

KARISMAATTINEN ILMIO

The Charismatic Phenomenon

Peter Masters ja John C Whitcomb

Sisällys

Esipuhe

- 1 Merkkien ja ihmeiden etsintää
- 2 Nykypäivän ihmeiden koettelemista
- 3 Mitä ovat ne suuremmat ihmeet?
- 4 Tämän päivän lahjat eivät ole samoja
- 5 Lahjojen tarkoitus on muuttunut
- 6 Onko Jumalan Sana täydellinen?
- 7 Kielet eivät koskaan olleet tarkoitettu henkilökohtaiseksi hyödyksi
- 8 Tulisiko henkilökohtaisesti tavoitella lahjoja?
- 9 Ymmärryksen ja Sanan ohittaminen
- 10 Onko Pyhä Henki siinä mukana?

Osa II - Vastaukset kysymyksiin

- 11 Markus 16:n merkkien tarkoitus?
- 12 Onko Paavalin määräys yhä sitova?
- 13 Miksi väärät lahjat johtaisivat pois todellisista lahjoista?
- 14 Palaisimmeko alkuseurakunnan aikoihin?
- 15 Parantaako Jumala tänään?
- 16 Täytyyhän meidän ajaa ulos pahoja henkiä?
- 17 Jos saarnaaminen on Jumalan innoittamaa, miksei profetia?
- 18 Eivätkö lahjat säily Kristuksen paluuseen saakka?
- 19 Kielten käyttämisestä yksityisissä palvontahetkissä
- 20 Johtopäätös - saatanan juonia

Esipuhe

Sen jälkeen kun Pyhä Henki vuodatettiin helluntaina juuri syntyneen Jeesuksen Kristuksen seurakunnan ylle, on kaksi tuhatta kristillisen todistamisen vuotta vierähtänyt ja kohtalokkaita taisteluita käyty saatanan ja seurakunnan välillä.

Seurakunnan historia on täynnä lukemattomia armonajan voittoja, joita on koettu valtavissa herätyksissä ja kausina, jolloin Jumalan Sanan ihmeellinen valo on tulvinut Hänen muuttumattomasta ja erehtymättömästä Sanastaan. Nämä Pyhän Hengen kirkastamat tapahtumat - joihin sisältyvät vainojen, uskonpuhdistuksen ja herätysten taistelut - ovat silti esiintyneet ilman karismaattisen liikkeen avustusta.

Helluntailaisuus alkoi 1800-luvun loppupuolella, eikä ensimmäisenä 50 vuotenaan kehittynyt kuin pieneksi kristilliseksi tunnustukseksi. Moderni karismaattinen liike alkoi muodostua helluntailaisuudesta vasta noin vuonna 1955. Tänä päivänä on helluntaista kulunut jo lähes 2000 vuotta, josta ajasta karismaattisuutta on ollut vain 40 vuotta.

Karismaattiset opettajat ja kirjoittajat ovat pelottomia väitteissään, että ovat uudelleen löytäneet kadoksissa olleet Hengen opit. Ylenkatseellisesti he pyyhkäisevät syrjään vuosisatojen uskontodistuksen aivan kuin sitä olisi johdettu puolitetämättömyydessä, välinpitämättömyydessä ja avuttomuudessa! Sanotaan, ettei olisi ollutkaan todellista palvontaa ennen kuin karismaattinen liike ilmestyi - siis ei kahteen vuosituhanteen!

Jotkut väittävät, että kaikkien näiden vuosisatojen ajan ovat nämä kristityille kuuluvat hengelliset perusoikeudet ja siunaukset olleet kiellettyjä siitä syystä, että häijy papisto - pitääkseen yllä elitististä valtaansa ja herruuttaan - piti salassa tosiasiat lahjoista, joita jokaisen olisi pitänyt saada harjoittaa ja nauttia. Tällaisilla ajatuksilla karismaattiset pilkkaavat Hengen aikakautta 'hengettömän muodollisuuden pitkitetyksi tietämättömyyden ajanjaksoksi'. On väitetty, että Jumalan kansan hengellisessä elämässä on ilmennyt inhottava aukko ulottuen Apostolien tekojen kirjan sulkemisesta aina noin vuoteen 1955, jolloin valo ja voima löivät läpi uudelleen karismaattisten uranuurtajien kielten ja näkyjen välityksellä.

Ajatus on masentava; johtopäätökset tyrmäviä. Onko karismaattinen liike aidon kristillisyyden uudelleen löytö? Onko alkuperäinen oppi todellakin ollut kadoksissa uskonpuhdistuksen ja herätysten tärkeimpinä välikappaleina toimineilta miehiltä menneinä aikakausina? Ovatko kaikki niiden yli 2000 vuoden aikana puhutut saarnat ja kirjoitetut laulut tehty hengellisen tietämättömyyden varjossa? Onko kaikki näiden menneiden vuosien palvonta ollut vailla elämää ja voimaa? Onko lukemattomien uskollisten Jumalan työläisten elämä uhrattu puutteellisen ja vajavaisen uskon alttarilla?

On sanottu, että karismaattisen liikkeen opit ovat joko **totta**, jolloin viimeiset 1900 vuotta ovat olleet traagisen hengellisen puutostilan aikaa, tai nämä opit ovat **valhetta**, jolloin ne esittävät valtavan ylimielistä sanomaa halventamalla kaikkien meidän hengellisten esi-isiemme uskoa ja kokemuksia.

Kristuksen seurakunnan historiassa on tapahtunut karismaattisuuteen viittaavia ilmiöitä, mutta niin vähäisessä määrin, että ne ovat tilastollisesti merkityksettömiä.

Kuitenkin karismaattiset kirjoittajat ovat käyttäneet näitä ilmiöitä vakuuttamaan lukijoitaan, että Hengen lahjoja on aina ilmennyt. Mutta naurettavilla liioitteluillaan ja yleistyksillään nämä kirjoittajat erittäin tietoisesti ja häpeämättömästi harhaanjohtavat lukijoitaan; he rakentavat pilvenpiirtäjää kahdesta tai kolmesta tiilestä. Kiistaton totuus on, että Kristuksen seurakunnan historia - Hengen aikakausi - on edennyt suurimman osan ajastaan ilman karismaattista liikettä.

Kuten todettua, noin vuoden 1955 tietämällä helluntailaiset opit alkoivat levitä muihinkin tunnustuksiin. Aluksi leviäminen oli hidasta, mutta huhtikuussa 1960 kalifornialaisen episkopaalikirkon kirkkoherra ilmoitti seurakunnalleen saaneensa Hengen kasteen ja puhuneensa kielillä. Tätä tapahtumaa pidetään lähtölaukauksena nykyajan karismaattiselle liikkeelle.

Aluksi liike nopeasti levisi kevyesti evankelisiin oppeihin suhtautuvien keskuudessa, vedoten moniin liberaaleihin ja katolisiin. `Karismaattisuuden ensisato` ajoi yhteiskristillisyyden asiaa `Hengen lahjat` yhdistämiskeinoinaan. Suuri enemmistö karismaattisista johtajista toivoo yhä maailmanlaajuista ekumeenista kirkkoa paavin johdolla. Karismaattinen liike on levinnyt todella laajalti roomalaiskatolisen kirkon sisällä. Kuitenkin, vaikka valtava määrä katolisia pappeja nykyään käyttää karismaattista saarnakieltä ja palvontatapoja, heidän katoliset oppinsa ovat pysyneet täysin ennallaan. Kolmannen maailman maissa karismaattinen liike on laajentunut ilmiömäisesti, mutta juuri sellaisiin seurakuntiin, jotka ovat ajautuneet muistuttamaan enemmänkin kulttimenoja kuin Kristuksen seurakuntaa.

Huolimatta äärimmäisyyksiin ja rajojen ylityksiin menemisistä, tulee huomata, että karismaattisen liikkeen piiristä löytyy monia aitoja ja rehellisiä Herran opetuslapsia. On myös joitakin karismaattisia yhteisöjä, joissa äärimmäisyyksiä ei ilmene (Sanan opetuksen puute, väärät väittämät, silmänkääntötempot yms.). Näissä paremmissakin ryhmissä karismaattiset ilmentymät poikkeavat Raamatun sanasta vakavalla tavalla, mikä lopulta haavoittaa vakavasti todellisia uskovia. Niillä valmennetaan uskovia yhä pahempia hurjasteluita ja äärimmäisyyksiä varten, joita tulvii seurakuntiin vastustamattoman vuoroveden lailla.

Me emme voi suhtautua epämääräisesti tai välinpitämättömästi karismaattisiin väitteisiin. Tämän kirjan tarkoitus on saada ihmiset tutkimaan tätä kaikkea ainoassa oikeassa hengellisyyteen ohjaavassa valossa - Jumalan täydellisen ja erehtymättömän Sanan valossa.

1

Merkkien ja ihmeiden etsintää

Maailmassa vallalla oleva skeptisyys ja totuuden kieltäminen ovat osaltaan selittämässä tämän päivän karismaattisten ilmiöiden esiintymistä. Seurakunnat ovat ikäänkuin paineen alla osoittaessaan epäuskoiselle yhteiskunnalle, että Jumala on olemassa, että Hänellä on voima ja viisaus, ja että Hän todella teki kaikki ne valtavat ihmeet ja merkit, joista on kirjoitettu Hänen Sanassaan - Raamatussa.

Tämä on se viitetausta, se ilmapiiri, jonka on annettu kohota epätoivoisen vaaralliseksi nykyään; halu pakottaa Jumala antamaan meille voiman osoituksia, jotka saavat meidät ja muut vakuuttuneiksi siitä, että Jumala on todella sama Raamatun Jumala. Raamatusta löytyy esimerkkejä, joissa Jumalan kansa janoi samankaltaisia julkisia merkkejä Jumalalta. Heidän halunsa oli oikeutettu ja arvokas, mutta he eivät koskaan saaneet Jumalalta vastausta. Rukoukset, epätoivoiset huudot merkki-ihmeiden puoleen jäivät kuitenkin vastausta vaille.

Eräs esimerkki löytyy *Jesaja 64:ssä*. Jesaja oli luultavasti Vanhan testamentin suurin kirjoittava profeetta, mies, joka taisteli kuningas Aahaksen skeptisismää, epäjumalan palvontaa ja okkultismia vastaan (*Jes. 8*). Sydämessään hän kaipasi jotakin näkyvää, aitoa, merkittävää Israelin Jumalan ilmestymistä. Tutki hänen rukoustaan huolellisesti: *Oi, jospa sinä halkaisisit taivaat ja astuisit alas, niin että vuoret järkkäisivät sinun edessäsi, niinkuin risut leimahtavat tuleen, niinkuin vesi tulella kiehuu, että tekisit nimesi tunnetuksi vastustajillesi, ja kansat vapisisivat sinun kasvojesi edessä!*

Oliko tämä oikeutettu rukous? Tottakai se oli! Jesaja tahtoi näyttää toteen Jumalansa luopuneen, skeptisen, epäuskoisen ja kovasydämisen kansan ja maailman edessä. Sitä paitsi Jesaja tunsu edeltävän tapahtuman, johon viitata: 700 vuotta aiemmin Jumala oli tehnyt jotain sen kaltaista. Niinpä Jesaja vetosi Jumalaan: *Kun sinä teet peljättäviä tekoja, joita emme odottaa voineet! Oi, jospa astuisit alas, niin että vuoret järkkäisivät sinun edessäsi (Jes 64:3).*

Exoduksen aikana ja Siinailla, Jumala oli julkisesti osoittanut Mooseksen palvelijakseen Israelin, Egyptin ja kaikkien kansojen silmissä. Silloin koettiin valtava yhdistelmä merkki-ihmeitä sellaisessa laajuudessa, että koko kansa huusi kauhusta - Siinain vuori tärisi Jumalan voimasta ja savusi kuin tulivuori ja kuului valtava ääni.

Siitä huolimatta Jesajan rukous uuden Jumalan voiman näytöksen puolesta jäi vastausta vaille. Hän ei koskaan nähnyt tuollaista valtavaa näytöstä - lukuunottamatta mullistusta aurinkokellon varjossa Hiskian aikana (*Jes. 38:8*). Herra tietää mitä Hän tekee, milloin Hän tekee ja kuinka Hän sen toteuttaa. Jumalan näkyvät todistukset itsestään eivät koskaan tapahdu inhimillisten halujen, olettamusten ja kaavojen mukaisesti, vaan kokonaan Jumalan riippumattoman tahdon mukaisesti.

Ap.t. 1:6:sta voimme lukea, kuinka opetuslapset lähestyivät Herraa seuraavalla kiireisellä kysymyksellä - *Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?* Herramme vastaus heille kaikuu juuri tähän aikaan: *"Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut."* Heidän tehtävänsä oli yksinkertaisesti noudattaa lähetyskäskyn välittömiä ohjeita, ja jättää ohjelma, suunnitelma, aikajärjestys sekä valtakunnan esittelyn ja Jumalan yleisen toteennäyttämisen ajoitus Hänelle.

Nykyään on hyvin samankaltainen tilanne kuin Jesajan rukouksen aikoihin (myöhemmin Johannes Kastajan toistamana): "Herra, tee jotakin **nyt!** Katso seurakuntien tilaa - katso niiden rappeutumista, katso kansasi nöyryyttämistä tänään vastakohtana niille suurille siunauksen osoituksille, joita koettiin menneinä vuosisatoina. Tee jotakin näyttämään toteen palvelijasi, Herra."

Jokainen merkittävä kultti ja kristillisyyden väärä muoto tarjoaa seuraajalleen ihmeitä näyttämään toteen todistuksensa uskomattomalle maailmalle. Kulttien nopean kasvun salaisuus on siinä, että ne tarjoavat sisäänrakennettuna takuun siitä, että ihmiset tuntevat, kokevat ja näkevät näkyviä, julkisia ja valtavia Jumalan ilmestyksiä. Niinpä Jumalan kansan ylle on asetettu suuret ja lähes sietämättömät paineet janota näkyviä ilmestyksiä. Monet tutkivat Raamattua ja sanovat: "Mutta eikö Raamattu ole sitten täynnä merkki-ihmeitä? Minkä takia ihmiset noina päivinä saattoivat kokea ja tehdä ihmeitä, mutta me emme voi?"

Raamattu ei kuitenkaan ole 'täynnä' merkki-ihmeitä siinä merkityksessä, että ne olisivat jatkuvia. Raamatun mukaan ihmeitä ei todellakaan tapahtunut joka toinen viikko joka toiselle ihmiselle. Tosiasiassa ne olivat harvinaisia tapauksia maailman historiassa. Raamatun historia osoittaa, että maailman luomisesta vedenpaisumukseen (noin 1700 vuotta), ainoastaan yksi merkki-ihme kirjattiin muistiin, ja se oli Eenokin taivaaseenotto ilman kuolemaa. Nooan arkin rakentaminenkaan ei ollut varsinainen merkki-ihme.

Vedenpaisumuksesta patriarkkojen aikaan ilmeni myös ainoastaan yksi merkki-ihme - Baabelin tornin tuomio. Patriarkkojen ajasta Mooseksen aikaan merkki-ihmeet olivat hyvin harvinaisia. 400 vuotta Egyptin orjuudessa kuluivat ilman yhtäkään sanaa tai merkki-ihmettä taivaasta. Yht'äkkiä Mooseksen ja Joosuan aikana alkoi ihmeellisten merkkien vyöry. Exoduksen kriisien ja valloitusten aikaan merkkejä oli paljon ja ne tulivat jaksottaisemmiksi tuomarien aikana. Myöhemmin merkki-ihmeet tulivat harvinaisemmiksi jälleen ja Salomonin aikana niitä ei ollut lainkaan!

Salomonin ajan jakautuneesta monarkiasta Nehemian päiviin saakka merkki-ihmeet olivat niin harvinaisia, että niitä ei ollut käytännössä ollenkaan. Luonnollisesti löytyi poikkeuksia. Elia ja Elisa kokivat merkki-ihmeitä, ja Joona kuvattiin suurella messiaanisella merkillä. Mutta verrattuna viiteen kuluneeseen vuosisataan, merkkejä oli hyvin vähän. Jotkut tuon ajan pyhimmistä miehistä kuten Esra, Nehemia ja Serubbaabel eivät kokeneet yhtään merkki-ihmettä. Kun Vanhan testamentin aikakausi päättyi, seurasi 400 vuoden ajanjakso (ennen Johannes Kastajan aikaa), joka on perinteisesti tunnettu Jumalan hiljaisuuden aikana. Monia mielenkiintoisia asioita tapahtui, muttei yhtäkään merkki-ihmettä tai ääntä taivaasta.

Vielä ihmeellisempi tosiasia on se, että suurin profeetta, joka koskaan eli - Johannes Kastaja - ei tehnyt yhtään merkki-ihmettä koko elämänsä aikana (*Joh. 10:41*). Jos tämä on hämmästyttävä havainto, niin kuinka sitten Herra Jeesus itse? Hän oli suurin ihmeiden tekijä - ja elävän Jumalan poika - eikä Hän silti tehnyt yhtäkään ihmettä ensimmäisenä 30 elinvuotenaan.

Jotkut menneiden aikojen kristityt olivat hyvin järkyttyneitä ja loukattuja *Joh. 2:11:n* väittämästä, joka kertoi veden muuttamisesta viiniksi Jeesuksen ensimmäisenä tunnustekona. Niinpä he typerästi hyväksyivät apokryfiset kirjat, jotka ovat täynnä kuvitteellisia yksityiskohtia merkki-ihmeistä, joita Jeesus teki, kun Hän oli lapsi ja teini-ikäinen. He kokivat tarpeelliseksi täyttää otaksuttu aukko ja lievittää voimakasta hämmennystä siitä, ettei Jumalan Poika tehnyt yhtään merkki-ihmettä kolmeenkymmeneen vuoteen.

Miksi Herra ei tehnyt yhtään ihmettä kaikkina noina vuosina? Luultavasti siksi, että merkki-ihmeiden arvo kasvaa suorassa suhteessa niiden vähyyteen. Jos niitä olisi tapahtunut jatkuvasti ja jokaiseen pyyntöön tai tarpeeseen, niistä olisi pian tullut arkipäiväisiä ja ne olisivat menettäneet voimallisen ja ilmestyksellisen arvonsa. Jumala viisaudessaan rajoitti merkkejensä, niin etteivät ihmiset voineet ennustaa, milloin, kuinka ja missä Hän tulisi tekemään sellaisia tekoja.

Jumalamme myöskin hyvin viisaasti ja ymmärrettävistä syistä eliminoi kaiken ´ihmeidentekokilpailun` rakkaan Poikansa ympäriltä. Hänen edelläkävijänsäkään, Johannes Kastaja, ei tehnyt yhtään merkki-ihmettä siitä syystä, että Israelin kansa tulisi kiinnittämään erikoisesti huomiota Herran Jeesuksen opetuksiin. Vanhassa testamentissa sanotaan toistuvasti, että kun Messias tulee, he tuntevat Hänet Hänen merkki-ihmeistään.

2

Nykypäivän ihmeiden koettelemista

Uudesta testamentista löydämme täsmällisen syyn Herramme Jeesuksen Kristuksen tekemille merkki-ihmeille. Hän **ei** tehnyt näyttäviä merkki-ihmeitä ainoastaan osoittaakseen Israelille, että taivaassa oli elävä Jumala, joka saattoi tehdä ihmeitä. Sen israelilaiset jo tiesivät, koska heillä oli ollut Kirjoitukset jo satoja vuosia, ja he tunsivat kaiken Jumalan luonteesta ja voimasta. Se **ei** ollut se syy.

Jeesus ei myöskään tehnyt merkki-ihmeitä ainoastaan auttaakseen ihmisiä voimaan paremmin, jos he olivat sairaita tai eheytytään tai tervehtymään, jos he olivat raajarikkoisia. Herramme selitti miksi Hän teki ihmeensä. Ihmeitä tapahtui - *jotta te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika. Ap.t. 2:22*:ssa apostolit vahvistivat, että Jeesus Kristus oli todistettavasti Jumalan lähettämä Messias niiden merkki-ihmeiden kautta, joita Hän teki.

Herra Jeesus täydellisesti muserasi kaikki väittämät kahdella eri tavalla siitä, että Hän olisi väärä profeetta: ensiksi, Hän puhui Kirjoitusten mukaisesti täydellisessä sopusoinnussa aikaisempien ilmoitusten kanssa; toiseksi, Hän ennusti merkki-ihmeistä, joita Hän itse ryhtyisi panemaan täytäntöön.

Herramme ihmeiden tarkoitus paljastuu halvaantuneen parantamisessa, *Matt. 9:2-8*. Kuvauksessa ystävät tuovat toivotonta halvaantunutta Jeesuksen luokse. Nähdessään heidän uskonsa, Jeesus sanoo halvaantuneelle: "*Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.*" Jeesuksen vastustajat näkivät tämän välittömästi kertakaikkisena jumalanpilkkana. Kuinka mitätön, rajoittunut ja syntinen mies voisi antaa anteeksi toisen luodun syntejä? Luonnollisesti, jos Jeesus todellakin olisi ollut rajoittunut ja syntinen, he olisivat olleet oikeassa. Mutta tuntien heidän ajatuksensa, Jeesus sanoi: "*Miksi te ajattelette paha sydämässänne? Sillä kumpi on helpompaa, sanoako: `Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi`, vai sanoa: `Nouse, ja käy`?*"

Jos Jeesus ei totisesti ollut Jumalan Poika, pahinta mitä Hän olisi voinut tehdä tämän vihamielisen yleisön edessä, olisi ollut katsoa tuota toivotonta raajarikkoja ja sanoa, ´Nouse, ja käy.´ Mutta sen Hän juuri teki sanoen: "*Mutta tietääksenne, että*

Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin" - Hän sanoi halvatululle -"nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi."... Mutta kun kansanjoukot sen näkivät, peljästyivät he ja ylistivät Jumalaa.

Halvaantuneen äkillisen ja täydellisen parantamisen merkki-ihme vakuutti kansanjoukolle, että se, mitä Jeesus oli sanonut koskien miehen syntejä, oli totta - hän oli saanut anteeksiannon. Merkki-ihme vahvisti Hänen voimansa ja valtansa tehdä suurempi teko, nimittäin sovittaa synti. Siten merkki-ihme **ei** todistanut Jumalan olemassaolosta; **ei myöskään** raajarikon auttamisesta, vaan tämä merkki-ihme pääasiallisesti kiinnitti huomion Kristuksen ainutlaatuihin valtaan maanpäällä antaa syntejä anteeksi.

Meidän täytyy käsittää tämä olennainen periaate - **merkki-ihmeen mukana tuleva sanoma on tärkeintä.** Olisi täydellinen katastrofi, jos merkki-ihme ilmenisi ilman siihen liittyvää jumalallista tarkoitusta tai sanomaa.

Ap.t. 14 kertoo, kuinka Paavali ja Barnabas tulivat Lystran kaupunkiin. Kaupungin ulkopuolella he tapasivat rannan miehen, jonka käskivät Jeesuksen Kristuksen nimessä parantumaan. Mutta ennenkuin heillä oli mahdollisuus selittää, keitä he olivat ja kuka heidän Jumalansa oli, koko kaupunki oli kuohuksissaan tapahtumasta ja ryntäsi (pakanapappien johdolla) uhraamaan näille kahdelle miehelle. Ihmiset pitivät heitä jumalina antaen heille myyttisten pakanajumalien nimet.

Olivatko Paavali ja Barnabas kiitollisia tästä kunniasta? Ei, he repäisivät vaatteensa ja huusivat julki varoituksen. Se mikä meni vikaan, oli tämä: merkki-ihme ei ilmeisesti ja välittömästi ollut liitetty sanomaan, ja siitä oli tuloksena katastrofi ja väärinymmärrys. Tarkalleen samaa tapahtuu tänä päivänä. Sadattuhannet tunnustavat kristityt halajavat merkki-ihmeitä osoittaakseen todeksi sekä Jumalan että itsensä uskomattoman maailman edessä. Mutta mikäli merkkeihin ei ole liittyneenä yliluonnollista ilmoitusta, seurauksena on katastrofi. Ihme itsessään ei ole minkään arvoinen ellei Jumala ihmeen kautta osoita, kuka **sanomantuoja** on ja mikä on todellinen **tarkoitus**.

Monet Jumalan omista on johdettu uskomaan, että Jumala jälleen puhuu erikoisin tavoin, ja tietyt ihmiset vetävät puoleensa suurta huomiota, kun he tekevät merkki-ihmeitä sanomiensa tueksi. Millä kokeella voimme määritellä, ovatko he todella saamassa uutta ymmärrystä suoraan Jumalalta - joillain muilla keinoin kuin rukoillen ja huolellisesti sekä järjestelmällisesti Sanaa tutkien?

Kuinka voimme tietää, ovatko heidän nk. merkki-ihmeensä todella Jumalasta vai jostakin toisesta lähteestä? Raamatusta löytyvät hyvin yksinkertaiset ja käyttökelpoiset ohjeet, jotka ovat tarkoituksenmukaisia kaikkien uskovien käyttöön. Käyttäen näitä ohjeita me voimme noudattaa *1 Joh. 4:1 - Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta.*

Mitä nämä ohjeet ovat? Kuinka voimme koetella fyysisen parantumisen ihmeitä, joihin jokainen merkittävä kultti, mukaanlukien roomalaiskatolisuus, erikoistuu? Kuinka voimme määritellä, ovatko nämä nk. parantumiset samantasoisia ja yhtä aitoja kuin Uuden testamentin parantumisihmeitä? Seuraavassa on esitetty kolme Raamatun mukaista menettelytapaa. Näiden mittapuiden mukaan meidän tulee arvostella kaikki väittämät tämän päivän merkki-ihmeistä:

(1) Herramme Jeesuksen Kristuksen parantamishmeit olivat määrällisesti harvinaisen runsaat.

(2) Herramme Jeesuksen Kristuksen parantamistoiminta sisälsi **valtavia** parantumisia. Ne käsittivät dramaattisia orgaanisia ja fyysisiä korjaantumisia, jotka olivat erittäin näkyviä ja ilmeisiä kaikille.

Nykyään kuulee monia väittämiä, kuinka ihmiset ovat parantuneet sisäisistä särystä ja kivuista, mutta useimmissa tapauksissa on tavallisen ihmisen vaikea vakuuttua, onko parantuminen todella tapahtunut. Herramme erikoistui sellaisiin parantamishmeisiin, jotka olivat ilmeisiä ja näyttäviä. Esimerkiksi, Getsemanen puutarhassa oli apostoli Pietarin ainoa keino ahdistavassa kriisitilanteessa leikata korva ylimmäisen papin palvelijalta. Herra Jeesus otti vahingoittuneen korvan, asetti sen paikalleen ja paransi täydellisesti haavan. Voivatko tämän päivän ihmeiden tekijät saada aikaan samanlaisen parantamishmeen kuin Jeesus teki? Eivät tietenkään.

Jeesus kykeni parantamaan sokeana syntyneen miehen, ja mies sanoi: "*Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut sokeana syntyneen silmät.*" Mitä tapahtuisi, jos joku veisi hiljattain kuolleen rakkaansa ruumiin karismaattisen parantajan luo ja pyytäisi tätä tekemään samoin kuin Jeesus teki Lasarukselle? Voimme olla varmoja, ettei yksikään parantaja tällaisessa tapauksessa vaarantaisi mainettaan yrittämällä tehdä sitä, minkä hän tietää täydellisesti mahdolliseksi. Nykyään 'parantajat', epäonnistuessaan saamaan aikaan ihmeparantumisia, käyttävät tekosyynä sitä, ettei ihmisillä ole uskoa. Kuitenkaan Uuden testamentin mukaan uskolla ei välttämättä ollut mitään tekemistä noiden valtaviin parantumisten kanssa. Yhdeksällä kymmenestä Jeesuksen parantamasta toivottomasta spitaalisesta ei ollut uskoa. Ainoastaan tuo yksi uskova palasi kiittämään Herraansa. Näyttää kohtuullisen selvältä, ettei Lasarus tarvinnut uskoa tullakseen nostetuksi kuolleista. Väittämät parannettavan uskon vähyydestä ovatkin yksinkertaisesti vain nykyaikainen tekosyy tai peitekeino sille tosiseikalle, ettei näitä Raamatun merkki-ihmeitä voida enää jäljentää tänä päivänä.

(3) Seuraavaksi kaikkein tärkein ohje. Kun Jumalan Poika sai aikaan ihmeellisiä parantumisia vahvistamaan väittämäänsä, että Hän oli Israelin Messias, Hän teki niitä sillä tavoin, ettei kukaan voinut kiistää, etteikö Jumalan ihme ollut tapahtunut. Hänen merkki-ihmeensä olivat kiistämättömiä. Eräänä yönä Nikodeemus tuli Jeesuksen luo ja esitti asian näin: "*Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa*" (Joh. 3:2).

Muutamit Herran vihollisista, jotka tunnistivat, että ihmeit olivat aitoja ja että ihmiset todella olivat parantuneet ja nousseet kuolleista, olivat pakotetut päätelemään, että saatana teki kaikki nämä teot. Kaikkien oli silti pakko myöntää, että valtavia, näkyviä ja kiistämättömiä ihmeitä tapahtui.

Jäljelle jäi ainoastaan kysymys, mikä oli se ylikuonnollinen voima, joka sai ne aikaan, Jumala vaiko saatana?

Joh. 11:47:ssä on kirjoitettu, että ylipapit ja fariseukset kokoontuivat neuvostossa ja ilmoittivat, etteivät he tienneet, kuinka vastustaa Kristusta, koska Hän kiistattomasti teki monia ihmeitä. Tämä toistuu Ap.t. 4:16:ssa, kun toinen

juutalainen neuvosto käsitteli ihmettä, joka koski Pietarin ja Johanneksen parantamaa halvaantunutta temppelessä. Juutalaiset johtajat sanoivat toisilleen: *"Mitä me teemme näille miehille? Sillä että heidän kauttansa on tapahtunut ilmeinen ihme, sen kaikki Jerusalemin asukkaat tietävät, emmekä me voi sitä kieltää."*

Aina kun Jumala on itse mukana merkki-ihmeissä, ne ovat täydellisen kiistattomia. Karmelin vuorella Elia, Israelin tosi Jumalan nimessä, teki täydellisen kiistattoman ihmeen. Kun tuli lankesi taivaasta, kukaan ei kysynyt, tapahtuiko se todella? Samalla tavoin Egyptissä Exodukseen johtaneiden suurien merkkien aikana tietäjien oli pakko tunnustaa: "Tämä on Jumalan sormi!"

Näiden väittämien pohjalta meillä on pettämätön mittatikku, jolla verrata, tapahtuuko merkki-ihmeitä todella tänään. Jos kuka tahansa voi havaita nämä ihmeet ja jäädä skeptiseksi, silloin ne eivät ole mitään Raamatun merkki-ihmeisiin verrattuna, eikä ´ihmeparantaja` voi olla Jumalasta. Tämä yksi koe romuttaa kaikki nykypäivän väittämät ihmeiden tekijöiden aitoudesta. Jumala ei yksinkertaisesti voi olla sellaisen merkki-ihmeen takana, joka voidaan kiistää. Verrattaessa Herramme Jeesuksen ja Hänen asettamiensa apostolien ihmetöitä nykypäivän karismaattisten ihmeidentekijöiden töihin, tulee näkyviin ällistytävä eroavaisuus. Edessämme on kaksi täydellisen erilaista todellisuuden tasoa.

3

Mitä ovat ne suuremmat ihmeet?

Moderni suuntaus, jossa vaaditaan parantumisihmeitä ja väitetään niitä tapahtuneen, todistaa tuota koko asiaa koskevan raamatunpaikan täydellisestä väärymmäryksestä - *Joh. 14:12*. Tästä jakeesta löytyy lupaus, jonka Herra antoi yläsalissa kuolemaansa edeltäneenä yönä. Kun Juudas Iskariot oli poistunut heidän keskuudestaan jättäen yksitoista todellista opetuslasta, Herra Jeesus sanoi seuraavat syvälliset sanat: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen."*

Nuo yksitoista opetuslasta tekivät merkki-ihmeitä samoin kuin Jeesus, jopa herättäen kuolleita. Mutta huomioikaamme lupauksen toinen osa, joka koskee erikoisesti meitä - *"ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö."* Ajatelkaapa, kuinka suuria Herramme teot olivat! Ne olivat kiistattomia ja valtavia. Hän muutti veden viiniksi - silmänräpäyksellinen luomisihmeen teko, jossa syntyi hyvin monimutkainen biokemikaalinen lopputuote, jolla oli myös aidon viinin näkö ´historioineen`, jota sillä kuitenkaan ei ollut. Hän moninkertaisti leivät ja kalat, tuhansiksi, joilla myös oli ulkomuoto ´historioineen`, jota niillä todellisuudessa ei ollut.

Ajatelkaamme toivottomien spitaalisten, rampojen ja sokeiden ihmisten valtavia parantumisia. On muistettava, että jokaisella näistä merkki-ihmeistä oli tarkoituksellinen, Jumalan suunnittelema ´sisäänrakennettu` vajavuus. Viiniksi muutettu vesi ratkaisi ongelman häissä, mutta se oli todennäköisesti viimeinen kerta kun sellaista tapahtui. Yksikään toinen galilealainen hääjuhla ei voisi enää koskaan saada sellaista apua uudelleen.

Toisin sanoen, Jeesus ei ratkaissut pysyvästi sen kaltaista ongelmaa Galileassa, eikä se ollut Hänen tarkoituksensa.

Herramme ruokki viisituhatta miestä eräässä tilaisuudessa ja neljätuhatta toisessa. Mutta niin tehdessään Hänellä ei ollut mitään tarkoitusta ratkaista Galilean ruokaongelmaa. Se ei ollut Hänen suunnitelmansa. Herra Jeesus paransi kymmeniätuhansia ihmisiä, mutta on muistettava koko totuus noista ihmisistä, jotka Hän paransi. Joka ainoa heistä kuitenkin kuoli myöhemmin! Toisin sanoen, Hän ei pysyvästi ratkaissut heidän ikääntymisensä ja rappeutumisen ongelmaa. Se ei ollut Hänen tarkoituksensa. Saatamme ajatella Lasarus-raukkaa, jonka Herra Jeesus todella herätti kuolleista. Kun hän heräsi kuolleista, hän tiesi kuolevansa vielä uudelleen. Hänet palautettiin elämään kuolevassa, syntisessä ruumiissa, jollainen hänellä oli ollut hänen kuollessaankin. Herra Jeesus ei siis aikonut pysyvästi ratkaista hänen kuolemisensa ongelmaa tämän henkiinherättämisen kautta.

Kun pohdimme näitä asioita, alamme ymmärtää, mihin Herramme viittasi, kun Hän sanoi: "*ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä.*" Oli selvästi olemassa tehtävä, jota Jeesus ei henkilökohtaisesti tullut suorittamaan. Hänen tehtävänsä oli tasoittaa tietä **suuremmalle työlle** kallisarvoisen verensä vuodattamisen ja ylösnousemuksensa kautta. Sovituskuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta Hän teki meille - Hänen opetuslapsillensa - mahdolliseksi tehdä se **suurempi työ**. Tällä suuremmalla työllä Hän tarkoitti Jumalan ilmoituksen, Jeesuksen Kristuksen aidon evankeliumin eteenpäin viemistä aina maailman ääriin saakka.

Kristuksen täytetystä työstä alkaen joka vuosi tuhannet ihmiset ovat Jumalan Hengen kautta kuulleet evankeliumin sanoman ja uskoneet sen. Ja näin ihme on tapahtunut heidän syntisissä, pimentyneissä ja hengellisesti kuolettuneissa sydämissään. He ovat saaneet ikuisen elämän - ihme, jota ei tarvitse toistaa - ihme, joka on pysyvä ratkaisu heidän kaikkiin ongelmiinsa. Kun Jumalan Henki on muuttanut iäisesti asumaan heidän sieluihinsa, näistä ihmisistä on pysyvästi tullut osa Kristuksen ruumista, iankaikkisesti armahdettuina ja pelastettuina.

Voimmeko kiistää, etteikö tämä olisi paljon suurempi teko kuin ulkonaiset, väliaikaiset ja fyysiset parantumiset tai merkki-ihmeet, olkoonkin, että ne olivat epäilemättä suuria fyysisellä alueella? Ihmeparantumiset olivat vain merkkejä; Jumala ei koskaan suunnitellut niitä olemaan täydellisiä, riittäviä ratkaisuja ihmisrodun todellisiin, syviin ongelmiin. Näemme, kuinka Jumalan ohjelmalla tälle ajalle on kahdenlainen tarkoitus:

(1) *Suurempien töiden* kautta Hän käsittelee ihmisen hengellistä katastrofia. Jumala työskentelee paikallisseurakunnissa sielujen voittajien ja todistavien kristittyjen kautta käyttäen oikeaa, rukouksin valmistettua Jumalan Sanan julistusta. Tämä suuri tehtävä on hyvin paljon tärkeämpi kuin yksikään väittämä kuulemistamme fyysisistä merkki-ihmeistä. Sellainen merkki-ihme tässä ajassa olisi alas- ja taaksepäin menoa verrattuna niihin suurempiin asioihin, joita nyt tapahtuu Jumalan kansan kautta.

(2) Jumalan toinen tarkoitus on valmistaa meitä Hänen lunastustyönsä viimeiseen vaiheeseen, jolloin Hän ottaa käsiteltäväkseen myös meidän ruumiimme. Paavali muistuttaa meitä Jumalan tarkoituksesta näitä ruumiitamme kohtaan, kun

Hän sanoo: *Vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksiottamista, meidän ruumiimme lunastusta (Room. 8:23)*. Lopuksi Jumala vahvistaa hengellisen uudestisyntymisemme kirkastetulla fyysisellä ruumiilla herättäessään meidät kuolleista, ja niin tulemme täydellisiksi - kun näemme Hänet sellaisena kuin Hän on. Silloin kaikki kyynelöt pyyhitään silmistämme, kaikki kärsimys ja tuska katoaa, kaikki synty poistetaan, ja me olemme täydelliset Hänen edessään ikuisesti Hänen palvelijoinaan, eikä meillä ole mitään niistä rajoituksista, joita meillä nyt on.

Jumala valmistaa meitä tähän, mutta ei äkillisten, näyttävien parantumisten kautta, jotta paineet, kärsimykset, hankaluudet ja epämuikavuudet elämässämme vähenisivät. Tänäpäin Hän armossaan valmistaa meitä olemaan niitä, jotka vetävät huomiota Kristukseen itseensä, eikä **itseemme** - meidän väittämiimme, kokemuksiimme, parantumisiimme ja meidän siihen ja tähän. Kehoittakaamme itseämme ja karismaattisia tuttaviamme keskittämään ihmisten huomio Kristukseen eikä itseemme. Karismaattisen liikkeen perimmäinen tragedia on **minä ja minun kokemukseni** - tyyppinen valtava korostaminen Jeesuksen Kristuksen - Hänen Sanansa, suuren tehtävänsä, lupauksensa, ohjelmansa, aikataulunsa ja tärkeysjärjestyksensä - sijasta.

Se, mitä seurakunnat tänä päivänä kipeästi tarvitsevat, ei ole joku uusi eksorkismin muoto tai joku uusi uskolla parantava johtaja. Se ei myöskään ole joku uusi kielilläpuhumisaalto tai joku kieroutunut puoskarointi 'käärmeillä tai myrkyillä'. Kristuksen paikallisseurakunnat tarvitsevat uudistunutta omistautumista erehtymättömään, pettämättömään, täydelliseen, kaikkiriittävään ja kirjoitettuun ilmoitukseen Raamatun Jumalasta, jota saarnataan Pyhän Hengen voimassa rakkaudesta kadotetussa tilassa oleviin ihmisiin.

4

Tämän päivän lahjat eivät ole samoja

Aina kun joku tulee neuvottomaksi tai hämmentyneeksi karismaattisuuden piirissä ilmenneistä näennäisistä 'lahjoista', on elintärkeää osoittaa, että nämä lahjat eivät ole mitään verrattuna apostolien ja Uuden testamentin ajan seurakuntien merkki-ihmeisiin. Monet kristityt (ja erityisesti nuoret uskovat) näyttävät kyselemättä hyväksyvän karismaattisten opettajien väittämän siitä, että tällä vuosisadalla ilmennyt kielilläpuhumisen läpimurto on toisinto ensimmäisen vuosisadan tapahtumista.

Mutta senkaltaiset kielet, parantumiset ja ihmeet, joista tänäpäin kuulemme, ovat kokonaan erilaisia kuin kaksituhatta vuotta sitten. Noina päivinä kielilläpuhumisen tarkoitti puhumista todellisella vieraalla kielellä, jota ei oltu opiskeltu. Sitä vastoin tänäpäin se tarkoittaa oudolla, ennen kuulemattomalla kielellä puhumista, jota usein kuvataan ekstaattiseksi tai taivaalliseksi kieleksi.

Kuten olemme jo havainneet, tämän päivän parantumisia ei myöskään voida verrata Uuden testamentin ajan ihmeellisiin parantumisiin. Noiden päivien parantumiset olivat äkillisiä, elimellisiä ja kaikille näkyviä. Sitä paitsi, yksikään

apostoli ei koskaan epäonnistunut parantamistehtävässään, johon Jumala oli hänet lähettänyt. Tänäpä, sitä vastoin, vain pienen osan henkiparantajien ´hoitamista` ihmisistä väitetään parantuneen, ja hekin sellaisista sairauden tiloista, jotka ovat huomattavasti yksinkertaisempia laadultaan kuin Raamatun aikojen parantumisissa.

Puolustaakseen tämän päivän tyyppisiä kielilläpuhumisia, karismaattiset opettajat väittävät, että alkuseurakunnassa kielilläpuhujat puhuivat sekä todellisia että ´hengellisiä` kieliä. Tukeakseen opetustaan he yleensä viittaavat *1 Kor. 13:1*, jossa apostoli Paavali käyttää ilmaisua ´*Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä.*` He sanovat tämän jakeen vahvistavan sen, että kielilläpuhuminen saattaa käsittää taivaallisia tai enkelimäisiä sanoja. Jakeen tarkempi tutkiminen kuitenkin osoittaa, että väittäjä on ilmeinen tulkintavirhe, sillä Paavali käyttää liioittelua tai suurentelua asiansa vahvistamiseksi. Hän sanoo: "*Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen.*" Jos se jopa olisi meille mahdollista (eli puhua enkelien kielillä), ilman rakkautta me olisimme hengellisesti tyhjiä.

Paavali käyttää samanlaista väitöstapaa useita kertoja näissä jakeissa. Hän sanoo esimerkiksi: "*Vaikka minä ... tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi.*" Tulisi olla jokaiselle selvää, ettei yksikään kristitty voi koskaan tietää kaikkea maailmassa eikä fyysisesti siirtää vuoria. Sen vuoksi on varsin ymmärrettävää, että Paavali käyttää liioittelua vahvistamaan asiaansa niin voimakkaasti kuin mahdollista.

Paavali kuvailee henkilöä, jolla on sellainen usko, tieto ja kieli, joka on mahdollista ainoastaan taivaassa. Tällä tavoin hän todistaa, että ovatpa meidän hengelliset taitomme kuinka korkeatasoisia tahansa, ne ovat hyödyttömiä ilman rakkautta. On todella surkeaa tulkintaa vääntää nämä sanat irralleen asiayhteydestään ja käyttää niitä tukemaan sitä ajatusta, että maan päällä uskovat voisivat puhua enkelimäisiä kieliä.

Tiedämme, että Apostolien teoissa puhutut kielet olivat todellisia vieraita kieliä, koska vierasmaalaiset saattoivat ymmärtää ne (*Ap.t. 2:6*). Kahdeksan vuotta myöhemmin Pietari kuvaa toista samanlaista kielilläpuhumistapahtumaa kuin helluntaipäivänä (*Ap.t. 11:15-17*). Tiedämme myös, että *1 Kor.:*ssa Paavalin käsittelemä kielilläpuhuminen oli aitojen vieraiden kielten puhumista, koska Paavali sanoo niin. Opetuksen kuluessa hän selittää, että kaikki kielilläpuhuminen on Jesajan profetian täyttymistä; eräänä päivänä Jumala opettaisi juutalaisia vierailta huulilla ja oudoilla kielillä (*Jes. 28:11, 12*).

Profetia täyttyi osittain, kun babylonialaiset veivät juutalaiset orjuuteen. ´Vierasmaalaisten` kautta Jumala kuritti muinaista kansaansa. Mutta Paavali sanoo, että todellinen täyttymys oli se merkki, jonka Jumala antoi Uuden testamentin aikana. Sen vuoksi kielet olivat oikeita kieliä - pakanakieliä. Jumalan suunnitelman mukaisesti nämä kielet oli annettu lahjaksi tietyille kristityille herättämään kunnioitusta epäilevien ja kyynisten juutalaisten sydämissä ja varoittamaan heitä, että Jumala itse oli uuden seurakunnan takana.

Muistaessamme, että Luukas - Apostolien tekojen innoitettu kirjoittaja - ja Paavali, olivat läheisiä työtovereita, ei ole mahdollista, että he olisivat käyttäneet tarkalleen samaa sanaa - **kielet** - kuvaamaan täydellisesti erilaisia lahjoja. Toinen lahjoista oli kyky puhua vieraalla kielellä, ja toinen inspiraatio päästää ilmoille mysteerisiä, erikoislaatuisia sanoja, joilla ei ole mitään tekemistä tavallisen puhekielen kanssa. Luukas tai Paavali ei olisi koskaan ikuistanut sellaista hämmingin aiheuttajaa, kuten ei myöskään Totuuden Pyhä Henki, Raamatun jumalallinen kirjoittaja.

Toisinaan kuulemme, että joku on kuullut tapauksesta, jossa henkilö puhui kielellä, joka paljastui jonkin kaukaisen, vähemmän tunnetun kansan tai heimon kieleksi. Mutta sellaisia tietoja ei ole koskaan vahvistettu luotettavalla todistusaineistolla. On melko varmaa, ettei nykyään missään karismaattisessa kokoontumisessa voida nähdä sitä hämmästyttävää ilmiötä - uskovat puhuisivat todellisilla ja tunnistettavilla vierailu kielillä, joita he eivät ole koskaan opiskelleet - mikä tapahtui Raamatun aikaan opetuslapsille. Se, mikä hyväksytään kielillä puhumiseksi nykyään, on tavallisesti aikaansaataavissa pienellä harjoittelulla! Alkuun pääsemiseksi on olemassa opeteltavia tekniikoita - mutta niitä emme löydä Raamatusta.

Useimmat karismaattisten opettajien antamista ohjeista ovat seuraavanlaisia: ihmisten tulee lopettaa ajattelu ja rukoileminen omalla kielellään. Joskus heitä neuvotaan visualisoimaan (saattaa näkyvään muotoon) Vapahtaja, joka auttaa heitä tavallisen sana-ajattelun välttämässä. Sitten heidän tulee korottaa äänensä vakuuttuneina siitä, että Jumala ottaa nuo äänneet muotoillen ne jumalalliseksi kieleksi. Mikäli siitä on apua (tai niin sitä yleisesti opetetaan), he voivat toistaa tiettyjä perusäänteitä. Kun he alkavat äännähdellä yksinkertaisia toistuvia ääniä, niin mysteerinen, ekstaattinen ilmoitus tulee esiin.

Kuitenkin Uuden testamentin aikana kielet olivat todellisia kieliä, joita puhujat itse ymmärsivät (kuten tulemme huomaamaan), ja selittämisen lahja annettiin samanaikaisesti jollekin toiselle henkilölle vahvistamaan hämmästyttävä tapahtuma. Tämä aito Hengen voiman osoitus oli jotain sellaista, jota **ei koskaan** voida jäljitellä ja joka saattoi kestää kyynisimmätkin arvostelut.

Kaikkein 'ylhäisinkin' juutalainen jäi hämilleen, hämmästyneeksi ja ihmettelemään aina kun tuo merkki ilmeni (*Ap.t. 2:6, 7*). Vaikka se ei voinut aikaansaada pelastavaa uskoa, se tarjosi musertavan todistuksen Jumalan voimasta juuri syntyneen kristillisen seurakunnan yllä tuona aikana. Se myös varoitti, että juutalaisen erioikeuden aikakausi oli loppumassa. Sillä oli selvä ja täsmällinen sanoma. Sellaista kielillä puhumista ei nykyään nähdä enää missään!

Karismaattiset Dennis ja Rita Bennett väittävät, että monet ihmiset ovat puhuneet kielillä tietämättään. He uskovat, että joidenkin käyttämät 'lepertelyt' heidän leikkiessään lastensa kanssa ovat myös kielillä puhumista. He rohkaisevat tällaista ihmistä käyttämään tätä 'leikkikieltään', koska se on Pyhän Hengen antama kieli hänelle.

Bennett'in pariskunta on useiden muiden johtavien karismaattisten kanssa sitä mieltä, että kielillä puhuminen jää usein tunnistamatta. Toisin sanoen, Jumalan ihmeellinen merkki Uuden testamentin ajoilta on tänään muuttunut niin pieneksi

ääneksi, että karismaattinen ´neuvonantaja` saattaa joutua kertomaan henkilölle, että tuo lahja on hänellä.

Vaikka Dennis Bennett sanoo, ettei kielilläpuhuminen ole tunnekokemus, hän silti kuvaa sitä aidosti tunneperäisin termein. Hänen mukaansa siinä ei ole mitään, joka rakentaa tai koskettaa ymmärrystä tai joka tuo sanoman muille. Tästä syystä hänen näkemyksensä kielilläpuhumisesta ei osoita vähäisintäkään samankaltaisuutta Uuden testamentin uskovien kokemusten kanssa.

Tämän päivän lahjoilla, päinvastoin kuin Uuden testamentin aikoina, ei ole ehdottomasti mitään vahvistavaa ominaisuutta. Poiketen täydellisesti alkuperäisistä lahjoista, ne ovat voimattomia vahvistamaan, että Jumala on ainutlaatuisesti kansansa kanssa. Apostoleilla ja heidän avustajillaan oli lahjoja, joita kukaan ei voinut jäljitellä tai joille vetää vertoja. Sen sijaan karismaattisten evankelisten nykyään esittämät kielet ja parantamiset eivät poikkea ollenkaan niistä, jotka ilmenevät ei-kristillisten uskontojen ja kulttien keskuudessa.

Mitkä tahansa väärät uskonnot voivat tehdä tarkalleen samoja asioita, mutta tästä tosiseikasta monilla karismaattisuuden kannattajilla ei ole mitään käsitystä. Tämän päivän kielilläpuhumista harjoitetaan säännöllisesti buddhistien, hindujen, mormoonien, muslimien, shintolaisten, spiritistien ja voodooon palvojien keskuudessa. Lähimenneisyydessä monet kveekarit, jansenistit yms. puhuivat sujuvasti tunnistamattomilla kielillä aivan kuten monet evankeliset nykyään. Viime vuosina monet Raamattua vastustavat liberaalit ovat omaksuneet kielilläpuhuminen kuten hyvin monet roomalaiskatolisetkin, puhumattakaan äärimmäisistä hipp- ja kommuuniryhmistä.

Eräs tutkija, joka kirjoittaa vaikutusvaltaiselle amerikkalaiselle sosiologian instituutille, havaitsi, että kielilläpuhumista harjoitettiin yhtälailla Hudson Bay´n eskimoiden kuin Pohjois-Borneon viidakkoheimojen papittarien keskuudessa. Ei siis ilmene mitään ainutlaatuisen vakuuttavaa näissä nykyajan ekstaattisissa kielissä. Mikä tahansa kultti voi harjoittaa niitä. Samoin tämän päivän parantamiset evankelisissa ympyröissä eivät ole yhtään sen vaikuttavampia kuin ne parantamispalvelut, joita tarjotaan kristillisten tieteiden ja niin monien muiden ei-evankelisten järjestöjen keskuudessa. Ne eivät ole sillä tavoin erehtymättömiä ja ainutlaatuisen vakuuttavia kuin Uudessa testamentissa esitetyt tapaukset.

Todellakin, useat lääketieteen asiantuntijat kertovat, että kielilläpuhumista ilmenee tiettyjen mielenterveyshäiriöiden yhteydessä kuten disassosiaatio, hysteria, epilepsia ja skitsofrenia. Kielilläpuhumista on myös ilmennyt LSD:n vaikutuksesta. Ilmeisesti, yksikään huumausaine ei voi jäljitellä todellista hengellistä lahjaa. Eräs tämän aihepiirin kirjoittajista kiinnittää huomiota Jungin raporttiin, jossa hän kuvaa spiritistimeediota, joka puhui kielillä `sujuvasti, nopeasti ja charmikkaasti`. Nainen puhui hämmästyttävän luonnollisesti ja kun hän oli lopettanut, hänen kasvoillaan viivähti valtava ekstaattisen siunauksen ilme.

Joitakin vuosia sitten lehdistö kertoi tarinaa eräästä tavallisesta Pohjois-Englannin koululuokasta, jossa kuudesluokkalaiset olivat viihdyttäneet toisiansa hypnoosilla. Kun koulunjohtaja oli uhannut heitä koulusta erottamisella, mikäli joku tavattiin vielä kuljeskelemasta ympäriinsä hypnoottisessa transsissa, he kiinnittivät huomionsa toiseen mysteeriseen ilmiöön. He yrittivät puhua kielillä.

Kukaan heistä ei ollut uskova kristitty, mutta he onnistuivat puhumaan kielillä hyvin tuloksekkaasti ja he antoivat monia näytöksiä lehdistölle.

Siispä kulttien, useiden vääräuskoisten, kaukaisten heimojen pakanauskontojen, tiettyjen mielenhäiriötilojen, tavallisen kuudennen luokan ja karismaattisten ryhmien yhteydessä esiintyvässä kielilläpuhumisessa ei ole mitään ainutlaatuisesti aidoksi todistavaa. Kuitenkaan nämä ihmiset eivät voi koskaan toistaa näitä Uuden testamentin ajan kieliä, koska ne eivät olleet **ekstaattisia** kieliä vaan **todellisia**. Jos tarkastelemme karismaattisten opettajien tavoin kielilläpuhumista merkinä henkikasteesta, se on todella surkeanlaista todistusaineistoa, koska sitä voivat jäljitellä tai toistaa sellaiset ihmiset, jotka ovat hyvin kaukana minkäänlaisesta Jumalan Hengen kokemisesta.

Sen vuoksi nykypäivän lahjat ovat täydellisesti erilaiset kuin Uuden testamentin aikaan, ja koska ne eivät ole ainutlaatuisia vain evankelisille, niitä ei voida nähdä Jumalan merkinä todistamaan hengellisestä kokemuksesta.

5

Lahjojen tarkoitus on muuttunut

Lahjat ovat muuttuneet niin, etteivät ne enää ole hämmästyttäviä eikä ainutlaatuisia Kristuksen seurakunnille. Ei siis ole yllättävää, että uudenlainen ajattelu on johtanut verhoamaan niitä uudella tarkoituksella. Karismaattiset kirjat antavat lahjoille aivan erilaisia tarkoituksia kuin Uusi testamentti antaa. Ne opettavat esimerkiksi, että joskus kielilläpuhumisen lahjan tarkoitus on tuoda sanomaa uskovien kokoukseen ja joskus yksityiseen Jumalan palvomiseen. He myös sanovat sen olevan erikoinen hengellinen kokemus, joka on annettu uskoville vahvistamaan heidän uskoaan ja tuomaan heitä lähemmäksi Herraa.

Monet karismaattiset kirjoittajat kyselevät ihmetellen, miksei ihmisiä tule uskoon joukoittain? He vastaavat: "Siksi, että me emme tee merkkejä ja ihmeitä; sen vuoksi ihmisten on vaikea uskoa. Merkkien ja ihmeiden kautta he tulisivat välittömästi vakuuttuneiksi." Kaikki nämä ajatukset, vaikka ne kuulostaisivat kuinka uskottavilta tahansa, ohittavat Uuden testamentin opetuksen.

Käsitellen ensin kielilläpuhumista, *1 Kor 14: 21,22* :ssa kerrotaan, että niiden päätarkoitus oli olla merkki uskomattomille juutalaisille, että Jumala nuhteli heitä ja ilmaisi olevansa uuden seurakunnan takana. Yleisesti lahjat olivat myös merkki siitä, että tuore ilmestyksen esiinmurtautuminen oli meneillään, että Messias oli tullut ja että Pyhä Henki oli laskeutunut Herran Jeesuksen Kristuksen seurakunnan keskelle. Parantamislahjoilla oli hyvin erityinen tarkoitus antaa henkilökohtainen vahvistus apostoleista Jumalan todellisina sanantuojoina ja innoitettujen Kirjoitusten kirjoittajina. Kun ihmiset puhuivat kielillä, ei ollut koskaan minkäänlaista epäilystä, etteikö Pyhä Henki ollut innoittamassa sanoja. Tämä lahja yhdisti merkki-ihmeen ja selvän sanoman vaikutuksen. Kun vierasmaalaisia oli paikalla, he olivat aina hämmästyneitä.

Vaellettuaan kauas kirjoituksellisista opetuksista ja muutettuaan kielilläpuhumisen pääasiassa henkilökohtaiseksi kokemukseksi, karismaattiset

opettajat ovat nyt suuresti hämmentyneitä siitä, mitä kielilläpuhuminen todella on. Liikkeen tärkeimmät kirjoittajat nousevat toisiaan vastaan hämmästyttävällä tavalla. Jotkut sanovat, että kielilläpuhuminen on Jumalan yliluonnollista yhteydenpitoa kielilläpuhujan hengen kanssa, vaikka puhuja ei henkilökohtaisesti ymmärräkään mitä tämä kieli merkitsee. Toiset kuitenkin sanovat, että se on toimintaa, jonka kautta kielilläpuhuja pitää yhteyttä Jumalan kanssa (jälleen - vaikkakaan hän ei ymmärrä mitä sanoo). Julkisessa kokouksessa, selittäminen on Jumalan vastaus.

Silti toiset karismaattiset opettajat vastustavat näitä väittämiä ja sanovat: "Jumala saattaa puhua sinulle tai sinä saat puhua Jumalalle." Eräs johtava kirjoittaja sanoo: "Jumalan lapsella on etuoikeus keskustella Jumalan kanssa eikä kukaan ihminen ymmärrä tätä salaista puhetta, koska se on jumalallista kieltä. Sitä ei ymmärrä itse puhuja eikä paholainenkaan."

Luonnollisesti, jos me emme ymmärrä sanojemme merkitystä, on vaikea tietää, kuka puhuu kenelle, puhumattakaan siitä mistä puhutaan! Kun maailman johtavilla karismaattisilla kirjoittajilla on täysin vastakkaiset käsitykset siitä, mitä kielilläpuhuminen on, kuinka kukaan voisi tuntea, että heillä on raamatullinen takuu siitä, mitä he opettavat? Uuden testamentin aikoina ei ollut epäilystäkään noiden vieraiden kielten tarkoituksesta, ja etteikö kaikki kielilläpuhuminen ollut Jumalan puhetta ihmisille eikä toisin päin. **Silloin** se oli yliluonnollisesti annettua todellista ja todistettavaa kieltä. **Nyt** se on käsittämätöntä ja outoa. **Silloin** se toi sanoman, **nyt** sitä käytetään yksityisesti puhujan ymmärtämättä siitä ajatustakaan. **Silloin** se oli vaikuttava merkki. **Nyt** se on outo ja häiritsevä muoto epä-älykästä puhetta, joka kiusaa paikallaolijoita, ja jossa ei ole mitään aitoa evankeliumin vahvistavaa merkkiarvoa.

Entäpä sitten se karismaattinen perustelu merkkien ja ihmeiden jatkumiselle tänä päivänä siinä tarkoituksessa, että niillä tehtäisiin uskomattomiin syvä vaikutus ja siten saataisiin heidät Kristuksen uskolle kuuliaisiksi? Lyhyt vastaus tähän on, että tämän päivän merkit ja ihmeet eivät yksinkertaisesti yllä sille tasolle, jonka jo olemme nähneet. Ne eivät vedä vertoja Uuden testamentin merkeille ja parantumisille. Sitä paitsi, alkuperäisetkään merkit eivät itse asiassa koskaan saaneet aikaan pelastavaa uskoa katselijoiden sydämissä. Varmasti ne todistivat, että tämä uusi sanoma oli Jumalalta, ja auttoivat houkuttelemaan kansanjoukkoja paikalle, mutta niillä ei ollut voimaa edistää hengellistä uskoa.

Joskus merkit ja ihmeet olivat suorastaan esteenä lähetystyölle, koska ne kiihottivat taikauskon tyyppistä uskoa kansanjoukoissa (kuten näemme *Ap.t. 14: 11, 12:ssa*). Merkkien tehtävänä oli vahvistaa **uusi** sanoma, **uusi** seurakunta, ja erikoisesti todistaa apostoleista, että he olivat itse Herran virkaan asettamia, Hänen todellisia sanansaattajiaan.

Seuraavaksi joitakin raamatunpaikkoja, jotka osoittavat, kuinka parantamisihmeet olivat tarkoitettu yksinomaan apostolien ryhmälle ja merkeiksi todistamaan heidät Jumalan aidoiksi lähettiläiksi:

Ja apostolien käten kautta tapahtui kansassa monta tunnustekoa ja ihmettä (Ap.t. 5:12).

...sanalla ja teolla, tunnustekojen ja ihmeiden voimalla, Pyhän Hengen voimalla, niin että minä Jerusalemissa ja sen ympäristöstä alkaen Illyrikoniin saakka olen

suorittanut Kristuksen evankeliumin julistamisen (Paavali kirjoittaa Room. 15:18, 19:ssa).

Onhan apostolin tunnusteet teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla (2 Kor. 12:12).

Kuinka me voimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka Herra alkuaan julisti ja joka niiden vahvistamana, jotka olivat sen kuulleet, saatettiin meille, kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja moninaisilla väkevilla teoilla ja jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan? (Heb. 2: 3, 4)

Huomaamme, kuinka tässä viimeisessä kohdassa Jumalan Sana on jo laittamassa merkit ja ihmeet menneeseen aikamuotoon. Tämä voi tarkoittaa ainoastaan sitä, että ihmisiä opetettiin ymmärtämään merkkien olevan jo kuolemaisillaan, sillä ne olivat suunniteltu vain antamaan **alku**vahvistuksen Uuden testamentin apostoleille ja Uuden testamentin ajalle. Tässä *Hebrealaiskirjeen 2* luvussa Uusi testamentti itse alkaa katsoa ajassa taaksepäin ja sanoo: "Älkää unohtako merkkejä ja ihmeitä, jotka vahvistivat ja tunnistivat apostolit. Muistakaa, kuinka ne alleviivasivat sitä tosiasiaa, että heidän puheensa tuli Jumalalta!"

Karismaattinen liike on tehnyt perustavaa laatua olevan ja vakavan virheen olettaessaan, että merkit ja ihmeet, jotka vaikuttivat lahjoilla varustettujen ihmisten käsien kautta, olivat tarkoitettu jatkamaan vuosisatoja eteenpäin siinä tarkoituksessa, että ne synnyttäisivät ja ylläpitäisivät uskoa.

Uskoa ei voi ruokkia ihmeteoilla. Todellakin, totuus on juuri päinvastainen, sillä jos tosiuskovat oppivat luottamaan ihmetekoihin, merkkeihin ja ihmeisiin, niin heidän aito hengellinen uskonsa pian antaa myöten ja heikkenee. He tulevat riippuvaisiksi näistä ilmentymistä aivan kuten nyky-yhteiskunnassamme monet ihmiset tulevat riippuvaisiksi rauhoittavista lääkkeistä. Jumala käyttää Sanaansa, ei merkkejä ja ihmeitä, synnyttämään pelastavaa uskoa. Hän ylläpitää uskoa henkilökohtaisella sitoutuneisuudellaan rehellisen ja rukoilevan uskovan elämässä.

1 Kor. 1 :ssa on kohta, joka on vastoin sitä ajatusta, että merkit voisivat luoda tai vahvistaa uskoa. Toistettuaan, että sana rististä on Jumalan voima, apostoli sanoo: "*Koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta.*" (*jakeet 22, 23*). Jumala ei anna juutalaisille heidän kaipaamiaan merkkejä (koskapa ne eivät tuottaisi pelastavaa uskoa), eikä kreikkalaisille älyllistä imartelua, jota he anovat (koska se ei liikuttaisi heitä pelastavaan uskoon myöskään). Sen sijaan, evankeliumin jakamisen on havaittu omistavan koko Jumalan voiman.

Alkuperäinen merkkilahjojen päämäärä oli toimia jumalallisena merkinä todistamaan oikeiksi ensimmäiset Golgatan sanansaattajat ja heidän sanomansa. Nyt kun sanoma on jo kauan sitten jätetty, on alkuperäinen päämäärä täytetty, eikä merkkilahjoilla ole enää sijaa. Karismaattiset opettajat ovat - antaakseen merkkilahjoille ´roolin` - joutuneet luomaan aivan uusia tarkoituksia, eikä yksikään niistä sovi yhteen Jumalan alkuperäisten päämäärien kanssa.

6

Onko Jumalan Sana täydellinen?

Mikä on Jumalan Sanan asema? Onko se täydellinen vai ei? Onko se todella **uskoa, joka oli kerralla kaikille annettu**, vai onko se vielä prosessissa, jossa meille tulee jatkuvaa ilmoitusta? Karismaattisen liikkeen vakavin virhe on sen käsitys profetiasta ja ihmeistä; se iskee itse perustukseen Raamatun ilmoituksen täydellisyydestä. Monet vilpittömät Jumalan Sanaan luottavat uskovat ovat tulleet vedetyiksi karismaattisiin kuvioihin niin, etteivät he ole edes huomanneet, kuinka tuo opetus kaivaa maata Raamatun totaalisen auktoriteetin alta.

Karismaattisen näkemyksen mukaan profetia jatkuu yhä edelleen. Raamatun mukaan kaikki ilmoitus tuli valmiiksi apostolien aikana, eikä arvovaltaisen Totuuden suoraa ilmoitusta ole enää odotettavissa. Seuraavassa ovat ne Johanneksen evankeliumin kohdat, joissa Herra Jeesus tähdentää, kuinka opetuslapset tulisivat Pyhän Hengen johtamina esittämään **koko** Totuuden niin, että **kokonainen**, täydellinen ja lopullinen ilmoitus tulisi annettua.

Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut (Joh. 14: 26).

Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta. Ja te myös todistatte, sillä te olette alusta asti olleet minun kanssani (Joh. 15: 26, 27).

Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille (Joh. 16: 12-14).

Kirjoitukset ovat täydelliset, ja sellainen luottamus meidän tuleekin pitää Juudaan kirjeen mukaan: *Kun minulla on ollut harras halu kirjoittaa teille yhteisestä pelastuksestamme tuli minulle pakko kirjoittaa ja kehoittaa teitä kilvoittelemaan sen uskon puolesta, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu (Juuda 3).* Niin kuin meille on *Ilmestyskirjan* loppujakeissa opetettu, ei tule olemaan enempää ilmoitusta. Näky ja profetia on nyt sinetöity.

Karismaattinen kirjoittaja J. Rodman Williams kirjoittaa hyvin karismaattisille kirjoittajille ominaisella tavalla, kun hän väittää Jumalan yhä puhuvan kielten ja profetioiden välityksellä. Kirjassaan, *The Era of the Spirit* hän kirjoittaa: "Profetiassa Jumala puhuu. Se on niin yksinkertaista, syvällistä ja hämmästyttävää kuin vain voi olla! Käytännössä se tapahtuu niin, että joku läsnäolijoista puhuu yhtäkkiä sanan, ja hyvin monesti 'Näin sanoo Herra', tulee esiin. Tietenkin, monille meistä profetian ilmaisut ovat hyvinkin tuttuja Raamattuun kirjattuina, ja näin ollen olemme taipuvaisia hyväksymään ne Jumalan Sanana. Olemme tottuneet jo Jesajan ja Jeremian esittämiin 'Näin sanoo Herra' - ilmauksiin, mutta kuulla jonkun Tommin tai Marian tänään ... puhuvan samalla tavalla! Meistä moni oli vakuuttunut siitä, että profetia päättyi Uuden testamentin aikaan... kunnes

yhtäkkisesti Pyhän Hengen dynaamisen sysäyksen kautta profetia herää henkiin jälleen."

Karismaattiset opettajat esittävät vastalauseen, etteivät heidän profetiansa, näkynsä ja 'tiedon sanansa', koska ovat suorita ilmoituksia Jumalalta, heikennä Raamatun arvovaltaa, koska ne kaikki täytyy koetella Raamatun Sanan pohjalta. Selvä totuus on kuitenkin se, ettei karismaattisten uskovien 'vastaanottamia' lukemattomia profetioita ja näkyjä koetella Raamatun pohjalta. Valtavat määrät sellaisia ilmoituksia saadaan, joita ei voida koetella tällä tavoin, koska ne käsittelevät yleisiä asioita uskovien seurakunnasta tai elämänympyröistä. Kuinka sellainen sanoma voidaan koetella, jonka sisältö saattaa suorastaan syyttää jotakuta epärehellisyydestä, tai julistaa että joku tulee toipumaan hyvin tavallisesta sairaudesta?

Jopa silloin, kun nykyiset profetiat ovat pelkästään raamatullisia totuuksia, ainoastaan toisin sanoin ilmaistuna, ne jäytävät Raamatun Sanaa. Jumala on sanonut, että Raamattu on Jumalan ilmoituksen ainut välikappale, ja se on täydellisen riittävä kaikkiin meidän tarpeisiimme. Jumala on myös sanonut, ettei tulisi enää olemaan mitään muuta ilmoitettavaa Totuutta suorien sanomien tai äänien kautta tilanteisiin, joissa tarvitsemme opastusta, lohdutusta tai rohkaisua. Meille ei myöskään anneta minkäänlaisia lisäilmoituksia, sillä meidän tulee käyttää niitä opetuksia, lupauksia ja lohdutuksia, jotka Raamatussa on jo ilmoitettu ohjaamaan meitä joka tilanteessa.

Aivan kuin karismaattisten opettajien väittämässä ei olisi vielä tarpeeksi ihmeteltävää, he jatkavat sanoen, ettei heidän 'lisä'sanomansa tosiasiallisesti väitä Raamattua vastaan. He todellakin jäytävät Raamattua toisella tavalla - he tarjoavat vaihtoehdoisen valon ja avun lähteen ja ohjaavat Jumalan kansaa ainoasta Totuuden asiallisesta lähteestä pois päin. Herra on puhunut meille selvästi Roomalaiskirjeessä, jossa Paavali kirjoittaa: "*Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo*" (Room. 15: 4).

Karismaattiset opettajat eivät tosiasiallisesti kykene käsittämään, että Raamattu on a) täydellinen, b) täydellisen riittävä kaikkiin tarpeisiimme ja c) riittävän syvälinen ja perusteellinen jokaiseen mahdolliseen ongelmaan ja tilanteeseen. Ovatpa he tehneet sen tietoisesti tai eivät, niin he ovat liittyneet harhaoppisten riveihin väheksyessään Jumalan Sanaa. Roomalaiskatolinen kirkko on tehnyt omia lisäyksiään Raamattuun panemalla luottamuksensa oman kirkkonsa perinteisiin ja johtajiin vallanpitäjinä. Liberaaliteologit ovat asettaneet järkeilynsä ja nykypäivän tieteen samalle tasolle Raamatun kanssa. Harhaoppiset 'pietistiset' liikkeet ovat laittaneet oman 'sisäisen valonsa' Raamatun kanssa samalle tasolle - ja sitähän juuri lukemattomat karismaattiset johtajat tekevät yhä kasvavassa määrin.

Kirjoitukset ovat täydelliset ja kuten *Baptist Confession of Faith*, vuodelta 1689 sanoo: "Mitään ei saa milloinkaan lisätä joko uuden Hengen ilmoituksen tai ihmisperinteiden välityksellä." Emme myöskään saa lisätä siihen tai täydentää sitä profetioin, kielin, selityksin, näyin tai kokemuksiin.

Uuden testamentin valmiiksi saattaminen oli osa seurakunnan 'perustamisvaihetta' ja erikoiset ilmestyksen lahjat annettiin seurakunnalle (apostoleille ja profeteille) tätä ajanjaksoa varten. Kun Jumalan Sana saatiin

täydelliseksi, oli perustamisvaihe ohitse, eikä ilmestyksen lahjoja enää annettu. Ajattelepa hetkisen Raamatun antamaa kuvaa seurakunnan perustamisvaiheesta!

Apostolit tekivät merkki-ihmeitä osoittaakseen, että Messias oli tullut ja että Hän oli ilmoittanut Sanansa heille. Näin sanoo *Efesolaiskirjeen 2. luku, jakeissa 19 ja 20: Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus.*

Havaitsemme, että seurakunta on rakennettu - ei Jeesuksen Kristuksen perustukselle - vaan apostolien ja profeettain perustukselle. Luonnollisesti Kristus on seurakunnan todellinen perustus, *sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus (1 Kor. 3:11)*; mutta toinen perustus - apostolien ja profeettain - on tarpeellinen yhdestä erittäin hyvästä syystä. Muistakaamme, että Jeesus Kristus - joka kuoli sijaisenaamme, ja on uskomme alkuunpanija - ei kirjoittanut itse sanaakaan Raamattuun. Me emme myöskään tietäisi mitään ristillä tapahtuneesta sovitustyöstä, emmekä olisi koskaan kuulleet tyhjästä haudasta ja ylösnousemuksesta, elleivät apostolit ja profeetat olisi suorittaneet ainutlaatuista tehtäväänsä. Ilmoituksellisesta näkökulmasta, kaikki, mitä tiedämme Jumalasta ja Hänen rakkaasta Pojastaan ja aidosta evankeliumista, on ilmoitettu ainutkertaisella tavalla Raamatun ajan apostolien ja profeettojen kautta.

Herra Jeesus on tärkein kulmakivi, mutta apostolit ja profeetat kirjoittivat Uuden testamentin kokonaisuudessaan. Kaksi apostolia ja kaksi profeettaa kirjoittivat ne neljä evankeliumia. Ne kaksi apostolia olivat Matteus ja Johannes, ja profeetat olivat Markus ja Luukas. Miten nämä Jumalan innoittamat kaksi eri virkaa eroavat toisistaan? Apostolit olivat miehiä, jotka Jumala valitsi kulkemaan Jeesuksen kanssa Hänen julkisen kolme ja puoli vuotta kestäneen palvelutyönsä ajaksi. Joillekin heistä annettiin erityinen ilmoitus kirjoittaa Sanaa. Profeetat olivat taas miehiä, jotka eivät välttämättä olleet kulkeneet Jeesuksen kanssa, mutta jotka saivat myös sanomia Jumalalta. Myös heistä jotkut saivat erityisen ilmoituksen kirjoittaa Sanaa.

Apostolit ja profeetat kirjoittivat koko Uuden testamentin. Siihen aikaan oli sellaisia apostoleja kuten Pietari, Johannes ja erityinen apostoli Paavali, ja profeettoja kuten Luukas (joka kirjoitti Apostolien teot), Jaakob ja Juuda, Jeesuksen velipuolet sekä Hebrealaiskirjeen kirjoittaja. Herra Jeesus ei kirjoittanut sanaakaan. Tämä apostolien ja profeettojen joukko on rajoitettu, erikoinen ja valittu ryhmä, joka asetti seurakunnan ilmestyksellisen perustuksen Raamattuun. Heitä ei voi olla yhtään enempää, koska he ovat se perustus. Rakennuksella voi olla vain yksi perustus ja sen tulee olla vakaa, luja, täydellinen ja turvallinen ennenkuin rakennus pystytetään. Sen vuoksi, ei voi olla muita apostoleita ja profeettoja niiden rinnalla, joita Raamatussa kutsutaan - **perustukseksi**.

Paavali oli Jumalan valmistama erityinen apostoli, joka asetti sillan Jeesuksen mukana kulkeneiden Israelin apostoleiden ja pakanamaailman välille. *1 Kor. 15 :* ssa Paavali kertoo, kuinka ylösnoussut Herra Jeesus näyttäytyi kaikille apostoleille - *"mutta viimeisenä kaikista hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin*

keskensyntynyt "(jae 8, engl. käännös). Tässä Paavali ilmoittaa, että hän oli viimeinen apostoli - ei ollut enää muita.

Nykyään monet kristityt eivät pidä siitä käsityksestä, että ilmoitus olisi täydellinen ja loppuun saatettu. Tänä päivänä karismaattisten ja sen tapaisten liikkeiden jäsenten asenteita voisi kuvailla näin: "Tämä on epäreilua! Minä haluan olla profeetta. Miksi Jumala opetti vain heidän kauttansa? Minulla on ainakin yhtäsuuri, jollei suurempikin usko. Minä tahdon olla uuden ilmoituksen kanava; haluan olla Jumalan puhemiehenä, äänenä, suuna. Tahdon suustani tulevan jumalallisia sanoja."

Ainoa raamatullinen vastaus tuollaiseen asenteeseen on tämä: "Sinä et voi saada sitä etuoikeutta. Jumala ei ole erikoisesti valinnut sinua osaksi Hänen seurakuntansa perustusta. Se perustus on jo kauan sitten tullut valmiiksi. Sinun paikkasi on nyt seurakunnan historian rakennuksen 'kattorakenteissa'. Erityisiä ilmestyksellisiä etuoikeuksia ei tulla enää koskaan saamaan. Ei ole kyse siitä, onko Jumalalla voima tehdä se, tai onko sinulla uskoa ottaa se vastaan. Kaikki johtuu siitä tosiasiasta, että Jumala ei ole suunnitellut seurakunnalleen 14, 15 tai 20 erilaista perustusta tai 75 tai 156 eri apostolia ja profeettaa. Apostoleja ja profeettoja ei enää ole."

Kuinka liikuttuneita ja kiitollisia meidän tulisikaan olla niistä etuoikeuksista, joita Jumala on antanut meille. Meidän ei tulisi haluta tai vaatia väärää etuoikeuksia. Meillä ei saisi olla halua vääntää ja vääristellä Hänen Totuuttaan saadaksemme kokemuksia, joita Jumala ei ole koskaan tarkoittanut meille tähän seurakuntansa historian vaiheeseen.

Jopa apostolien elinaikana - kun Raamatun valmiiksi saattamisen aika läheni - nähtiin merkkejä, että heidän voimaansa tehdä merkki-ihmeitä oltiin vetämässä pois. Otetaan esimerkiksi Paavali. Käy ilmi, että viimeinen merkki-ihme parantamisesta, jonka hän sai kokea oli sen jälkeen, kun hän oli heittänyt pois kuolettavan myrkyllisen käärmeen Maltan saarella. Tämä tapahtuma hämmästytti tuon pienen saaren asukkaita ja kiinnitti huomion Paavalin jumalalliseen valtaan apostolina. Kuitenkin, tietääksemme siellä tapahtuivat hänen viimeiset parantamiskokemuksensa, koska hän myöhemmin kirjoitti näin:

Ensin, Filippiin, rakkaimmalle seurakunnalleen: "Kiitokset teille anteliaasta lahjasta Epafrodituksen kautta. Kuinka pahoillaan hän onkaan tietäessään, että olette kuulleet hänen sairaudestaan. Mutta Jumalalle kiitos, Herra on ollut meille armollinen ja nostanut hänet jalkeille." Silloin tämä Epafrodituksen sairaus oli jatkunut jo pitkään, silti ei ole vihjaustakaan, että Paavali olisi parantanut hänet. Kuinka hänen sairautensa olisi voinut pitkittyä, jos Paavalilla olisi vielä ollut silmänräpäyksellisen, yliluonnollisen parantamisen voima?

Paavali kirjoitti viimeisessä kirjeessään *2 Tim. 4: 20 :ssa* seuraavasti: "*Trofimuksen minä jätin Miletoon sairastamaan.*" Miksi hän teki niin? Jos Paavalilla oli voima parantaa hänet, miksei hän tehnyt niin? Johtopäätös on, ettei hän kyennyt enää parantamaan. Tosiasiassa Paavali sanoi Timoteukselle: "Usein uudistuvien vaivojesi vuoksi ja vatsasi tähden, vaihda ruokavalioosi epäterveellisen veden tilalle rypälemehu."

Ymmärrämmekö, mihin tämä viittaa? Seurakunnan perustus oli silloin valmistumisensa loppuvaiheissa. On esitetty, että vuoteen 70 j.Kr. mennessä -

jolloin Paavali ei enää ollut elossa - koko Israelissa vallinneen jännittyneisyyden ongelma päättyi Jerusalemin temppelin hävitykseen, ja niin apostolisen ajan merkki-ihmeet lakkasivat.

Lakkasivatko ihmeet juuri tällä hetkellä vai eivät, Paavalin ei tarvinnut odottaa vuoteen 70 saakka. Hän sai kokea, ikäänkuin seurakunnan perustuksen rakennustelineitä poistettaisiin. Kun omistuskirjoituksella varustettu ilmoitus, jolle Kristuksen seurakunta rakennettiin, tuli täydelliseksi, merkit heikkenivät. On täysin mahdollista, että Johannes, viimeisin apostoli, ei enää myöhempinä elinpäivinäan kohdannut parantamisen merkki-ihmeitä.

Koska meillä on Vapahtajan erityisellä sisällöllä varustetut sanat - että koko Totuus tultaisiin jättämään opetuslapsille - ja koska Paavali kuvaa ilmestyksellisiä lahjoja perustaviksi, me emme saa koskaan lisätä Jumalan Sanaan tai vähentää siitä, mitä on jo ilmoitettu Sanassa. *Jokainen Jumalan sana on taattu; hän on niiden kilpi, jotka häneen turvaavat. Älä lisää hänen sanoihinsa mitään, ettei hän vaatisi sinua tilille ja ettet valhettelijaksi joutuisi (Snl 30:5 , 6).*

Jos me lisäämme jotain Jumalan puhumiin sanoihin, on Hän lisäävä meille ne vitsaukset, joista Hän on varoittanut *Ilmestyskirjassa*, Raamatun viimeisissä jakeissa. Nämä vitsaukset on kuvattu *Ilm. 6 - 19 luvuissa*. Sen vuoksi meidän tulisi pyrkiä hyvin suureen huolellisuuteen tunnistaaksemme Jumalan ilmoitetun Sanan rajaukset. Jumala ei ole kiinnostunut lisäyksistämme, arvioinneistamme tai Hänen Totuuden ilmoituksensa ´korjatuista versioista`.

Sana on äärettömän tärkeää, kallisarvoista, arvokasta aineistoa, ja Jumala sanoo meille kuten Hän sanoi Israelin kansallekin: "Jos uskallatte lisätä sanaakaan siihen, mitä Minä olen sanonut, niin joudutte tuomion alaisiksi." Punnitkaamme tätä, kun mietimme ´profetian` asemaa nykyään. Miten kohtelemme Jumalan asettamaa perustusta - Jumalan apostolista ja profeetallista ilmoitusta? Kuinka tämä ajatus siitä, että Jumala innoittaisi profeettoja tänäkin päivänä, vaikuttaa siihen ainutlaatuisuuteen ja merkittävyyteen, mitä Jumala on Sanassaan sanonut? Se tuhoaa tämän ainutlaatuisuuden ja vie pikkuhiljaa Jumalan täydellisestä ja ainoasta Sanasta sen jakamattoman ja ehdottoman arvovallan.

7

Kielet eivät koskaan olleet tarkoitettu henkilökohtaiseksi hyödyksi

Nykyään karismaattisissa piireissä laajalti rohkaistaan kielilläpuhumisen harjoittamista henkilökohtaiseksi hyödyksi. Sitä halutaan **henkilökohtaiseksi** merkiksi, ja hengellisen, tunneperäisen ja ekstaattisen arvonsa vuoksi yksityisiin palvontahetkiin. Mutta tämä johtuu Uuden testamentin selvän opetuksen virheellisestä käsittämisestä, sillä **kaikki** lahjat oli suunniteltu hyödyttämään koko seurakuntaa. Niitä ei ollut koskaan tarkoitettu kielilläpuhujan yksilölliseksi ja henkilökohtaiseksi hyödyksi. *1 Kor. 12:7* ilmoittaa tämän selkeästi - *Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi* (tai yhteiseksi hyväksi tai kaikkien eduksi, eri engl. käännökset).

Periaatteen tulisi olla selvä - jokainen lahja on annettu hyödyttämään jollakin tavalla **koko seurakuntaa**, ei lahjan omaavaa henkilöä. Sen lisäksi, Paavali ei tarkoita tällä pelkästään paikallisseurakuntaa vaan Kristuksen seurakuntaa kokonaisuudessaan. Esimerkiksi, paikallisseurakunnista suurimmassa osassa apostolit eivät vaikuttaneet läsnäolollaan ollenkaan, mutta heidän innoitettu opetuksensa hyödytti kaikkia seurakuntia.

Koska kielilläpuhuminen oli merkki juutalaisille, se osoitti heille oikeaksi uuden kristillisen seurakunnan, ja siksi se oli valtavaksi hyödyksi koko seurakunnalle. Lisäksi, kielilläpuhujan kautta tullut varsinainen sanoma oli luonnollisesti ´profetia´, joka hyödytti sen kuullutta väkijoukkoa. Se oli varmasti melko hankalakäyttöinen profetian muoto, koska se vaati selityksen, ja tästä syystä se oli huonompi verrattuna suoraan profetiaan. Vieraskielisen menetelmän profetian merkkiarvo pakostakin väheni sen tehokkuudesta. Kuitenkin, kielilläpuhuminen kautta tullut sanoma oli kokoontuneille uskoville aitoa Jumalan Sanaa ja siksi kielilläpuhujalla oli tietyllä tavalla profeetta. Mistä sitten karismaattiset opettajat löytävät valtuutensa kielten ´yksityiseen` käyttöön rukouksessa tai henkilökohtaisissa palvontahetkissä? Vastaus on - hämmästyttävästi - että he ottavat valtuutensa sellaisista Raamatun jakeista, jotka on tarkoitettu osoittamaan, **ettei** kieliä tulisi käyttää juuri sillä tavalla.

Eräs sellainen jae on *1 Kor. 14:2 - Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle*. Kielilläpuhumista ilmeni, kun Pyhä Henki sai ihmiset puhumaan, kuten havaitsimme kaikista viittauksista *Apostolien teoissa*. Jumala antoi sanat, ja sen vuoksi kielet olivat sanoma Jumalalta ihmisille eikä päinvastaisesti.

1 Kor. 14: 2:n mukaan kielilläpuhujalla on selvästi Jumalalta saatu viesti, jonka hän itse ymmärtää, koska Paavali jatkaa sanoen, että tämä rakentaa itseään. Näyttäisi siltä, että korinttolaiset kielilläpuhujat eivät vaivautuneet kääntämään ilmoituksiaan omalle kielelleen, joten apostoli osoittaa heille laiminlyöntinsä järjettömyyden. Hän osoittaa, että jos Jumala todellakin antaa viestit ja kielilläpuhujalla (tai selittäjällä) epäonnistuu selittämään niitä seurakunnalle, silloin Jumala itse jää viestiensä ainoaksi kuulijaksi!

Edellä kuvattu tilanne on aivan nurinkurinen, koska se kääntää kielilläpuhuminen koko tarkoituksen pääläelleen. Paavali selittää, etteivät kielet ole tarkoitettu hyödyttämään Jumalaa tai yksityistä kielilläpuhujaa, vaan ne ovat sanoja Jumalalta, tarkoitettu kuultaviksi ja ymmärrettäviksi yleisissä seurakunnan kokoontumisissa. Seuraava toimi mittapuuna kaikissa kielilläpuhumistilanteissa apostolien aikaan - toiko se seurakunnalle sanoman Jumalalta? Kielilläpuhujan **täytyy** selittää niin että seurakunta rakentuisi. (ks. *1 Kor. 14: 5*)

Karismaattiset opettajat käyttävät *1 Kor. 14: 4* :ää tukemaan yksityisen kielilläpuhuminen tarkoitusta - *Kielillä puhuva rakentaa itseään*. Kuitenkaan Paavali ei ole tässä antamassa oikeutusta itsekäaseen kielilläpuhuminen vaan hän käsittelee sitä suurta virhettä, että epäonnistutaan kielen selittämisessä muulle seurakunnalle. Koko julistuksensa läpi hän toistuvasti sanoo, että kielten **täytyy** tuoda sanoma kokoukselle. Paavali jatkaa - "Jos joku antaa vieraskielisen sanoman antamatta selitystä, niin hän puhuu itselleen ja rakentaa yksin itseään ja siten käyttää väärin sanomaa, joka hänelle on annettu." Se tosiseikka, että nämä

kielilläpuhujat **rakentuivat** (mikä tarkoittaa, että heidän **ymmärryksensä** rakentui), kertoo meille, että he ehdottomasti ymmärsivät itse kieltensä sisällön. Ehkäpä joillekin heistä lahjan esittäminen oli tullut paljon tärkeämmäksi kuin sen tarkoitus.

Kun Uusi testamentti ilmoittaa, että kaiken kielilläpuhumisen täytyy **rakentaa**, se samalla hylkää kaiken selittämättä jätetyn kielilläpuhumisen, joka ei johda **ymmärryksen** rakentumiseen. Ei siis ole mahdollista saada kielilläpuhumisen lahjaa itselleen pelkästään ´tunteellishengelliseksi` kokemukseksi. Aina kun sanaa ´rakentua` on käytetty kreikankielisessä UT:ssa, se esiintyy sellaisessa asiayhteydessä, joka koskee jotakin konkreettista totuutta, karkoittaen kaiken salaperäisyyden, taikauskon tai hämmennyksen. Rakentuminen voi toteutua ohjaavien sanojen, rohkaisun tai todistuksen kautta tai jopa esimerkin voimalla. Silti jokaisessa tapauksessa ne, jotka hyötyvät, saavat täsmällisen ja ymmärrettävän opetuksen niin että heidän ymmärryksensä rakentuu. Kiistämättä se siis tarkoittaa - ymmärryksen rakentumista (katso *Room. 14: 19; 15: 2; 1 Kor. 8: 1; 10: 23; 14: 3 ja 12; 2 Kor. 10: 8; 12: 19; 13: 10; Ef. 4: 12-16; 1 Tess. 5: 11; 1 Tim. 1: 4, 5*).

Karismaattisten opettajien käsityksen mukaan *1 Kor. 14: 13, 14* :ssa Paavali hyväksyisi sen käsityksen, että joku voisi puhua kielillä itse sen sisältöä ymmärtämättä - *Sentähden rukoilkoon se, joka kielillä puhuu, että hän taitaisi selittää. Sillä jos minä rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön.* Karismaattisille uskoville nämä sanat opettavat, että joku voi rukoilla kielillä (hengessä) vaikka hänen ymmärryksensä jäisikin tyhjäksi. Mutta uskovan kohdalla tällainen tilanne ei tule kysymykseenkään, koska **ymmärrys** on aina mukana hengellisissä toiminnoissa. Paavali sanoo mitä painokkaimmin: "*Minun on rukoiltava hengelläni, mutta minun on rukoiltava myöskin ymmärrykselläni*" (*1 Kor. 14: 15*).

Voisimmeko ajatella tilannetta, jossa Korinton seurakuntalainen saa kielillä sanoman, jota hän ei itse ymmärrä? Todennäköisesti apostolin sanat koskevat tapausta, jossa kielilläpuhumisen lahjan saaneen henkilön sanoman tuominen seurakunnalle epäonnistuu. Oletetaanpa, että tälle henkilölle on annettu vieraskielisen ilmoituksen lahja useita kertoja aiemminkin. Eräänä päivänä, seurakunnan palvoessa, ollessaan täynnä rakkautta ja ylistystä Jumalaa kohtaan, hän kokee voimakasta tarvetta ´antaa ilmoitus` hänelle Hengessä annetulla kielellä. Vieraskieliset sanat ehkä muotoutuvat hänen mielessään, mutta tällä kerralla ilman ymmärrystä niiden merkityksestä. (Henkilö, joka usein puhuu kielillä, muistaa epäilemättä monia sanoja ja sanontoja kielillään. Kokiessaan suurta halua olla Jumalan käytössä - esimerkiksi tuomaan sanoma koollaolijoille - saattavat jotkut näistä sanonnoista tahattomastikin täyttää hänen tietoisuutensa.)

Jos kielilläpuhujalla ei ole ymmärrystä sanojen merkityksestä, ei hän ole selvästikään Hengen vaikutuksen alaisena, sillä kielilläpuhumisessa - kuten rukoilemisessa ja laulamissakin - täytyy pitää ymmärrys mukana. Vaikka vieraskieliset sanat pyörivät hänen mielessään, poukkoillen ´päästäkseen vapaiksi`, ei niillä ole mitään sisältöä tai merkitystä, koska Herra ei anna hänelle sanomaa tätä erityistä kokoontumista varten. Näissä olosuhteissa hänen ei tule puhua.

Apostoli Paavalin käsky kielilläpuhujalle tässä kiusallisessa tilanteessa on (vapaasti mukaillen), että hänen tulee rukoilla ilmoitusta, joka tuo selvän sanoman mukanaan (*1 Kor. 14: 13*).

Samassa luvussa on vielä toinenkin jae, jota karismaattiset opettajat käyttävät osoittamaan, että ihmiset voisivat yksityisesti puhua ja rukoilla kielillä - *Mutta jos ei ole selittäjää, niin olkoot vaiti seurakunnassa ja puhukoot itselleen ja Jumalalle (jae 28)*.

Kuten kuka tahansa huolellinen lukija voi ymmärtää, ettei Paavali ole tässä oikeuttamassa kielilläpuhumisen yksityistä käyttöä. Hän ei koskaan väittäisi aikaisempia lausumiansa vastaan, sillä kielet (a) ovat koko seurakunnan hyödyksi, (b) ovat hyödyttömiä, ellei niitä selitetä, ja (c) ovat tarkoitettut olemaan julkisena merkinä herättämässä kunnioitettavaa pelkoa paikalla olevien juutalaisten sydämissä. Tämän jakeen karismaattinen selitys pakottaisi Paavalin pyyhkäisemään pois kaiken, mitä hän on aiemmin sanonut kielilläpuhumisesta!

Kyseisessä jakeessa Paavali käsittelee vielä toistakin mahdollista tilannetta, joka saattoi esiintyä Korinton seurakunnan palvontahetkissä, jolloin kielilläpuhujia esitti sanomansa. Oletamme, että tämä on erilainen tilanne kuin edellä esitetyssä, jossa puhujia ei ymmärtänyt mieleensä tulleita sanoja. Tämä puhujia ilmeisesti ymmärtää ne ja uskoo, että hänellä on aito sanoma Jumalalta. Kuitenkin Paavali ehdottomasti vaatii, että puhujan täytyy vielä neuvotella muiden kielilläpuhuvien kanssa saadakseen selville, kykenisikö joku heistä ymmärtämään ja selittämään hänen kielensä.

Näin Jumala järjestää kaksinkertaisen varmistuksen kaikelle kielilläpuhumiselle. Ensiksi puhujan täytyy ymmärtää kielensä itse ja sitten selittäjän täytyy vahvistaa, että hänelle on annettu myös sama ymmärrys. Tämä varokeino poistaa täydellisesti sen mahdollisuuden, että kielilläpuhujia olisi erehtynyt ja kuvitellut saamansa kielen merkityksen. Joka tapauksessa, jumalisinkin ihminen saattaa innostua liikaa ja siten erehtyä. Tämän 'kaksoistulkittamisen' järjestely vahvasti skeptisille juutalaisille todeksi, että tämä lahja oli kiistämätön ihme. Muistammehan, että kielilläpuhumisen päätarkoitus oli olla merkinä juutalaisille.

Se, kuinka kielilläpuhujat tekivät käytännössä yhteistyötä, on luultavasti selitetty *1 Kor. 14: 28-30:ssa*. Kyseisissä jakeissa meille annetaan vaikutelma, että kaikki profeetat (joka luultavasti sisälsi myös kielilläpuhujat) istuivat yhdessä. Heidä ei kuitenkaan ollut kovin monia (muistammehan Antiokian vain muutaman profeetan, *Ap.t. 13: 1*), joten heidän olisi ollut helppoa neuvotella ennen kokousta tai sen kuluessa.

Jollei paikalla ole Jumalan innoittamaa selittäjää vahvistamaan kieltä, silloin puhujaa kehoitetaan puhumaan itselleen ja Jumalalle. Tämä ei tarkoita sitä, että hän välittömästi antautuisi yksityiseen kielilläpuhumiseen kokouksen aikana! Se tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että puhujan tulee pitää sanansa itsellään ja rukoilla Jumalaa kirkastamaan hänen ymmärryksensä ja käyttämään häntä toisella kertaa riippumattoman tahtonsa ja mieltymyksensä mukaan. Toisin sanoen, hän saa rauhan ja alistuu Jumalan tahtoon, joka tällä kertaa peruuttaa lahjan käytön. Ehkäpä hän itseksensä 'kuuntelee' sanomansa jakaakseen sen myöhemmin opettajien ja profeettojen kanssa, mutta hänelle ei anneta valtaa puhua sitä ääneen innoitetun selittäjän puuttuessa. Paavalin opetusten yhteenveto

tässä on, että kaikki aidot kielet ovat sanomaa kokoontuneille. Puhuja ymmärtää niiden tarkoituksen ja selittäjä vahvistaa ne.

Jollei näitä vaatimuksia täytetä, on kielilläpuhujan vaiettava ja rukoiltava Jumalan johdatusta. Sen vuoksi Paavali poissulkee kielten yksityisen käytön. Apostoli edellyttää, että kaikkien hengellisten lahjojen täytyy aikaansaada seurakunnan rakentumista ja toimia todella yliluonnollisena merkinä juutalaisille. Silti karismaattiset opettajat käyttävät näitä jakeita 'lupakirjanaan' yksityiseen ja mystiseen kielilläpuhumiseen.

8

Tulisiko henkilökohtaisesti tavoitella armolahjoja ?

Apostoli Paavalin vakavaa kehoitusta *'pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista' (1 Kor. 12:31)* ovat karismaattiset opettajat käyttäneet todistuksena siitä, että kaikkien uskovien tulisi pyrkiä osoittamaan karismaattisia lahjoja. Se on kuitenkin erittäin pintapuolinen tulkinta tästä jakeesta. Tätä jaetta lukiessa täytyy esittää kaksi kysymystä: kenelle apostoli tässä puhuu - ja, mitä ovat ne parhaimmat lahjat? Vastauksena ensimmäiseen kysymykseen: apostoli ei puhu **yksilöille**, vaan **koko Korinton seurakunnalle**.

Paikallisseurakunnan kokonaisuudessaan tulisi pyrkiä osalliseksi parhaimmista armolahjoista ja rukoilla ja arvostaa niitä. **Yksilön** kiihkeä lahjojen tavoittelu olisi väärin, mutta seurakunnalle lahjojen janoaminen oikein. Jos Paavali tarkoittaa, että **yksilöiden** tulisi janota itselleen parhaimpia lahjoja, silloin meitä kaikkia käskettäisiin vahvistamaan pyrkimystämme olla apostoleita, mikä olisi selvästikin väärin.

Mikä on parhain lahja? Onko se kielilläpuhuminen? Onko se parantaminen? Vastaus on annettu *1 Kor. 12:28*: parhain lahja on **apostolin virka** ja vähäisin lahja on **kielet**. Toisin sanoen Paavali kehoittaa meitä (seurakuntina) olemaan janoamatta tai himoitsematta kieliä vaan janoamaan apostolin virkaa. Mutta kuinka seurakunta voi innokkaasti haluta apostoliutta? Vastaus on kreikan kielen sanassa *zelo*, joka on käännetty *innokkaasti janota (tai himoita, engl. käännöksissä)*. Tämä sana tarkoittaa: olla innokas jostakin. (Englannin kielen sana 'innokas' tulee kreikan kielen sanasta 'zelo'). Paavali tarkoittaa, että meidän täytyy innostuneesti suosia apostoleita. Meidän tulee voimakkaasti tukea heitä.

Pyrkiminen osalliseksi apostolin lahjasta tarkoittaa, että seurakunnan tulee innokkaasti tarkata ja arvostaa paikalla olevien apostolien opetusta. Se ei tarkoita, että seurakunnan tulee janota **lisää** apostoleita. Seurakuntia käsketään myös arvostamaan ja janoamaan muita opettajan tehtäviä, mitä Jumala antaa, rukoilla pastoreita ja opettajia ja arvostaa uskollista Sanan selitystä.

Mistä sitten tulee opetus, että meidän kaikkien tulee himoita ja janota kielilläpuhumista? Se tulee yksinkertaisesti Paavalin sanojen väärinymmärryksestä.

1 Kor. 14:39:ssä apostoli sanoo korinttolaisille - *harrastakaa profetoimista* - mikä myös merkitsee, että heidän tulee innokkaasti ja kiitollisesti arvostaa profeettojen väliaikaista virkaa (mitkä Jumala antoi ennenkuin Raamattu valmistui). Hän ei

kehoita seurakunnan yksilöjäseniä innokkaasti profetoimaan, mutta hän kehoittaa vakavasti seurakuntaa kokonaisuudessaan janoamaan ja arvostamaan profettoja. Tämän jakeen karismaattinen näkemys on, että jokaisen uskovan tulisi halata profetoimista. Mutta tämä käsitys on vastoin raamatullista opetusta, sillä hengelliset lahjat on jaettu yksinomaan Jumalan kaikkivaltiaan tahdon mukaisesti (1 Kor. 12:7-11). Apostoli kertoo meille hyvin jämäkästi, että ne on jaettu verrattain säästeliäästi (1Kor. 12:29-30), eikä hengellisen innokkuuden perusteella.

Käskey pyrkiä osallisiksi parhaimmista armolahjoista on sen vuoksi tehty seurakunnille eikä yksilöille. Jos se olisi käsky yksilöille, se ei oikeuttaisi innokasta uskovaa kielilläpuhumiseen, koska apostoli on listannut sen vähäisimmäksi armolahjaksi, ei parhaimmaksi. Vaikka kielilläpuhumisella oli voimakas ´todistusarvo` sen ilmenemisen päivinä, Paavali asetti sen kauas suoran profetian alapuolelle ja jopa tavallisen opettajan tehtävän alle. Hän asetti sen alimmaiseksi hengellisten lahjojen listallaan 1Kor. 12:28:ssa, eikä hän maininnut kielilläpuhumista ollenkaan muissa lahjojen listauksissaan kuten Room. 12 ja Ef. 4. Silti tänä päivänä tuhannet janoavat tätä vähäisintä lahjaa.

Lähes kaikki karismaattiset opettajat vaativat, että uskoon tulonsa jälkeen kristittyjen tulee tavoitella Pyhän Hengen kastetta erillisenä kokemuksena, ja kun he saavat tämän kasteen, se vahvistuu kielilläpuhumisen merkillä. Sen vuoksi kielistä pyrkivät osallisiksi monet uskovat, jotka kaipaavat todistusta, että ovat saaneet Hengen. Näin kielet eivät ole enää merkki juutalaisille tai sanoma seurakunnalle vaan merkki henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta.

Vaikka on ylistettävä asia janota hengellisempää elämää, ajatus siitä, että uudestisyntynyt kristitty tarvitsee erillisen Hengen kasteen, on lähtöisin kahdesta Jumalan Sanan ymmärtämisen perusvirheestä. Ensimmäinen virhe on sekoittaa keskenään kaksi täydellisesti erilaista Pyhän Hengen kokemusta - Hengen **kaste** ja Hengellä **täytyminen**. 1 Kor. 12:13 mukaan kaikki tosikristityt (ilman poikkeusta) ovat kastetut Hengellä kääntymishetkellään, kun Pyhä Henki tuo heidät lunastettujen perheeseen. Kuitenkin uskovat voivat ja heidän täytyy **täytyä** Hengellä toistuvasti, kuten huomaamme ´täyttymisien` tutkimisesta Apostolien teoissa.

Ef. 5:18 :ssa meitä käsketään jatkuvasti tavoittelemaan Hengellä **täyttymistä**.

Tämä Hengellä **täytyminen** on loputtomasti toistuva voiman lahja uskoville, joskaan Kirjoitukset eivät viittaa missään kohden, että niihin liittyisi mitään ´tuntemuksia`. Se on käytännöllinen siunaus, joka annetaan kun me tarvitsemme rohkeutta, sujuvapuheisuutta ja selkeyttä todistuksessamme, omistautumista palvelukseen ja apua taistella syntiä vastaan. Kirjoitusten sääntö on - yksi kaste, monia täyttymisiä - ja viittaukset toistuviin täyttymisiin Apostolien teoissa ja Efesolaiskirjeessä osoittavat, ettei niitä yleisesti seurannut kielilläpuhuminen.

Tämän kappaleen lopussa luottelemme monia kohtia, jotka osoittavat, että Hengen kaste tapahtuu kääntymisen hetkellä todistaen, että karismaattisen ajattelun peruskohta on sen vuoksi täydellisesti väärin johdettu.

Toinen virhe, joka johtaa ajatukseen, että uskovien tulisi tavoitella Hengen kastetta (kielilläpuhumisen lahjalla vahvistettuna), nousee vakavasta helluntaipäivän tapahtumien väärinkäsityksestä. On kuviteltu, että kaikilla

uskovilla tulisi olla kääntymyksensä jälkeen oma henkilökohtainen 'helluntainsa'. Mutta helluntaipäivänä Jumalan Henki laskeutui voimassa alas Uuden testamentin seurakunnan ylle tapahtuen 'vain yhden kerran' (kuten lihaksi tuleminen ja sovituskuolemakin). Se viestitti juutalaisen seurakunnan loppua, jonka aikana vähemmistöllä todellisesti kääntyneitä israelilaisia oli lupa palvella Jumalaa valtion kirkossa, jota kansoittivat ja johtivat uudestisyntymättömät.

Helluntaina Jumala muutti kaiken (kuten Hän oli jo kauan sitten luvannut) asettaen virkaan Uuden testamentin seurakunnan uuden ilmestysten vyöryn saattelemana ja varustettuna merkeillä ja ihmeillä. Tämä uusi seurakunta oli **erillinen, hengellinen, kansainvälinen**, muodostunut uudestisyntyneistä sieluista ja Jumalan Pyhän Hengen suoran ohjauksen alaisuudessa. Kun Jumalan Henki laskeutui alas muodostamaan ja hallitsemaan Uuden testamentin seurakuntaa, Hän ei koskaan vetäytynyt pois. Helluntai oli ainutlaatuinen ja toistumaton Hengen kaste seurakunnan ylle.

Helluntaina kaikki opetuslapset 'kastettiin' Hengen kautta yhteen ruumiiseen - Kristuksen todelliseen seurakuntaan; mutta siitä lähtien jokaikinen kääntynyt on kastettu Hengen kautta Kristuksen todelliseen seurakuntaan kääntymisen hetkellä, niinkuin Paavali kertoo meille *1 Kor. 12:13 - sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä*. Sen vuoksi kääntymisen hetkellä ihminen kastetaan näkymättömään seurakuntaan ja hän voi olla varma, että Henki on hänessä. Tuskailu ja tunteellinen Hengen kasteen tavoittelu on sen vuoksi täydellisesti hukkaan heitettyä, koska Hän on jo tosiuskovassa. Kuten Paavali sanoo *'Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa'* (Room. 8:9).

Karismaattisissa ympyröissä minkä tahansa Hengen lahjan pääasiallinen tarkoitus on antaa merkkejä, ihmeitä ja henkilökohtaisia ekstaattisia nautintoja. Todellakin, nämä asiat ovat anastaneet uskovan elämässä suuremman merkityksen kuin Hengen **hedelmällä** tulisi olla. Merkki-ihmeet, jotka todistivat uusien Kirjoitusten sanantuojat oikeiksi ja olivat alkuna seurakunta-ajalle, **ovat kadonneet**; Hengen hedelmä on se, jonka kantaminen jatkuu Kristuksen omien elämässä.

Jumalan Hengellä täyttymistä ei anneta, kuten karismaattiset opettajat väittävät, yksityiseksi, ekstaattiseksi iloksi tai merkiksi vaan käytännöllisiin tarkoituksiin. Olemme jo huomanneet, että apostolien teoissa ilmoitetut täyttymiset antoivat opetuslapsille rohkeutta, sujuvapuheisuutta, rakkautta ja todellista omistautumista Jumalan työhön. *Ef. 5:ssä* meitä vakavasti kehoitetaan täyttymään Hengellä vanhurskaudeksi ja pyhyudeksi. Yksi tavoista, joissa kannamme hedelmää on, että me kasvamme kristityn luonteessa, vaikka meidän olisikin kuljettava läpi murheen, vainojen, surun ja koettelemusten laaksojen. Mutta karismaattiset opettajat puhuvat merkkien, ihmeiden ja ekstaattisten kokemusten puolesta keinoina keinotella yli sellaisen laaksojen.

Raamattu opettaa, että Herra usein kääntää kasvonsa meiltä ja sallii koettelemusten tulla monenlaisista syistä johtuen. Joskus meitä täytyy kurittaa synnin tai kurittomuuden takia, ja joskus meidän täytyy kokea koettelemuksia tai sairauksia, jotta meille voitaisiin opettaa tämän turhan maailman pahuutta, ja että

oppisimme arvostamaan Herraa ja Hänen ihmeellisiä teitään. Monesti meitä viedään kovien kokemusten kautta vieroittamaan meidät maailmallisista houkutuksista tai harjoittamaan meissä jotakin erikoista ominaisuutta, kuten kärsivällisyyttä ja herkkyyttä.

Herralla on paljon tehtävää elämässämme, mutta jos me riipumme otaksuttujen ihmeiden ja merkkien keinotekoisissa tuissa uskoen, että koettelemukset ja sairaudet eivät ole Jumalan tahto meitä kohtaan, silloin kärsivällisyyden ja pyhyiden todelliset hedelmät eivät koskaan tule meissä esiin. Ekstaattisten kokemusten karismaattinen käyttö eristää uskovat todellisuudesta. Aito raamatullinen opetus tekee uskovalle mahdolliseksi nähdä kaikki koettelemuksensa ja olosuhteensa hengellisesti, ja ilmaista kristityn luonteen hedelmää ja riippuvaisuutta Jumalaa niissä kaikissa. Jumalan tarkoitus kansallensa ei ole se, että heidän tulisi jatkuvasti ilmaista merkkitekoja, vaan että heidän tulisi pyrkiä täydellisiksi pyhydessä. Heidän tulisi olla tervehenkistä ja vanhurskasta kansaa, joka vaeltaa aidossa kärsivällisyydessä ja luottamuksessa.

Raamatussa esiintyvät todisteet kääntymisen hetkellä tapahtuvasta Pyhän Hengen kasteesta: Joh. 7:37-39; Ap.t. 2:38; Room. 5:1-5; Room. 8:9, 15; 1 Kor. 6:11 ja 19-20; 1 Kor. 12:13; Gal. 3:2, 5; Gal. 4:4-6; Ef.1:13-14; Ef. 4:30; 1 Tess. 1:5-6; 1 Joh. 4:12-13.

9

Ymmärryksen ja Sanan ohittaminen

Mitä haittaa evankelisille uskovalle voisi olla karismaattisiin harjoituksiin osallistumisessa? Niiden vammojen joukossa, joita he tulevat kärsimään, on hengellisten kykyjen heikentyminen, erikoisesti mittaamattoman arvokkaan hengellisen arvostelukyvyn ja **ymmärryksen** osalta. Olemme jo havainneet, että kaikkien hengellisten lahjojen täytyy **rakentaa** - sanaa, jota kreikan kielinen UT aina käyttää viittaamaan ymmärryksemme rakentumisesta. Kaikkien lahjojen **täytyy opettaa ymmärrystä**. Jokainen Raamatun sana on osoitettu uskovan omalletunnolle, tunteille ja tahdolle **ymmärryksen kautta**. Ja niin tärkeä on ajattelukykyämme keskeinen asema, että Paavali kertoo Timoteukselle Jumalan antaneen meille *raittiuden hengen* (2 Tim. 1:7).

Meidän täytyy aina rukoilla Jumalaa sopusoinnussa Vapahtajan antaman pääperiaatteen kanssa - *hengessä ja totuudessa* (Joh. 4:24). Kaikki rukous ja palvonta tulee ymmärtää järkiperaisella ajattelullamme ja suunnata Jumalalle vapaaehtoisena, tietoisena toimintana. Ymmärrystä ei tule koskaan ohittaa. Paavali sanoo (1 Kor 14:15) että meidän täytyy rukoilla hengellä ja **myöskin ymmärryksellä(ni)**. Meidän täytyy veisata hengellä ja **myöskin ymmärryksellä(ni)**.

Karismaattinen käsitys kielistä, profetioista ja näyistä on vastoin kaikkea tätä. Heidän mielestään on päivänselvää, että ymmärrys ohitetaan ja tajunnan kontrolli sanoista ja ajatuksista menetetään. Esimerkiksi, yksityisesti puhutun kielen tarkoituksen järkevä ymmärtäminen on tarpeetonta. Ekstaattiset kokemukset ovat karismaattisen opetuksen mukaan vaikuttavimpia todisteita uskovan yhteydestä

Jumalan kanssa. Ne voivat täydellisesti ohittaa ymmärryksen, jolloin ne koetaan ainoastaan tunnetasolla.

Karismaattiset opettajat väittävät, että kielilläpuhuminen ja ekstaattinen palvonta eivät ole pelkästään tunnekokemuksia. Kuitenkin on kiistatonta, että tapahtuu asioita, joita palvoja ei ymmärrä ja jotka eivät rakenna hänen tietämystään Jumalan Sanasta vähimmässäkään määrin. Sen vuoksi, Raamatun mukaisesti arvosteltuna, suurin osa karismaattisesta palvonnasta ei ole Jumalan tahdon mukaista, sillä kaiken todellisen ylistämisen ja palvelemisen on tapahduttava **hengessä ja totuudessa**. Sen täytyy tapahtua enemmänkin **hengessä** kuin pelkästään koskettaa tunteita, ja **totuudessa**, koska se on johdettu tarkasti Jumalan ilmoittaman kaavan mukaisesti. Kaiken palveluksen täytyy olla selvää ja ymmärrettävää ja sen täytyy edetä ymmärryksen kautta koskettamaan sydäntä.

Monien karismaattisten palvojen tunnehuiput ja `seitsemännen taivaan` kokemukset eivät ole hengellisiä vaan lihallisia, sillä ne koskettavat tunteita opettamatta ymmärrystä. *Ef. 5:18:ssa* Paavali sanoo: "*Älkää juopuko viinistä, sillä siitä tulee irstas meno, vaan täytyykää Hengellä.*" Täytyminen Hengellä on täydellinen vastakohta juovuksissa olemiselle. Ollessaan juovuksissa ihmiset kadottavat ymmärryksensä, koska järki ja ymmärrys päihtyvät. Mutta Hengellä täytyneen ymmärrys tulee eloisammaksi kuin koskaan, ja Jumalan Totuus ymmärretään ja tunnetaan ihanalla tavalla. Ymmärrys laajentuu ja vapautuu. Mietiskellessään yksin tai puuhastellessaan toisarvoisissa asioissa, jotka eivät vaadi suurta keskittymistä, kristityt voivat iloita ja palvoa laulaen ja muodostaen sävelmiä sydämissään Herralle psalmein, kiitosvirsin ja hengellisin lauluin (*Ef. 5:19*), koska Hengellä täytyminen johtaa - ei epäselviin kieliin tai ekstaaseihin - vaan järkevään ajatteluun ja Jumalan asioiden mietiskelyyn.

Gal. 5:22:ssa apostoli esiintuo Hengen **hedelmän**. Ohitetaanko tässä tajunta tai ymmärrys? Ei ollenkaan, koska jokaikinen hyve ja kristillinen tapa vaatii sekä ymmärryksen että sydämen mukanaoloa. Eräs luetelluista hyveistä on **itsensähillitseminen**. Uskova ei saa koskaan menettää hallintaansa; ei koskaan niin kuin `juopon` ekstaasissa. Uskova ei myöskään saa joutua minkäänlaiseen kultinomaiseen transsitilaan. Maailmallinen ihminen saattaa haluta samentaa tajuntaansa, paeta todellisuutta ja sallia `eläimellisyyden` itsessään nauttia, mutta kristityn, Jumalan avulla, tulee kasvaa ymmärryksessään ja itsensähillitsemisessä.

Evankelinen, josta tulee karismaattinen työntää ymmärryksensä alhaisemmalle paikalle ja asteittain muuttuu tunteelliseksi ja itsekeskeiseksi henkilöksi. Nyt hän arvioi asioita täydellisen itsekeskeisellä tavalla mieluummin kuin objektiivisella ja raamatullisella tavalla. Tälle henkilölle Raamattu menettää täydellisen auktoriteettiasemansa ja muuttuu kuin tilkkupussilliseksi tekstejä, jotka on otettu irti asiayhteydestään ja käytetty tukemaan karismaattisia käsityksiä. Väistämättömästi karismaattinen uskova (usein sitä edes tajuamattaan) liukuu pois kuuliaisuudesta Jumalan Sanaa kohtaan, kun hän asettaa yhä kasvavaa luottamustaan kertomuksiin oudoista, tunnepitoisista kokemuksista ja näennäisiin ihmeisiin ja merkkeihin.

Toinen esimerkki korrektista mielen hallinnan luovuttamisesta karismaattisissa ympyröissä on hypnoosimenetelmien kasvava käyttö. Esimerkkinä mainittakoon

laajalle levinnyt esiintyminen `Hengen iskemistä` ihmisistä kuten myös ihmisten transsiin vaivuttaminen. Tällaiset temput ovat olleet teatterihypnotisoiden vakio-ohjelmistoa. Esiintyvä hypnotisoija esiteltiin yleisölle vaikuttavia hypnoosivoimia omaavana henkilönä. Oikeastaan yleisölle ei edes tarvinnut sitä kertoa, koska he olivat jo tietoisia tästä väittämästä mainoskylttien takia. Odotuksen ja `uskon` ilmapiirissä hypnotisoija jatkoi kertomalla yleisölle - yksityiskohtaisesti - ilmiöstä, jota he pian todistaisivat. Yleisö ei tajunnut sitä, mutta he olivat taipuneet jo hypnoottisen suggestion voimaan uskomalla, että nämä asiat tulisivat todellakin tapahtumaan. Jopa kyyniset ihmiset oli vallannut kasvava jännitys ja odotus - toisin sanoen myös heidän epäuskonsa oli sävytetty odotuksilla!

Pian hypnotisoija kutsui vapaaehtoisia seurakseen lavalle, ja vaikuttavan teatraalisen hypnoosi-hölynpöly-näytelmän jälkeen hän `käski` ihmisiä esittämään vaikutuksia, joita hän oli aiemmin jo ennustanut tapahtuviksi. Jotkut saattoivat kaatua kosketuksesta; toiset eivät voineet liikkua; muutamat tunsivat jäsentensä puutuvan jne.

Tämän luvun kirjoittaja on useita kertoja törmännyt vastaavanlaisiin tapahtumiin karismaattisissa kokouksissa, joissa ilmapiiri on ladattu jännityksellä. Hän kuvaa John Wimberin saksalaisille teologian opiskelijoille pitämää opetusta, jossa kokeenomaisesti testattiin Pyhän Hengen parantavia ja uudistavia `voimia`. Opiskelijoiden yllätykseksi he kokivat erikoisia kokemuksia, joita Wimber piti Jumalan voiman seurauksena (esim. eräs nuori mies ei kyennyt liikkumaan!)

Oliko tämä Pyhän Hengen aikaansaama vaikutus? Uuden testamentin sivuilta emme voi löytää mainintaakaan tämän tyyppisistä asioista. Jumala ei todellakaan ole sanonut, että Hän toimisi tällä tavoin. Mutta maailmanmielisellä teatterilla on hypnoosiviihteen pitkä perinne, joka aikaansaa täsmälleen samanlaisia vaikutuksia! Kuitenkaan Herran palvomisessa ja palvelemisessä ymmärrystä ei koskaan ohiteta. Pyhä Henki ei tee työtään hypnoottisten transsien ja eriskummallisten, tarpeettomien ilmiöiden kautta, kun Hän todistaa janoiselle sielulle tai kun Hän varustaa uskovan palvelukseen.

Karismaattisissa parantumiskokouksissa käytetään muita voimia kuin Raamatun puhdasta totuutta haluttujen vaikutusten synnyttämiseksi. Näissä kokouksissa käytetään alusta loppuun saakka sarjaa hypnoottisen suggestion menetelmistä, vaikka osallistujat eivät useinkaan edes havaitse käyttävänsä suggestiota. He vain yksinkertaisesti matkivat toisilta oppimiaan menettelytapoja. Näin saadaan aikaan odotuksen ilmapiiri, nostatetaan tunteellinen herkkyyks ja kerrotaan ihmiselle yksityiskohtaisesti, millainen ilmiö tulee pian tapahtumaan.

Kun parantamistunto saavuttaa huippukohtansa, tavalla tai toisella Pyhä Henki `kutsutaan alas`. Joskus ihmisiä pyydetään sulkemaan silmänsä ja vaatimaan parantumistaan. Mitä tahansa menetelmää käytetäänkään, se hetki tulee, jolloin sairautta käsketään lähtemään Jeesuksen nimessä. Monet kokevat selviä vaikutuksia, mutta useimmiten ne ovat kuitenkin lyhytikäisiä. Lisäksi, nämä menetelmät eivät voi koskettaa syvemmällä oleviin orgaanisiin häiriöihin, mitä tahansa parantajat väittävätkin.

Suggestiomenetelmät, joita käytetään parantamaan ihmisiä tai `todistamaan` Pyhän Hengen läsnäolosta, eivät ole Raamatun auktoriteetin mukaisia. Tämänkaltaisuuksissa karismaatikot ovat palanneet noituuden ja okkulttisen

uskonnon toimintatapoihin. Pyhä Henki tekee työtään valaisemalla ihmisten **ymmärrystä** ja vakuuttamalla heille Raamatun opetuksen. Yksistään harjoittamalla uskoa Hänen lupauksissaan ja menetelmässään, me vastaanotamme todellisen hengellisen siunauksen. Pyhä Henki ei koskaan ohita uskovan ymmärrystä. Sen vuoksi mikä tahansa menetelmä tai tekniikka, joka on ihmisten suunnittelema (kuten hypnoosi) tai joka on alitajuinen (kuten nykyaikainen kielilläpuhuminen), on varmasti peräisin lihasta eikä Hengestä.

Ymmärryksen - joka on järjellinen, ajatteleva kyky - täytyy aina olla hereillä ja valppaana pitämään meidät Totuuden polulla. Kuitenkaan ei ole epäilystäkään siitä, etteikö karismaattinen opetus johtaisi herkkäuskoisuuden kynnyksen merkittävään madaltumiseen kaikkien kannattajiensa joukossa. Terävin, järkevinkään henkilö ei voi välttyä karismaattisen ´ohjelmoinnin` vaikutuksilta. Taipumus uskoa valtavia asioita kehittyy ja hengellinen arvostelukyky alenee romahdusmaisesti. Kielten harjoittaminen, ymmärryksen sysääminen vähäiseen arvoon, ihmeiden ruokavalio, ja karismaattisen ajattelun äärimmäinen itsekeskeisyys saavat kaikki yhdessä aikaan tämän vaikutuksen nopeasti ja väistämättömästi.

Jos ihmiset on kerran henkisesti totutettu karismaattiseen ympäristöön, he voivat ottaa vakavasti niinkin hämmästyttävän ajatuksen kuin Oral Robertsin väittämä näky 300 metrin korkuisesta Jeesuksesta. Karismaattiset harjoitukset höllentävät ymmärrystä niin epäterveellisellä tavalla, että ihmiset uskovat melkein mitä tahansa. Esimerkkinä Dennis Bennett´in kirjassa kuvattu David du Plessis´n tarina parantamismatkastaan, jossa hän eteni parin kilometrin matkan yhdellä loikalla!

Karismaattiset kirjat ovat yksinkertaisesti pullollaan tällaisia kertomuksia. Em. kirjassaan Dennis Bennett kertoo, kuinka Jumalan voima ja kirkkaus kerran nosti evankelistan ilmaan yli metrin korkeuteen seurakunnan edessä. Herra Jeesus varoitti, että viimeisinä päivinä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousisi tehden suuria tunnustekoja ja ihmeitä (*Matt.24: 24*) . *2 Tess. 2:1-12* :ssa apostoli Paavali kertoo, kuinka (juuri ennen Herran paluuta) ´laittomuuden ihminen` ilmestyy - *jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteilla ja ihmeillä.*

Olemmeko päättelemässä, että karismaattinen liike on osa tätä viimeistä eksytystä? Se saattaa hyvinkin olla valmistava askel, koska yksi sen kauhistuttavista vaikutuksista on, että se tuhoaa kristittyjen hengellisen arvostelukyvyn asettaen heidät vaaravyöhykkeeseen paholaisen voimille, merkeille ja valheihmeille viimeisessä luopumuksessa. Sillä välin karismaattinen liike saa Jumalan kansan poikkeamaan palvonnan, evankelioinnin ja kristillisen kasvun todelliselta tieltä.

Jos kristityt uskovat nykypäivän karismaattisten johtajien vahvistamattomat väitteet, he lopulta uskovat mihin tahansa! Jos he uskovat näiden ulospäin suuntautuneiden, hengellisesti harhaan johtavien showmiesten naurettavat, yliampuvat liioitellut tarinat, kuinka he voisivat vastustaa niitä valheihmeitä, joita saatana päästää irti viimeisen luopumuksen aikana? Eksyvätkö valitutkin?

Toinen karismaattinen ymmärryksen väärinkäyttö tulee näkyjen ja muiden Jumalan suorien sanomien muodossa, joita nyt säännöllisesti väitetään

tapahtuvan. Karismaattisuuden kannattajat pitävät tärkeinä näitä sanomia, joiden he väittävät olevan tiedon tai viisauden sanoja, joista Paavalikin puhuu. He saavat Jumalan tahdon ohjausta unista ja 'sisäisistä kokemuksista' esittäen jopa selvänäkötietoa toisten ihmisten asioista ja tulevaisuuden tapahtumista. Vilpittömiä uskovia täytyy varoittaa pysymään erossa näistä yliaistillisista havaintokyvvyistä, koska ne ovat raamatullisesti kelpaamattomia hengellisen ohjauksen ja opastuksen lähteiksi nykyaikana, ja sen vuoksi erittäin petollisia ja vaarallisia. Sen sijaan, että käytettäisiin ymmärrystä vastaanottamaan ja käsittämään Jumalan Sanaa, tulee mielikuvituksesta suoran ilmoituksen luotettava lähde!

Ei tarvitse kuin kuvitella, kuinka helppoa paholaisen on hyödyntää tuollaisia näkyjä ja tuntemuksia lisätäkseen, väärentääkseen tai korvatakseen Jumalan Sanaa. Siksi onkin ymmärrettävää, miksi ne esiintyvät käytännössä kaikkien kulttiharhojen juurissa. Vanhassa testamentissa Jumalan kansaa varoitetaan vääristä näkyjen näkijöistä ja asetetaan ankarat säännöt erottamaan oikean väärästä.

Vanha testamentti opetti, että Messiaan tultua kärsimään ja kuolemaan ihmisten syntien sovituksiksi, kaikki profetia ja näyt tulisivat sinetöidyiksi tai suljetuiksi (ks. *Dan 9.24*, engl. käännös, ja kirjoitukset, joihin viitataan eo. luvussa - **Onko Jumalan Sana täydellinen** ?). Herra Jeesus Kristus varoitti, että tämän aikakauden edetessä kohti loppuaan vilpittömät uskovat olisivat turvassa vain Totuudessa - luottaen ainoastaan ilmoitettuun Jumalan Sanaan, koska tuona aikana tulisi tapahtumaan näkyjen ja valheihmeiden nopea ja valtava lisääntyminen.

Millaiset ihmiset nykyään väittävät näkevänsä näkyjä? Surullista kyllä, niitä ovat monet vilpittömät uskovat; mutta heille täytyy näyttää huolella ja ymmärtämyksellä, että he ovat eksyneet Jumalan Sanan tieltä ja pudonneet ansaan ottaessaan itsensä ja luonnollisen 'tunnekokemuksensa' aivan liian vakavasti.

Jotkut näkyjen näkijät ovat yksinkertaisesti tunnetasollaan ylirasittuneita ihmisiä, joilla on alitajuinen tarve saada ihmiset kuuntelemaan itseään shokeeraavilla puheillaan. Joitakin motivoi hengellinen ylpeys ja halu olla korkeammalla tasolla kuin muut uskovat. Nämä ihmiset rakastavat kertoa 'tuntemuksistaan' kummallisilla, tekopyhillä äänensävyillä ja julistaa dramaattisia ilmoituksia, jotka saavat heikkomieliset ihmiset kunnioittamaan ja kadehtimaan heidän profeetallista asemaansa. Jotkut hyvin pahat ihmiset käyttävät näkyjä keinona pukea ilkeä juorunsa 'sana Herralta' - asuun.

Kuitenkin kaikista pahimmat näkyjen näkijät ovat ihmisiä, jotka ovat myyneet sielunsa saatanalle, ja joidenka näyt ovat epäilemättä saatanallisen vaikutuksen tulosta. Nämä ovat ihmisiä, jotka saattavat toisia valtansa ja orjuutensa alle. Tämä paha ryhmä sisältää sellaisia ihmisiä kuten surullisen kuuluisa Jonestown'in murhaaja, kultin perustajat, äärimmäiset karismaattiset showmiehet ja Rooman paavit, jotka väittävät näkevänsä näkyjä. Herra Jeesus on tarkoin määritellyt Hänen seuraajansa niiksi, jotka kuuntelevat ainoastaan Hänen ääntään eivätkä seuraa vieraiden ääntä. Jokainen perusteeton väite näyistä, nyt kun Raamattu on täydellinen, tulee nähdä tottelemattomuutena Raamattua kohtaan. Meidän täytyy yrittää pelastaa ne rehelliset uskovat, jotka ovat sortuneet karismaattisiin kuvioihin, tästä vaarallisesta eksytyksestä !

10

Onko Pyhä Henki siinä mukana?

Modernin karismaattisen liikkeen hämmentävin ominaispiirre on sen vallan hämmästyttävä yhteistyökyky suoran harhaoppisuuden ja äärimmäisten ´maailmallisuuden` ilmentymien kanssa. Melkoinen määrä karismaatikoista ei näytä vähääkään välittävän siitä kompromissista, jolle heidän maanmiehensä antautuvat alttiiksi ympäri maailmaa. Kun on kyse uskon taistelusta paavilaisuutta, modernismia, ekumeniaa, okkultismia tai tämän maailman huvituksia vastaan, on karismaattinen liike heikoimmillaan ja vajavaisimmillaan.

Joidenkin suurimpien karismaattisten organisaatioiden päätarkoitus on avoimen ekumeeninen. Liikkeen pioneerit (Tri David du Plessis ja muut) ovat avoimesti ja säännöllisesti sanoneet, että he toivottaisivat tervetulleeksi yhdistyneen maailmankirkon nousun paavin johdolla. Heidän toivomuksensa on, että kaikki protestantit ja katoliset tulisivat voitetuiksi karismaattisuuteen sillä tuloksella, että he tunnistaisivat perimmäisen ykseytensä ja heitä toisistaan erottavat seikat hälvenisivät ja katoaisivat. On traaginen tosiasia, että maailman karismaattisilla johtajilla ei näytä olevan halua puolustaa perustavia evankelisen uskon oppeja, eikä ollenkaan valmiutta pitää itseänsä erossa opillisesta luopumuksesta.

Tämän valossa, kuinka ihmeessä tuon liikkeen on mahdollista omata - niinkuin se väittää - enemmän Pyhän Hengen voimaa ja voittoa kuin perinteisten, ei-karismaattisten kristittyjen? Varmasti Pyhä Henki on Totuuden Pyhä Henki! Missä Pyhä Henki on läsnä, siellä on epäilemättä suurta rakkautta ja uskollisuutta Jumalan Sanaa kohtaan yhdistyneenä todelliseen huoleen suojella ja puolustaa sitä. Silti karismaattinen liike on kieltämättä välinpitämätön Raamatun ja sen ainutlaatuisen pelastus tien puolustamisessa.

Monet karismaattiset johtajat ovat avoimesti pitäneet pilkkanaan evankelisia kääntymyksiä ainoana tienä Kristuksen luokse. He ovat esittäneet peittelemättömästi, että roomalaiskatoliset ja liberaalit ovat todellisesti kääntyneitä kristittyjä, jotka voivat saavuttaa Hengen lahjoja **muuttamatta uskonkäsityksiään**. Tätä tapahtuu huolimatta siitä tosiseikasta, että tällaiset ihmiset jatkavat uskosta vanhurskauttamisen kieltämisestä ja muita todellisen kääntymyksen olennaisia oppeja. Katoliset karismaatikot uskovat lujasti, että pelastus jaetaan ja hoidetaan katolisen kirkon välityksellä sakramenttien kautta. Pelastus riippuu kasteesta, messusta, ripittäytymisestä jne. Johtavat karismaattiset katoliset kirjoittajat tekevät hyvin selväksi, että he tähtäävät uskollisten katolisten sakramentteihinsa sitoutumisen, Marian (välittäjä), paavin ja katolisen kirkon aseman vahvistamiseen.

Roomalaiskatolisia karismaatikkoja on miljoonia (Tri David du Plessis sanoo 50 miljoonaa ja jos siinä on liioittelua, niin joka tapauksessa valtava määrä). Todellisuudessa, roomalaiskatoliset karismaatikot muodostavat puolet väitetystä maailmanlaajuisesta karismaatikkojen kokonaismäärästä. Paavi on hyväksynyt katolisen karismaattisen liikkeen, koska yksikään mukana olevista katolisista ei ole muuttanut katolisia uskonkäsityksiään. Kun vuonna 1977 suuri karismaattinen kokous pidettiin Kansas Cityssä (45,000 osallistujaa), toimi puheenjohtajana

roomalaiskatolinen ja suuri määrä läsnäolijoista oli katolisia. Vuonna 1987 pidettiin jatkokokous New Orleansissa, johon osallistuivat karismaattisen maailman kaikki tärkeimmät nimet, mukaanlukien valtava määrä katolisia pappeja. Paikalla ilmoittautuneista 50 % oli katolisia. Jokaisena kokouspäivänä vietettiin messuja, ja täydellisen ekumeeniset mielipiteet saivat kaikkien kättentaputukset ja hyväksynnän asioiden käsittelyn kuluessa.

Olemme jo havainneet, että suuri enemmistö äärimmäisen gospel-popkulttuurin alkuunpanijoista ovat palavia karismaatikkoja samoin kuin kristikunnan ´äärimmäisen siiven` ryhmien kannattajat kuten ´Clowns for Christ` (=´Kristuksen Klovnit` ). Varmasti kaikkein ´maailmallisimmat` evankelisuuden ilmentymät Britanniassa ja USA:ssa poikkeuksetta ovat karismaattisia näkemyksiltään kuten kaikkein pahimmat miljonääri ´humpuukimestarit` ansaiten omaisuutensa amerikkalaisista uskonnollisista TV-show`ista.

Voimme lukea kansainvälisesti tunnetuista karismaattisista ohjelman lähettäjäistä, jotka käyttävät lahjoitettuja varoja rakentaakseen valtavia luksuskoteja satumaisin kustannuksin. Näemme heidän kauhistuttavan jumalattomat televisio-ohjelmansa, jotka ovat luonteeltaan joskus niin lihallisia, ettei voisi edes uskoa niiden tuottajilla olevan minkäänlaista hengellistä totuutta tai omaatuntoa.

On paljastettu, että eräs kansainvälisesti tunnettu parantaja käytti säännöllisesti erikoisvalmisteisia mattoja näyttämöllä, joka teki hänelle mahdolliseksi esittää erikoisvoimansa parannettaviksi tuleville kandidaateille. Noustessaan näyttämölle parantajan tervehdittäviksi nämä sairaat ihmiset eivät tieneet, että matot johtivat sähkövirtaa hänen ruumiinsa kautta, jolloin jokainen sairas tunsi voimakkaan pistelevän tuntemuksen koskettaessaan parantajan käsiä.

On paljon puhuva tosiasia, että suurin osa tämän päivän ilmeisen harhaanjohtavia ja okkultisia ominaispiirteitä sisältävistä valhe-evankeliumiliikkeistä on voimakkaasti karismaattisia ja kykeneviä ilmentämään kaikkia nk. Hengen lahjoja. Liikkeen hillitymmällä puolella ovat tasapainoisemmat ja rehellisemmät karismaatikot eivät voi tarjota tyydyttävää selitystä, miksi uskonnollisiksi roistoiksi ja silmänkääntötempujen tekijöiksi paljastuneet ihmiset voivat niin helposti ilmaista lahjoja, joita liike uskoo Pyhän Hengen antamiksi.

Maailmanlaajuisesti nähtynä ei mikään muu kristillinen liike ole osoittanut suurempaa välinpitämättömyyttä Totuutta ja jumalallisia malleja kohtaan kuin tämä liike. Onko Pyhä Henki todella mukana kaikissa näissä kielissä, näyissä ja parantumisissa? Puolustaako ja katsooko Pyhä Henki sormien läpi niin monen karismaattisessa maailmassa esiintyvän ryhmän järkyttävällä tavalla epäraamatullisia temppeja? Varmastikaan ei, koska Pyhän Hengen tapa ei ole työskennellä liitossa vääryyden kanssa; tehdä hämäräksi ero ´pelastuneen` ja ´pelastumattoman` välillä; korottaa ekumeniaa tai siunata maailmallisia elämäntapoja. Hän on **pyhyiden ja Totuuden** Henki. Karismaattisten opettajien suunnattoman enemmistön silmiinpistävän asettumisen Raamattua vastaan pitäisi suuresti antaa ajattelemisen aihetta niille vilpittömille evankelisille, jotka ovat omaksuneet karismaattisen asenteen.

Osa II

Vastaukset kysymyksiin

Monet uskovat, jotka eivät itse ole karismaattisia, ottavat sen näkökannan, että karismaattiset lahjat saattavat kuitenkin olla Jumalan lähettämiä todellisia siunauksia niistä nauttiville. He kokevat, ettei heidän tulisi arvostella karismaattisen vakaumuksen omaavia, vaan arvostaa heitä heidän selvästä myötävaikutuksestansa seurakunnan elämään. Tämä neutraali asenne näyttää olevan täynnä pehmoista suvaitsevaisuutta, joka varmasti vetoaa useimpien kristittyjen mieltymykseen rakastaa rauhaa. Kuitenkin, se on todella ainoa helppo tapa selviytyä vakavasta ongelmasta, sillä karismaattinen näkemys on joko raamatullisesti oikein, ja me olemme velvoitettuja tottelemaan Herraa ja hyväksymään se - tai se on suuri erehdys, ja meidän tulisi tehdä jotakin saadaksemme karismaattiset tuttavamme näkemään asiat toisella tavalla.

Sitä paitsi, tällä asialla on tulenpalava kiire, koska karismaattinen liike vaikuttaa nykyään hyvin taistelevalta. Suuri osa siitä on omistautunut toimintasuunnitelmalle, jolla tunkeudutaan oikeaoppisiin evankelisiin seurakuntiin aikomuksena vetää ne karismaattisuuden helmaan. Siihen voi sisältyä jopa vallitsevan pappeuden ja johtajuuden alasajoa ja seurakunnan hajalle repimistä.

Monet seurakunnat ovat kohdatessaan karismaattisen ´tunkeutumisen` valinneet vastaanottavaisen rauhaa rakastavan asenteen. Tämän seurauksena ne ovat löytäneet itsensä suistuneena sanoinkuvaamattomaan hämmennykseen ja syvään ahdistukseen. Sen lisäksi, karismaatikot (äärimmäiset sellaiset) ovat vallanneet tai soluttaneet monet vakiintuneet evankeliset instituutit - kristilliset yhteisöt, raamattuopistot, lehdet, kustantamot, kokoukset, missiot jne. Joka puolella evankeliset joutuvat vastakkain karismaattisten vaikutteiden kanssa.

Tästä on tuloksena, että karismaattiset aatteet ovat jo tunkeutuneet monien ei-karismaattisten ajatusmaailmaan paljon voimakkaammin kuin he käsittävätkään. Esimerkiksi, nykyään valtavat määrät ei-karismaattisia ihmisiä pitävät äärimmäisenä näkökantana sitä ymmärrystä, että merkkiparantamiset ja kielilläpuhumiset olivat tarkoitettu vain Uuden testamentin ilmoituksen aikakaudelle. Totuus on, että tämä näkemys on ollut historiallinen näkökanta kaikilla tärkeimmillä protestanttisilla reformoijilla, seurakunnilla, kirkoilla, tunnustuksilla ja raamatunselittäjillä, paitsi helluntailaisilla. Vain viimeisimpien parinkymmenen vuoden aikana helluntailaisuuden ulkopuolella olevat uskovat ovat alkaneet epäillä armolahjojen lakkaamista. Augustinus kuvasi lahjoja ´todistamisiksi` ja jokainen merkittävä raamatunselittäjä on siitä lähtien ollut täydellisesti samaa mieltä.

Seuraavat ongelmat ovat niitä tyypillisimpiä, joita monet maltilliset karismaatikot ja myös monet ´neutraalit` kristityt tuovat esiin, kun keskustellaan karismaattisesta liikkeestä. Nämä ovat syitä, miksi he elää kituuttavat epävarmuudessa kokien voimattomuutta ehdottomasti hylätä karismaattiset aatteet virheellisinä ja Raamatun vastaisina. Vastauksemme seuraavat välittömästi kunkin ongelman tai kysymyksen esityksen jäljessä.

Markus 16:n merkkien tarkoitus?

Herran Jeesuksen Kristuksen antama lähetyskäsky pitää sisällään Mark. 16:17-18:aan muistiin merkityt sanat - *Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi. Eikö tämä ole varaukseton lupaus jokaiselle uskovalle? Jos on, niin silloinhan näitä merkkejä, jotka seuraisivat, ilmenisi kaikkina aikoina?*

Vastauksena tähän näkökantaan esitämme, etteivät nämä lainatut jakeet, Mark. 16:17-18, varmasti ole tarkoitettu tavallisille saarnaajille ja uskoville läpi koko seurakunnan jatkuvan historian. Mainintakin käärmeistä ja kuolettavista myrkyistä saa meidät varuillaan. Ei yksikään järkevä kristitty uskalla sanoa, että lupaus turvallisuudesta käärmeitä nostettaessa tai kuolettavan myrkyn juomisessa, olisi osa lähetyskäskyä kaikille uskoville. Matt. 28: 18-20:ssä esitetty lähetyskäsky ei sisällä juuri lainattuja Markuksen evankeliumin jakeita, ja tämän tulisi ohjata meitä tulkitessamme niitä. Tulkitsemisen kultaisen säännön mukaan meidän täytyy ottaa huomioon jokaisen jakeen asiayhteys. Tämä varmasti auttaa meitä ymmärtämään Herran sanat ´merkeistä, jotka seuraavat`. Teema, joka hallitsee näitä jakeita, on opetuslasten epäusko.

Pääsemme teeman jäljille jakeessa 11, jossa opetuslapset kieltäytyvät uskomasta Maria Magdalenan kertomusta Herran kohtaamisesta. Sitten jakeen 13 mukaan he eivät usko kahta opetuslasta, joille Herra ilmestyi Emmauksen tiellä. Viimein jakeessa 14 luemme, kuinka Herra ilmestyi niille yhdelletoista, ja Hän nuhteli - *heidän epäuskooaan ja heidän sydämensä kovuutta, kun he eivät olleet uskoneet*. Sen jälkeen Herra ilmoittaa heille lähetyskäskyn, joka ei koske ainoastaan heitä vaan kaikkia uskovia, jotka tulevat heidän jälkeensä.

Kuitenkin, Hän heti palaa aiempaan aiheeseen - heidän taipumukseensa olla epäuskoisia. (Juuri tätä epäuskoa meidän tulisikin odottaa tämän teeman ´kehittymisessä` edellisissä jakeissa.) Saarnaten heille erikoisesti Hän sanoo, että tietyt merkit seuraavat niitä heistä (ne yksitoista), jotka kokosydämisesti uskovat ja tottelevat Hänen opetuksiaan. He ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, selviytyvät käärmeen puremista ja myrkyistä ja parantavat sairaita. Merkit seuraavat näitä apostoleita!

Jos yksikään näistä yhdestätoista opetuslapsesta olisi epäonnistunut toteuttaessaan lähetyskäskyä uskoen kokosydämisesti Herran lupauksiin, silloin ei heillä olisi ollut osallisuutta niissä ihmeellisissä merkkitoissa, joiden tuli seurata Herran Jeesuksen Kristuksen seurakunnan asettamisen aikana. Markuksen viimeinen jae mainitsee, että opetuslapset tottelivat ja korjasivat lupauksen satoa.

Tämä raamatunselitys Mark. 16:20:lle on täydellisesti vahvistettu Apostolien teoissa ja Hebrealaiskirjeessä (suom. huom.: lue jakeen 20 alaviitteet: Ap.t. 14:3,

Room. 15:19, Heb. 2:4), joissa kerrotaan, että ihmeet tapahtuivat pääasiassa apostolien käten kautta. Varmasti muutkin kuin apostolit puhuivat kielillä, mutta Mark. 16: 17-18 tarkoitus on kertoa Jeesuksen lupauksesta, että kaikki merkkityöt tapahtuisivat apostolien kautta, mikäli he voittaisivat kaiken epäilyn, kyynisyyden ja arkuutensa.

Yhteenvetona: avain tämän kohdan ymmärtämiseen on Mark. 16:14; - *Vihdoin hän ilmestyi myöskin niille yhdelletoista ... ja hän nuhteli heidän epäuskoaan ja heidän sydämensä kovuutta.* Pääteema on niiden yhdentoista epäusko, ja Herran erikoislupaus heille, jos he tekevät parannuksen siitä. Sen vuoksi meidän on pääteltävä, että nämä sanat olivat saarnattu erikoisesti niille yhdelletoista. Tämän vuoksi ei yhdenkään nykypäivän uskovon tarvitse menettää luottamustaan, vaikkei voikaan parantaa sairaita, voittaa myrkyllisiä käärmeitä tai selviytyä kuolettavista myrkyistä!

12

Onko Paavalin määräys yhä sitova?

Millä perusteella voidaan sanoa, että sellaiset raamatunkohdat, kuten 1 Kor. 14, eivät ole voimassa meidän aikanamme? Ovathan Paavalin sanat yhä sitovia - *Sentähden, veljeni, harrastakaa profetoimista älkääkä estäkö kielillä puhumasta?*

Kuinka jotkut ystävät voivat olla niin varmoja, että tämä jae kirjaimellisella tavalla sitoisi kristittyjä nykyään? Raamatullinen käsky kunnioittaa näitä lahjoja soveltuu selvästi vain niin kauan kuin Henki jakaa näitä lahjoja. Jos suvereeni Henki poistaa käytöstä lahjat, meidän ei tule itse työstää niitä itsellemme opettamalla ihmisille tekniikoita kielilläpuhumiseen; tekniikoita, joiden olemme aiemmin jo todenneet toimivan äärimmäisen hyvin, kun niitä harjoittavat ei-kristityt kokeilijat!

Jotkut Raamatun määräyksistä on ilmeisesti tarkoitettu väliaikaisiin tilanteisiin. Tämä tosiasia hätkähdyttää joitakin ihmisiä, mutta ottakaamme hyvin perustava ja toistaiseksi kiistämätön esimerkki. Paavali käskee seurakuntia rukoilemaan hänen puolestaan, että hän suunsa avatessaan voisi saarnata evankeliumia rohkeasti. Ilmeisesti emme kuitenkaan opillisesti väitä, että tämä käsky säilyisi kirjaimellisesti sitovana. Se oli sitova vain niin kauan kuin Paavali eli. Hänen kuolemansa jälkeen meidän ei tule rukoilla Paavalin puolesta, vaan niiden ei-innoitettujen opettajien puolesta, jotka ovat ottaneet hänen paikkansa Kristuksen sanoman viejinä. Samalla tavoin, nyt kun innoitettujen apostolien ja profeettojen väliaikaiset lahjat ovat ohitse, meidän täytyy innokkaasti halata heidän työnsä hedelmää, nimittäin Raamattua, kuunnellen odotuksella jokaista rehellistä Sanan tulkintaa - Sanan, joka on nyt täydellisesti ilmoitettua.

Ne, jotka kokevat, että heidän on pakko ottaa Paavalin määräys kirjaimellisesti tänäänkin, kohtaavat joitakin merkittäviä 'laiminlyöntejä' Jumalan erehtymättömässä ja riittävässä Sanassa. Missä ovat ohjeet profeettojen ja kielilläpuhujien hyväksynnälle, virkaan nimittämisille ja tunnistamisille

seurakunnissa kautta aikain? On olemassa hyvin selkeät ohjeet ja esimerkit siitä, kuinka pastorit, opettajat, vanhimmat ja diakonit nimitetään ja mitkä ovat heidän yksityiskohtaiset pätevyysvaatimuksensa, mutta ei sanaakaan muista viroista.

Apostolien tekojen ja 1. Korinttolaiskirjeen ulkopuolella ei ole kerrassaan mitään mainintaa kielilläpuhujista. Yhtälailla, näiden kirjojen ulkopuolella ainoat viittaukset Uuden testamentin profeettoihin ovat Efesolaiskirjeessä, ja siinä ne ovat painokkaasti kuvattu vain osana seurakunnan alkuperäistä perustuksen vaihetta.

Sen vuoksi meidän täytyy päätellä, että raamatullinen määräys merkki-ihmeiden kunnioittamisesta soveltui kirjaimellisessa muodossa vain kun Henki jakoi lahjoja. Niin kauan kuin profeetat puhuivat, heidän virkaansa tuli tavoitella ja arvostaa. Ajanjaksona, jolloin alkuperäisiä vieraiden kielten lahjoja jaettiin, Henkeä ei saanut sammuttaa. Mutta määräys lakkaa olemasta asiaankuuluva hetkellä, jolloin Pyhä Henki poistaa käytöstä nämä erikoiset lahjat.

Tämä ei tarkoita, että 1 Kor. 14 olisi asiaankuulumaton luku, kun on kyse meistä. Meille ei ole ainoastaan hyvin tärkeä tietää, että alkuseurakunnan päivien erikoislahjoja harjoitettiin järjestyksen puitteissa, vaan tässä luvussa meille annetaan elintärkeitä ohjeita kristillisen palveluksen periaatteista kaikille ajoille. Kun kerran merkki-ihmeet ovat lakanneet, periaatteet rakentumisesta, rauhasta (so. sopusointuinen palvelu), naisten asemasta seurakunnassa, ja määräys että *kaikki tapahtukoon säädyllisesti ja järjestyksessä*, jatkuvat sitovina (1 Kor. 14:26, 33, 34, 40). Kumma kyllä, nämä ovat juuri niitä periaatteita ja sääntöjä, jotka on jätetty huomioimatta niin kovin monissa karismaattisissa kokoontumisissa.

13

Miksi väärät lahjat johtaisivat pois todellisista lahjoista?

Tulisiko meidän kääntää selkämme karismaattiselle liikkeelle, koska joukossa on äärimmäisyyksiin menijöitä? Alentaako väärennetyn rahan olemassaolo aidon arvoa? Joidenkin karismaattisten väittämien kyseenalaisuuden ja joidenkin karismaattisten opettajien ilmeisen harhaoppisuuden ei tulisi saattaa huonoon valoon koko liikettä. Paholainen voi jäljitellä kaikkia lahjoja, mutta eihän se saisi johtaa meitä kieltämään todellisia lahjoja.

Vaikka on yleensäkin totta, että kaikkea arvokasta voidaan helposti jäljitellä, tätä huomiota ei pitäisi liian nopeasti soveltaa Hengen lahjoihin. Joka tapauksessa, Jumala oli tarkoittanut nämä valtavat lahjat hyvin ihmeellisiksi ja vaikuttaviksi merkeiksi. Me emme saa kadottaa mielestämme sitä tosiasiaa, että - kielet olivat merkiksi. Samalla tavoin, apostolien parantamiset olivat erikoislaatuisia voiman osoituksia, jotka vahvistivat apostolit Herran todellisiksi innoitetuiksi puhemiehiksi.

Nämä merkit, alkuperäisesti annettuina, olivat Jumalan suunnittelemaa ainutlaatuisen tehokkaita ja vaikuttavia merkkeinä. Totuus on, ettei niitä ollut helppo jäljitellä, toisin kuin nykypäivänä näkemiämme lahjojen laimeita versioita. Herramme tarkoitti ne mahdottomiksi jäljitellä tai väärentää, kuten voisi olettaakin rajattoman ja kaikkivaltiaan Jumalan suunnittelemita merkeitä!

Niinä päivinä ihmiset elivät hyvin pienissä yhteisöissä - jopa Korintto oli hyvin pieni kaupunki nykyisten mittapuiden mukaan. Tavalliset ihmiset, jotka olivat kasvaneet yhdessä ja jotka tunsivat toisensa hyvin, yht'äkkiä kuuluivat joidenkin keskuudestaan puhuvan todellisia vieraita kieliä, joita nämä eivät olleet koskaan opiskelleet. Paikalla olleet vierasmaalaiset pystyivät ymmärtämään heitä, ja samanaikaisesti joillekin muille tavallisille ihmisille annettiin ihmeellinen kyky ymmärtää ja selittää.

Uuden testamentin aikoina kielten ilmentymiset täydellisesti hämmästyttivät kaikkia. Se oli sanoinkuvaamattoman ihmeellistä; painokkain ja voimakkain todiste Jumalan läsnäolosta nuoren seurakunnan keskellä. Koska kielet olivat todellisia kieliä, niin varhaiset kielilläpuhujat omasivat merkin, jota ei ole enää koskaan voitu jäljentää missään kultissa tai ryhmässä tässä maailmassa - ei ennen eikä jälkeen. Mitä historian todisteisiin tulee, ei jäljiteltävissä olevaa todellista kielilläpuhumista ilmene ollenkaan.

Kuitenkin tämän päivän kielet - koska eivät ole todellisia vieraita kieliä - ovat hyvin helposti kaikkien 'saavutettavissa', lähtien ei-kristillisistä uskonnollisista ryhmistä kokeiluihin viehtyneisiin kyynisiin opiskelijoihin saakka! Kielillä puhuvat ihmiset eivät koskaan tiedä, mitä heidän sanansa merkitsevät ja jos on selittäjä, hän on ainoa paikalla oleva henkilö, joka luulee tietävänsä merkityksen. Ja niinpä sellaisessa tilanteessa ei ole koskaan mitään lahjan käyttöä vahvistavaa näkökantaa. Missä on tämän merkin arvo?

Tämän päivän kielilläpuhujat on pakotettu vetoamaan uskoomme estääkseen oman 'merkkinsä' sekoittumista ei-kristillisten kulttien kielilläpuhumiseen! Niiden välillä ei näytä olevan selkeää eroa. Sellaisenko merkin Jumala olisi luonut nuhdellakseen ja nöyryyttääkseen Raamatun ajan uskomattomia juutalaisia? Käyttäisikö Herra merkkiä, joka ei sisältäisi mitään todistusta jumalallisesta voimasta, joka herättäisi vastenmielisyyttä, ja jonka hyväksyntä riippuisi hyvästä tahdosta ja uskosta.

Hurskas helluntailainen pyytää meitä tunnustamaan lahjansa eroavuuden niistä lahjoista, joita karismaattisen liikkeen äärimmäisyyksiin menijöiden ja huijareiden, kuten myös ei-kristillisten kulttien keskuudessa esiintyy. Luonnollisesti me annamme veljellistä tunnustusta jokaiselle helluntailaiselle, joka on Herran vilpittömän opetuslapsi. Emme kuitenkaan voi herkästi osoittaa samaa tunnustusta ja kunnioitusta hänen lahjoilensa, koska niitä on mahdoton erottaa kulttien vastaavista. Kysymme jälleen, onko mahdollista, että Jumala olisi antanut niin ilmeisen puutteellisia merkkejä jumalallisen voiman osoituksen osalta, että ne hautautuisivat ja hukkuisivat väärennettyjen 'lahjojen' sekamelskaan? Merkki onkin kuin kallisarvoinen avain. Jos rikollinen voi sen helposti väärentää, se on surkean mallinen. Mikä pahempaa, jos sen voi tehdä jopa satunnainen vierailija; silloin se on täydellisen arvoton luomus.

Alkuperäiset lahjat olivat kunnioitusta ja huomiota herättäviä, eikä niitä ollut ollenkaan helppo jäljitellä. Nykypäivän lahjat ovat hämmentäviä ilmiöitä, jotka eivät todista mitään. Kristityt, mutta myöskin ei-kristityt voivat verrattain helposti jäljitellä niitä. Sen valtavan laajuuden, jossa tätä tunnustamatonta kieltä, ekstaattista kielilläpuhumista on ilmennyt ei-kristillisten keskuudessa läpi

vuosisatojen, täytyy hyvin ilmeisesti kyseenalaistaa tämä toiminta raamatullisen kielilläpuhumisen oikeutettuna seuraajana.

Kun Herra Jeesus Kristus - osana merkkitehtäväänsä - ajoi ulos riivaajia, Hän saattoi haastaa arvostelijansa sanomalla: *"Kenenkä voimalla sitten teidän lapsenne ajavat niitä ulos?"* Tosiasia oli, että juutalaiset eivät voineet ajaa niitä ulos millään keinoin. Ainoastaan Herra saattoi ajaa ulos riivaajia sanalla, ja näin Hän käytti merkkiä, jota kukaan muu ei voinut jäljentää tai väärentää. On varmasti väärin tuudittautua olettamuksella, ettei näiden väärennettyjen kielten olemassaolon tulisi huolestuttaa meitä tai vaimentaa luulojamme, että jotkut lahjoista olisivatkin alkuperäisiä. Tämä on täydellisen hatara ja kelvoton olettamus, kun käsittelemme merkkejä, jotka Herra on suunnitellut. Raamatun ajan todelliset merkkilahjat olivat aivan omaa luokkaansa, eivätkä helposti väärennettävissä.

14

Palaisimmeko alkuseurakunnan aikoihin?

Uusi testamenttihan antaa kuvan seurakunnista, jotka saivat lakkaamatta nauttia ihmeistä ja kielilläpuhumisesta. Miksi nämä siunaukset pitäisi luokitella kuuluviksi menneisyyteen?

Onko totta, että kielilläpuhuminen ja parantaminen olivat todellakin hyvin yleisiä Uuden testamentin aikoina? Tämä on elintärkeä kysymys, koska karismaattiset opettajat pitävät täydellisen selvänä, että käytännössä jokainen puhui kielillä, ja että parantumiset olivat jokapäiväisiä tapahtumia alkuseurakunnassa. Kuitenkin todellisuudessa vain kolme kielilläpuhumistapahtumaa on mainittu Apostolien teoissa, luvuissa 2, 10, 11 ja 19, ja lukuunottamatta 1. Korinttolaiskirjeessä annettuja ohjeita UT:ssä ei ole mitään muuta mainintaa kielilläpuhumisesta.

Kaikki evankeliset ovat yleisesti ymmärtäneet niin, että muutkin uskovat saivat innoitusta kielilläpuhumiseen näiden Raamattuun kirjoitettujen tapahtumien aikoina siksi, että muutkin juutalaiset saisivat todistuksen Jumalan merkistä. Kuitenkin, tämäkään ei ole muuta kuin olettamus ja vieläkin suurempi olettamus on uskoa, että lukemattomat kristityt olisivat puhuneet kielillä lakkaamatta. Apostolien tekojen kolme viittausta eivät tue tätä käsitystä ollenkaan. Jokaisessa muistiin merkityssä kielilläpuhumistapahtumassa tarvittiin jotain erityistä todistusta saarnatun sanoman tukemiseksi. Kussakin tapauksessa kyseessä olivat juutalaiset - juutalaiset, jotka tarvitsivat todistusta siitä, että vanha juutalainen uskonkaava oli tullut lakkautetuksi. Juutalaiset ja pakanat olisivat nyt yhdessä uudessa seurakunnassa suoraan Pyhän Hengen johtamina. Apostolien tekojen luvussa 10 tapahtuva kielilläpuhuminen on tästä esimerkkinä. Jumala oli juuri ilmoittanut Pietarille näyssä, että hän voisi olla yhteydessä pakanoiden kanssa. Hän vieraili Korneliuksen kodissa joidenkin kääntyneiden juutalaisten kanssa. Jumala aikoi viedä häntä askeleen eteenpäin ja näyttää hänelle, että pakanat olivat hänen vertaisiaan evankeliumin mukaisesti.

Kun Pietari saarnasi Korneliukselle (ja hänen Jumalaa pelkääväsille pakanaystävilleen) Pyhä Henki lankesi heidän yllensä kuten Luukas kertoo: *Ja*

kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin pakanoihinkin, sillä he kuuluivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari vastasi: "Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?" (Ap.t. 10: 45-47).

Tämän kielilläpuhumisen tarkoitus oli vapauttaa kääntyneiden juutalaisten mielet siihen ymmärrykseen, että pakanat voisivat olla todellisesti kääntyneitä ja kanssajäseniä Kristuksessa. Kun Pietari myöhemmin kertoi tapahtumasta juutalaiskristityille Jerusalemin seurakunnassa, hän sanoi jotakin hyvin merkittävää. Hänen sanansa antoivat vahvasti ymmärtää, että helluntain ja Korneliuksen kodissa tapahtuneen Hengen vuodatuksen (yli kahdeksan vuotta myöhemmin!) välisenä aikana ei ollut ilmennyt paljoakaan (jos ollenkaan) kielilläpuhumista. Pietari sanoi: "*Ja kun minä rupesin puhumaan, tuli Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin alussa meidänkin päällemme. Silloin minä muistin Herran sanan, jonka hän sanoi: 'Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä'*" (Ap.t. 11: 15-16). Tämä oli selvästi vasta toinen kerta kun Pietari sai todistaa Pyhän Hengen 'joukkokasteesta' helluntain jälkeen. Korneliuksen kodissa kokoontuneet Pietari ja hänen mukansa tulleet juutalaiset olivat hämmästyneitä siitä, että samanlainen ilmiö, jonka he muistivat vuosien takaa, toistui heidän nähtensä.

Apostolien teoissa mainituista kolmesta kielilläpuhumistapahtumasta viimeinen on esitetty Ap.t. 19: 6:ssa. Paavali kohtasi kaksitoista juutalaista, jotka uskoivat hartaasti Johannes Kastajan sanomaan. Heillä oli vilpitön (mutta esikristillinen) Messias-toivo. Kun he iloiten ottivat vastaan täyden ymmärryksen evankeliumista, Paavali laski kätensä heidän päällensä, jolloin he alkoivat puhua kielillä ja profetoida. Selvästikin Jumala antoi heille nämä, ikäänkuin 'pienois-helluntain' merkit. Ensiksikin, koska he olivat Johanneksen opetuslapsia, heidät piti saattaa ajantasalle Golgatan työstä ja ylösnousemuksesta. Seuraavaksi, juutalaisina heidän oli opittava (kuten Pietarin ja Jerusalemin juutalaistenkin), että täysin uusi päivä oli valjennut, uusi järjestys oli otettu käyttöön ja uusi seurakunta oli asetettu virkaansa Pyhän Hengen ohjauksen alaisuuteen. Siksi vielä kerran sanottuna; kielten lahjalle oli erikoistarkoitus - täydellisesti Paavalin opetusten mukaisesti kielet olivat pääasiassa merkki juutalaisille.

Olkaamme siis hyvin varovaisia, ettemme anna sen romanttisen ajatuksen viedä meitä mukanaan, että kielilläpuhuminen olisi ollut osa jokapäiväistä ja tavallista elämää ja palvontaa Uuden testamentin seurakunnissa. Väitetään, että jokainen käytti kieliä sekä julkisesti että yksityisesti. Tämä käsitys ei yksinkertaisesti ole samoilla linjoilla Apostolien teoissa kerrottujen tosiasioiden kanssa, kuten jokainen lukija voi päätellä. On hyvinkin saattanut esiintyä monia muitakin kielilläpuhumisia kuin nämä muistiin merkityt. Mutta se totuus ei muutu, että vain kolme tapausta on kerrottu Apostolien teoissa, ja sen vuoksi ei tulisi nähdä modernia karismaattista ymmärrystä Raamatun mukaiseksi.

Korinton seurakuntaa oli siunattu monilla kielilläpuhujilla, mutta ehdottomasti korkeintaan kolme sanomaa kielillä oli sallittu heidän kokouksessaan. Lahjan omaavia henkilöitä oli luultavasti melko vähän. Naisten ei sallittu puhua ollenkaan.

Suosittu karismaattinen näkemys jatkuvista kielistä ei yksinkertaisesti sovi yhteen Raamatun antaman tiedon kanssa.

Sama koskee parantumisihmeiden lukumäärää, koska jälleen kerran on valtava ristiriita noussut olettamuksen ja todellisuuden välille. Parantamisteot olivat varmasti lukuisia ja näyttäviä, mutta Apostolien tekojen mukaan niitä tekivät yksinomaan apostolit ja heidän kanssaan työskennelleet henkilöt (ja jotka olivat saaneet voimansa tai lahjansa apostoleilta). Paavali kertoo, että ne parantamishmeet, joita hän teki, olivat apostolin tunnustekoja. Paavalin tehtyä näitä tekoja, uskovat Korintossa ja muualla saattoivat olla vakuuttuneita, että hän oli todellinen apostoli. Hän muistuttaa heitä tästä (2 Kor. 12: 11, 12): - *sillä en ole missään ollut noita isoisia apostoleja huonompi ... Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty ... tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla.*

Jos tavalliset pastorit ja seurakunnan jäsenet olisivat kyenneet saamaan aikaan parantumisia, ei Paavali olisi milloinkaan voinut todistaa apostoliuttaan niinkuin hän teki. Sen vuoksi voimme olla vakuuttuneita, että noiden päivien valtaiset merkkiparantumiset, vaikkakin lukuisina, olivat rajattu apostoleille ja heidän erikoisesti nimeämilleen henkilöille.

Siksi tavallisten uskovien keskuudessa ei voitu laajalti puhua kielillä ja parantaa, niinkuin useimmat karismaattiset opettajat olettavat. Useimpien Uuden testamentin kirjeiden sisällöstä päätellen näyttäisi siltä, että monissa kaupungeissa ei seurakunnissa koettu kielilläpuhumista ollenkaan. Ilmeisesti tämä merkki juutalaisille ei ollut tarpeellinen joka paikassa. Kun karismaattiset kirjoittajat selittävät raamatunpaikkoja, he olettavat aina kuvauksen alkuseurakunnasta olevan sidoksissa merkkeihin, ihmeisiin ja kieliin, mutta tällä olettamuksella ei ole mitään yhteyttä raamatullisten tosiseikkojen kanssa. Karismaattinen näkemys alkuseurakunnasta ei ole muuta kuin kuvitelmaa!

15

Parantaako Jumala tänään?

Eivätkö Kristuksen ja Hänen apostoliensa parantamishmeet ole tarkoitettu malliksi niistä asioista, joita nykypäivän seurakuntien tulisi tehdä? Eikö tänä päivänä olekaan olemassa jumalallisen parantamisen virkaa?

Usein Jumala parantaa ihmisiä sairauksistaan, mutta meidän täytyy ymmärtää, että on olemassa kaksi eri parantamisen tapaa, jotka ilmenevät Jumalan käyttäytymisessä ihmiskuntaa kohtaan. Kerran oli noita näyttäviä, kiistämättömiä merkki-ihme parantumisia, joilla oli erikoinen tarkoitus. Niiden tarkoitus oli vahvistaa Jumalan sanantuojan aitous. Mutta on myös toisenlaista parantumista, jolla ei ole mitään tekemistä merkkien tai jonkin henkilön aitouden todistamisen kanssa. Jaak. 5: 14-16 kuvaa tätä toisenlaista parantumista: *Jos joku teistä sairastaa* [kreikankielisen alkutekstin mukaan kuvaus on hyvin, hyvin sairaasta henkilöstä], *kutsukoon tykönsä seurakunnan vanhimmat, ja he rukoilkoot hänen edestään, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä. Ja uskon rukous pelastaa sairaan,*

Ja Herra antaa hänen nousta jälleen ... Rukoilkaa toistenne puolesta, että parantuisitte.

Jaakob ei káske meitä kutsumaan ´armoitettua` parantajaa vaan kutsumaan seurakuntamme nimitetyt vanhimmat - jotka ovat hurskaita miehiä, Kristuksen ruumiista, paikallisseurakunnastamme, jotka tuntevat meidät ja rakastavat meitä - ja he rukoilevat. Sitten Jumala kaikkivaltiudessaan, tahtonsa mukaisesti - ei meidän tahtomme mukaisesti - päättää kuinka, milloin tai missä tämä sairas uskova toipuu tai sitten ei. Huomioi erityisesti, että tämä kohta ei kerro, kuinka sairas henkilö tulee nousemaan. Se ei myöskään kerro, kuinka paljon aikaa se tulee viemään. Eikä se kerro, tarvitaanko lääkkeitä, hoitajia, lääkäreitä, sairaaloita tai toipilasaikoja vai ei.

Voidaan esittää kysymys - ´Jos henkilö toipuu, kuinka voimme tietää, että Jumala teki sen?` Tiedämme sen, sillä tämä parantuminen on Jumalan kansan perheasia. Sitä ei ole tarkoitettu miksikään esitykseksi; se ei ole merkki maailmalle. Sen ei tarvitse olla ´kiistämätön`. Kristuksen ruumiin yhteydessä se on jotakin rohkaisevaa Jumalan kansalle.

Jaakobin kirjeen 5. luvussa ei ole mitään sellaista, joka koskisi merkki-ihmeitä tai parantajan lahjoja. Tämä raamatunkohta kuitenkin opettaa meille, että Jumala on tietoinen, Hän välittää ja on mukana sairauksissa kansansa keskuudessa. Se kertoo Hänen asettamansa tavan selviytyä sairauden ongelmasta.

Tarkastellessamme Jaakobin kirjeen 5. lukua ja sen esittämiä armollisia mahdollisuuksia parantua vastauksena rukoukseen, muistakaamme, että seuraukset ovat Jumalan kaikkivaltiaan tahdon mukaisia. Meidän tulee pitää mielessä, että Uusi testamentti on täynnä esimerkkejä suurista ja hurskaista miehistä, jotka vilpittömästi rukoilivat fyysistä parantumista, mutta eivät saaneet sitä. Ottakaamme esimerkiksi apostoli Paavali. Varmasti ja kiistämättä hän oli eräs suurimpia uskovia, joita on koskaan elänyt helluntaipäivän jälkeen. Silti fyysiset rajoitukset vaivasivat Paavalia jatkuvasti. Hän kärsi tuosta piikistä lihassaan - kuinka haluaisimmekaan tietää, mitä se oli. Mutta Jumala ei tahdo meidän tietävän sitä siksi, että voisimme helpommin asettaa oman fyysisen vajavaisuutemme Paavalin esimerkin sijaan.

Mitä Paavali sitten saattoi tehdä piikilleen lihassa? Hän menetteli aivan oikein. Hän ei vaatinut Jumalalta parantumista eikä myöskään käyttänyt itsensä parantamiseen Jumalana erikoista merkkilahjaa, joka hänellä oli apostolina. Hän ainoastaan rukoili hartaasti, uskossa, Herraa Jeesusta Kristusta, seurakunnan kaikkivaltiasta Päätä: ´Herra, poista tämä piikki lihastani; se on tuskallinen, epämukava, se on esteenä palvelustyölleni. Pyydän, poista tämä piikki.`

Kuitenkaan mitään ei tapahtunut, vaikka hän rukoili kolme eri kertaa. Mikä oli Jumalan vastaus? *"Minun armossani on sinulle kyllin."* Paavalin vastaus oli: *"Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan ... sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä."*

Tässä näemme koko kristillisen elämän ja palveluksen paradoksin: kun olemme avuttomia, kun olemme heikoimmillamme, kun meillä ei ole itsessämme mitään, mihin luottaa, silloin Herra Jeesus Kristus voi julistaa ainutlaatuisella tavalla, että se on Hän, joka tekee työn. Hän sanoi: *"Ilman minua te ette voi mitään tehdä."*

Meidän terveytemme, vahvuutemme ja elinvoimamme eivät saa aikaan vaikuttavia keinoja, joiden avulla Jumala rakentaisi seurakuntaansa.

Kuinka musertava isku Paavalin voimattomuus onkaan modernin uskollaparantamisliikkeen teologialle. Sehän väittää, että meidän fyysiset sairautemme ovat tarkka mitta uskomme puutteesta Jeesuksen Kristuksen sovitustyöhön, jonka he sanovat aikaansaavan myös meidän parantumisemme. Seurakunnan historian suurimpien pyhien joukossa on monia, jotka ovat olleet avuttomia, toivottomia rampoja, sokeita pyhiä, jotka eivät ole koskaan parantuneet. Jonin tapaus - nuori nainen Yhdysvalloissa, joka halvaantui kaulasta alaspäin - on hyvin tunnettu. Lyhyeksi ajanjaksoksi, kuten hänen merkittävästä kirjastaan voidaan lukea, hänet johdettiin uskomaan, että hän voisi uskon kautta välittömästi parantua. Tämä oli eräs hänen elämänsä traagisimmista ajanjaksoista. Hän havaitsi huolellisen, rukoustynteisen raamatunopiskelun kautta, että tuo ajatus oli täydellinen harha.

Apostolien tekojen 19. luvun valossa voimme sanoa, että apostoli Paavali oli ihmisten yliluonnollisen parantamisen asiantuntija. Tältä pohjalta monet karismaattiset uskollaparantajat Yhdysvalloissa pyytävät radio-ohjelmissaan vaatekappaleiden osia lähetettäväksi heille, mieluiten rahaa mukaan liitettynä! Vaatekappale siunataan ja toimitetaan takaisin lähettäjälle (ilman rahaa), ja paraneminen taataan riippuen seuraavasta vaatimuksesta - parantuminen tapahtuu suhteessa parannettavan uskoon. Toisin sanoen, ei ole parantajan vastuulla, tapahtuuko jotakin vai ei, eikä kukaan saa rahojaan takaisin, jos parantumista ei tapahdu. Mikä irvikuva Uuden testamentin tapahtumista! Mitä jumalanpilkkua! Mitä vääristelyä apostolien ainutlaatuisista merkki-ihmepalveluksista!

Karismaattinen liike on epäonnistunut erottamaan Raamatussa selvästi esitetyt kaksi parantamistapaa, nimittäin todistavat merkki-ihmeparantumiset, jotka tapahtuivat väliaikaisten apostolien käten kautta, ja Jaakobin kirjeen 5. luvussa kuvattu parantuminen, jota edelleenkin tapahtuu. Tämä jälkimmäinen on nykypäivän parantamispalvelustamme, mutta se on aivan erityyppistä ja -laatuista verrattuna alkuseurakunnan aikaisiin merkki-ihmetekoihin.

16

Täytyyhän meidän ajaa ulos pahoja henkiä?

Ensimmäisellä vuosisadalla demoniset voimat hyökkäsivät seurakuntaa vastaan ja todennäköisesti jatkavat sitä edelleen 20. vuosisadallamme. Eikö tässä valossa karismaattinen eksorkismi ole perusteltua ja välttämätöntä?

Riivaajien ulosajaminen on varmasti keskeinen osa karismaattista toimintaa, mutta joka tosiasiaassa tapahtuu monien raamatunkohtien vastaisesti. Ensiksikin, Raamattu opettaa, että Kristuksen maailmaan tuleminen jälkeen riivaajat eivät voi enää ottaa ihmisiä hallintaansa heidän tahtonsa vastaisesti. Se on ainoastaan mahdollista, jos ihminen tarkoituksellisesti sekaantuu ja on yhteistyössä

henkimaailman kanssa. Näin riivaajien hallinta on vähentynyt määrältään ja rajoittunut käytännössä okkulttisiin piireihin.

Kuitenkin, karismaattiset näkevät riivaajien hallintaa kaikkialla, ajavat ulos niitä ihmisistä, joissa ei ilmene minkäänlaisia `oireita` Raamatun kuvauksen mukaisesta riivaajien hallinnasta. `Ohjelmoidut`, hysteeriset reaktiot, joita joskus nähdään karismaattisuuden kannattajissa, joista yritetään ajaa ulos riivaajia, ovat Raamatulle vieraita.

Lyhyesti, raamatullinen näkemys `vastentahtoista` riivaajien hallintaa vastaan on seuraava:

(1) Jeesus opetti, että hänen tulonsa johtaisi saatanan sielujen hallitsemisvoimien jyrkkään rajoitukseen (Luuk. 11: 20-22; Joh. 12: 31).

(2) Riivaajat olivat tietoisia heidän sielujen hallintavapautensa loppumisen lähestymisestä (Luuk. 8: 28; Mark. 1: 24).

(3) Riivaajien kuvataan olevan vankeudessa Golgatan tapahtumien jälkeen, koska Kristus on riistänyt niiltä niiden rajoittamattoman voiman hallita ihmisen mieltä ja sielua (Ef. 4: 8; Ps. 68: 19).

(4) Minkäänlaista julkista saatanan (ja riivaajien) ilmestymistä ei sallita ennen tämän aikakauden loppua. Saatanan täytyy toimia pääasiassa salaisesti ja vaivihkaa, kiusausten ja valheiden kautta. Se on pakotettu pysymään näkymättömänä toiminnoissaan - mikä ei olisi niin, jos riivaajien vielä sallittaisiin todellisesti hetken mielijohteesta `ruumiillistua` suuriin määriin ihmisiä (2 Tess. 2: 6-8).

(5) Riivaajien jatkuvia toimia on melko suppeasti kuvattu Uuden testamentin eri kohdissa, eikä sielujen hallinta ole niissä mainittua toimintaa. Ne valehtelevat, kiusaavat, nostattavat riitoja seurakunnassa, sotivat seurakuntaa vastaan, vainoavat ja jatkuvasti pyrkivät istuttamaan vääriä oppeja (esim. 1 Tim. 4: 1; Jaak. 3: 14, 15; 1 Joh. 4: 1-6; Ilm. 12: 17).

(6) Meillä on varmasti olemassa muistiinmerkintä eksorkismin merkki-ihmeistä, joita Herramme ja Hänen apostolinsa tekivät, mutta tavallisille saarnaajille ja uskoville ei ole annettu yhtään käskyä tai ohjetta, jonka perusteella heillä olisi käskyvalta ajaa ulos riivaajia. Samoin ei paimenkirjeissä eikä myöskään Roomalais-, Galatalais- ja Efesolaiskirjeiden pitkissä jaksoissa ole kerrottu mitään, mikä käsittelisi saatanallisia toimintoja ja kiusauksia.

Päätelämme, että riivaajien hallinta on verrattaen harvinainen inhimillisen tragedian muoto. Jos kohtaamme todellisesti riivatun ihmisen, mitä meidän tulisi tehdä? Meidän tulisi noudattaa sitä periaatetta, jonka mukaan Jeesus Kristus on yksin kykenevä vapauttamaan riistetyn ja vallatun sielun, ja meidän tulee rukoilla ja kehottaa tätä henkilöä tulemaan Kristuksen luokse vapautuakseen. Me emme voi sen kummemmin vapauttaa riivattua sielua kuin luoda uutta sieluakaan! Me emme voi tehdä mitään, paitsi pyytää ihmisiä tulemaan Kristuksen - ainoan ylimmäisen papin - luokse kaikkien sielunsa murheiden vuoksi.

Yksikään uskova ei saisi vaatia itselleen Kristuksen papillisia voimia eikä yrittää aikaansaada minkäänlaista vapautusta. Uskovan ei tulisi koskaan yrittää olla henkilökohtaisesti yhteydessä riivaajaan, sillä sellainen on vakavaa Jumalan käskyn rikkomista. Jumala on kieltänyt kanssakäymisen ja vuoropuhelun pimeyden voimien kanssa (3 Moos. 20: 27; 5 Moos. 18: 10-12).

Uuden testamentin opetus on, että taistelumme saatanaa ja sen joukkoja vastaan on epäsuoraa taistelua. Me emme kosketa, tunne, puhu tai suoranaisesti hyökkää vihollisen kimppuun, vaan me taistelemme käyttäen varustusta ja aseistusta, jonka Jumala antaa (ks. Ef. 6: 10-18). Kun saatana kiusaa meitä, me käymme hengellisiin toimiin, jotka suojaavat meitä. Me taistelemme vastaan, emme sanallisesti huiskien riivaajia ulos vaan levittäen evankeliumia ja siten voittaen ihmisten sieluja!

Monet karismaattiset parantajat luulevat, että eksorkismi on parantamisen välttämätön osa, koska saatana (tai painostava riivaaja) on kaikkien sairauksien takana. Mutta missään kohden Uutta testamenttia ei kerrota, että saatana tai riivaajat olisivat vastuussa sairauksista - paitsi niissä tapauksissa, kun ihmiset olivat täydellisesti riivaajan hallitsemissa. Kaikissa näissä asioissa karismaattisten opettajien 'uusi teologia' on äärimmäisen pinnallista ja uskossaan nuoria tulee varoittaa tästä.

On muistettava, että riivaajien päätoiminta Jumalan kansaa vastaan tänään on tunkeutua seurakuntiin riivaajien keksimien oppien avulla! Kuinka kauhistuttavaa ivaa se onkaan, että samanaikaisesti kun saatana työskentelee esteettömästi levittäen vääriä opetuksia, monet Herran omista käyvät sitä jo 2000 vuoden takaista taistelua 'ajamalla ulos' kuviteltuja riivaajia!*

* Tässä kuvatut väitteet on selitetty perusteellisemmin kirjassa *The Healing Epidemic*, Peter Masters (Wakeman Trust, Lontoo).

17

Jos saarnaaminen on Jumalan innoittamaa, miksei profetia?

Kun ei-karismaattiset saarnaajatkin tavoittelevat Hengen voittoa saarnaamiseensa, miksi sitten kieltää karismaatikoilta profetoimisen ja tiedon sanojen lahjat? Perinteinen, Hengen ohjaama saarnaaminen sisältää aina profetallisia elementtejä (Jumalan sanomaa kyseiselle ajalle). Mikä on tämän ja tiedon sanojen ero?

Tämän tapainen ajattelu edustaa hyvin arveluttavaa ja uskaliaista ymmärrystä Raamatun korkeimmasta ja jakamattomasta auktoriteetista. Näin ajatteleville tulisi antaa ohjeeksi perehtyä huomattavasti enemmän uskonpuhdistuksen suureen päätarkoitukseen - *sola scriptura* - yksin Raamattuun! Nämä ihmiset eivät ehkä ole tietoisia siitä, että ovat jo omaksuneet erittäin karismaattisen (jopa kveekarimaisen) käsityksen ilmoituksesta, joka on täysin vastoin Raamatun opetusta itsestään jakamattomana hengellisen tiedon lähteenä Kristuksen seurakunnalle maan päällä.

Varmasti Hengen valaisu ja apu ovat välttämättömiä, jos haluamme ymmärtää Jumalan Sanan opetusta. Mutta ehdottomasti kaikki, mikä on välttämätöntä pelastukseen, uskoon ja elämään, on jo asetettu Raamatussa, eikä mitään voida lisätä siihen joko uuden ilmoituksen tai ihmisviisauden kautta. Käsitteet 'profetia' ja 'tiedon sanat' esittävät, että hengellinen tieto kaikenlaisista asioista voidaan

suoraan kaataa ´armoitettujen` opettajien ja saarnaajien ymmärrykseen. Ne myös esittävät, että sellaiset opettajat saavat syvää ymmärrystä ja tulkintaa Raamatusta, mitä ´lahjattomat` opettajat eivät koskaan koe.

Ne, jotka pitävät kiinni tällaisista näkemyksistä uskovat, että Raamattu on vain osa Jumalan ilmoitusprosessia. He ajattelevat, että Jumala käyttää Raamattua sekä suoraan tiedolla ja syvällä ymmärryksellä varustettuja opettajia. Mutta Jumala on antanut Sanansa olemaan yksi ja ainoa puolueeton mittapuu ideoillemme, mielipiteillemme, opetuksillemme, ajatuksillemme ja toiminnoillemme. Sitä paitsi, Hän on tehnyt sen niin tehokkaaksi ja selkeäksi tahtonsa ilmaisukeinoksi, että kaikki todelliset kristityt (kääntyneen ja valistuneen mielen hallinnassa) voivat luottavaisesti vedota sen selkeään merkitykseen lopullisena tuomarina kaikissa väittelyissä.

Jumala ei ole järjestänyt olosuhteita niin, että me olisimme riippuvaisia joistakin etuoikeutetuista yksilöistä, jotka omaavat ´tiedon lahjan` ja jotka ainoastaan voivat selittää meille Raamattua. Tätä roomalaiskatolisuudessa on aina väitetty, muttei protestanttisuudessa. Karismaattisten uskovien keskuudessa se on uusi, viekas ja hyvin vaarallinen muoto pappien metkuja ja elitismiä. Kuten vuoden 1689 *Baptist Confession* lausuu: "Raamatun selittämisen erehtymätön ohjenuora on Raamattu itse ja sen vuoksi, kun on kysymys minkä tahansa raamatunkohdan oikeasta ja täydestä ymmärtämisestä ... sitä on etsittävä muista raamatunkohdista, jotka selventävät lisää. Korkein tuomari, jonka kautta kaikki uskon kiistat tulee ratkaista ... ei voi olla mikään muu kuin Pyhä Raamattu ... ja Raamatun päätökseen meidän tulee luottaa."

Raamatullinen pastori-opettaja on sellainen, joka selittää ja tulkitsee Jumalan Sanaa, ei sellainen, jolla on suora Jumalan ilmoituksen kanava tai jakamaton valo Jumalalta millaisessa muodossa tahansa. Profeetta on menneisyyttä; Jumalan työväline tänään on opettaja, joka jakaa Jumalan pysyvää, täydellistä ja varmaa Sanaa.

Tämä on vakuutettu apostoli Pietarin sanoin (kirjoitettu noin v. 66 j.Kr. Uuden testamentin ilmoituksen loppuvaiheissa): *Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa, niinkuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia ...* (2 Piet. 2:1). Tässä profeetat on jo korvattu opettajilla. Tämä tosiasia on heijastunut paimenkirjeisiin, jotka ohjaavat seurakunnan jatkumista opettajien nimittämisissä, mutta eivät profeettojen nimittämisissä ja tunnistamisissa.

Kun kristitty opettaja selittää jotakin, hän ei ole henkilönä profeetta vaan enemmänkin ylimmäisen profeetan edustaja, Herran Jeesuksen Kristuksen. Näin ei mikään opetus ole vähimmässäkään mielessä ´profeetallista` ellei se ole raamatullista opetusta. Joskus kuvatessaan saarnaajaa, ihmiset käyttävät sanaa ´profeetallinen` synonyyminä ´innoitetulle` tai ´osuvalla`. Tuollainen sanan käyttö on jo tarpeeksi harkitsematonta, mutta vielä pahempaa on se, kun ihmiset todella uskovat saarnaajan sanoman sisältäneen suoraa ilmoitusta Jumalalta. Saarnaajan ´voitelu` tekee hänet rohkeaksi, tunteikkaaksi, miellyttäväksi, Jumalan kunnian etsijäksi, ahkeraksi ja tehokkaaksi Raamatun tutkimisessaan ja ehkäpä myös tuliseksi ja sujuvaksi sanomansa tuomisessa. Se ei kuitenkaan välitä hänelle erityistä ilmoitusta. Sen vuoksi tuota ´voitelua`, jota perinteiset evankeliset

saarnaajat tavoittelevat, ei voida käyttää oikeutuksena karismaattisille profetian lahjoille.

18

Eivätkö lahjat säily Kristuksen paluuseen saakka?

Jos 1 Kor. 13: 10 (*mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista*) ei viittaa Raamatun valmiiksi tulemiseen vaan Kristuksen toiseen tulemiseen, silloinhan lahjat eivät katoa ennen Herran tuloa. Aivan kuten käytännöllisesti katsoen kaikki suurimmat raamatunselittäjät menneisyydessä ottavat sen kannan, että Paavali viittaa Kristuksen tulemiseen, eikö meidän silloin tulisi odottaa lahjojen pysyvän loppuun saakka?

On totta, että useat ei-karismaattiset opettajat viime aikoina ovat omaksuneet Paavalin sanoista sen tulkinnan, että ilmaisu *´kun tulee se, mikä täydellistä on´*, viittaa UT:n ilmoituksen valmistumiseen. Tämän näkemyksen mukaan, niin pian kuin Raamattu oli valmis ja täydellinen, katosivat profetian, kielilläpuhumisen ja *´innoitetun´* tiedon lahjat. Tämä tulkinta on kuitenkin äärimmäisen kiistanalainen, ja sitä onkin vaikea sulattaa monien ei-karismaattisten (kuten karismaattisuuden kannattajienkin) piirissä.

Samalla tavoin on totta, että entisajan suuret tulkitsijat ottavat useimmiten sen kannan, että Paavali viittaa tämän aikakauden loppuun, jolloin Herramme tulee tuoden ikuisen täydellisyyden ajan.

Jos pidämme parempana tätä vanhempaa selitystä, onko siitä sitten seurauksena, että karismaattiset lahjat pysyisivät koko tämän aikakauden loppuun saakka? Varmasti ei ole, koska Paavali puhuu ilmestystiedosta, jota ilmoitukselliset lahjat toivat, ei lahjoista itsestään. Lahjojen lopputuote oli ilmoitettu Totuus. Mutta, Paavali sanoo, jopa Raamatun ilmoitettu Totuus ei ole kokonaan täydellistä ja kun Herramme tulee, se himmenee ja syrjäytetään taivaan täydellisellä valolla!

Jos tutkimme huolellisesti Paavalin sanoja, havaitsemme, että ainoastaan se, mitä me tiedämme ja se, mitä me profetoimme, ovat ajoitettu katoamaan Herramme saapuessa. Kielet tulevat varmasti lakkaamaan, mutta Paavali ei kerro, milloin. Hän ei mainitse kieliä, kun hän asettaa aikataulun kaiken ilmestystiedon loppumiselle. Niinpä apostolin sanat jättävät tilaa kielten lahjalle lakata jo paljon varhaisempana ajankohtana kuin Herran paluu, nimittäin seurakunnan perustamisen ajanjakson lopussa.

Monet tulkitsijat ottavat huomioon sen tosiasian, että Paavali saattaa (1 Kor.13: 8) sisällyttää kielet tiedon kanssa asioina, jotka tulevat pysymään tämän aikakauden loppuun saakka. Mutta nämä selittäjät sanovat, ettei Paavali enää silloin puhu kielistä, jotka on annettu lahjana, vaan luonnollisesta kielten puhumisesta ympäri maailmaa. Niinpä Paavali yksinkertaisesti sanoisi: "Kaikki kielet lakkaavat." Tutkikaamme apostolin päättelyä tämän tulkinnan mukaisesti: - Paavali yrittää auttaa korinttolaisia saamaan kielten lahjan oikeisiin mittasuhteisiin. Vahvistaakseen asiaansa hän osoittaa, että kaikki inhimilliset

kielet tulevat joka tapauksessa katoamaan iankaikkisessa kirkkaudessa. Toisin sanoen hän ilmoittaa: "Miksi korostatte niitä henkilöitä, joille Jumala antaa vierailta kielillä puhumisen lahjan? Tulee aika, jolloin kaikki maailman eri kielet lakkautetaan ja silloin kaikki lunastetut puhuvat samaa taivaallista kieltä." Calvin'in näkemys tästä kohdasta on seuraava: "Opittuani, että kielten taito ja vastaavat lahjat palvelevat tämän elämän tarpeita, mielestäni ei näytä siltä, että ne pysyisivät, kun tuo aika tulee."

Kumpikaan näistä käsityksistä ei tue sitä ajatusta, että kielten lahja tulisi säilymään voimassa tämän aikakauden loppuun saakka. Silti nämä käsitykset ovat edustaneet käytännöllisesti katsoen ainoita vakavasti otettuja käsityksiä Paavalin sanoista aivan viime aikoihin saakka. Tosiasia on, että jakeissa 8 ja 9 Paavali ei erityisesti kytke kielten lakkaamista tämän aikakauden loppuun. Niinpä tämä kohta ei anna minkäänlaista tukea hänen sanojensa karismaattiselle tulkinnalle, nimittäin että kielet ja muut karismaattiset lahjat jatkuisivat Kristuksen tulon saakka.

19

Kielten käyttämisestä yksityisissä palvontahetkissä

Eikö Paavali sanokin 1 Kor. 14:ssä: *Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle?* Ja eikö hän lisää: *Kielillä puhuva rakentaa itseään?* Jos siis kielet ovat sallittu rukoilemismuoto ja myös keino rakentua, mikä oikeus meillä on väheksyä sellaista lahjaa?

Tässä 1 Kor. 14: 2 ja 4:n näkemyksessä menetetään kokonaan se ajatus, mitä Paavali sanoo näissä jakeissa. Hän lähtee varsin kaukaa osoittamaan, että kielilläpuhuminen on täydellisesti merkityksetöntä, ellei ilmoitusta selitetä niin, että kaikki voisivat sen ymmärtää. Olemme jo tutkineet tätä kysymystä luvussa **Kielet eivät koskaan olleet tarkoitettu henkilökohtaiseksi hyödyksi**, mutta on hyvin tärkeää vielä selventää asiaa. Paavali on jo tehnyt selväksi (1 Kor. 12:7), että jokainen lahja on tarkoitettu palvelemaan jokaista seurakunnassa. Vastoin tätä periaatetta jotkut kielillä puhujat laiminlöivät selittäjän paikallaolon varmistamisen, jotta heidän sanomansa tulisi vahvistetuksi ja välitetyksi kokoontuneelle seurakunnalle. Paavali tosiasiassa nuhtelee sellaisia henkilöitä, kun hän sanoo, että he rakentavat vain itseään. Vain he itse hyötyvät Jumalan sanomasta.

Kuten olemme jo aiemmin havainneet, Paavalin sanat myös antavat hyvin tärkeän viittauksen, joka täydellisesti kumoaa nykypäivän kielten karismaattisen käytön. Hän osoittaa, että kielillä puhuja tavallisesti ymmärsi oman vieraskielisen sanomansa. Tarkkaa huolellisesti hänen sanojansa: *Kielillä puhuva rakentaa itseään*. Toistamme, että kreikankielinen vastine sanalle ´rakentua` merkitsee tiedon tajunnallista lisääntymistä. Paavali valittaa sitä, että jotkut korinttolaiset kielillä puhujat vastaanottivat aitoja sanomia Herralta, joita he ymmärsivät ja jotka lisäsivät heidän henkilökohtaista tietoaan, mutta valitettavasti he eivät selittäneet näitä sanomia ja siten pitivät ne itsellään. Paavali on tätä vastaan ja nuhtelee heitä.

Joka tapauksessa näitä sanomia ei ollut tarkoitettu yksistään puhujille vaan koko seurakunnalle. (ks. 1 Kor. 12: 7 ja 14: 5.)

Tänään monet ovat sitä mieltä, ettei kielillä puhujan tarvitse itse ymmärtää kieltään vaan että ymmärrys on selittäjän yksinoikeus! Kielillä puhuja nähtävästi ´rakentuu` jollakin mysteerisellä, käsittämättömällä tavalla - ehkäpä tunneperäisellä - vaikka kreikankielinen sana ´rakentua` (*oikodomeo*), kuten sitä on Raamatussa käytetty, ei salli tuota ajatusta.

Nykypäivän kielillä puhuja ei koskaan rakennu sanan varsinaisessa merkityksessä, koska hän ei saa mitään järkevää sanomaa niistä sanoista, joita hän lausuu. Hänen ymmärryksensä on hedelmätön, koska hänen tajuntansa ei saa mitään konkreettista ohjausta ellei selittäjä tulkitse. Sen vuoksi hän ei voi koskaan olla Paavalin kuvaamassa asemassa, jossa kielillä puhuja, vaikkei paikalla ole selittäjää, rakentaa itseään.

Jollei kielillä puhuja älyllisesti ymmärrä omaa lahjakieltään ja sanomaansa, täytyy tämä nk. ´lahja` ehdottomasti asettaa kyseenalaiseksi. Velvollisuutemme on suojella toisiamme lankeamasta minkään muun kokemuksen tai vaikutuksen (mukaanlukien omien kuvitelmiemme ja tunteidemme vaikutukset) voiman alle kuin terveiden ja käsitettävien vaikutusten, jotka ovat syntyneet tietoisessa ymmärryksessä.

´Kielillä rukoileminen` perustuu väärään tulkintaan 1 Kor. 14: 2:sta, jossa Paavali sanoo: *Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle.* Siinä Paavali tähdentää, että kielillä puhuva, joka epäonnistuu selittämään sanomansa, asettaa itsensä erikoislaatuiseen asemaan saarnaten Jumalalle. Vain Herra voi ymmärtää, mitä hän sanoo. Tämän tulisi hämmästyttää, sillä kielten ainoa tarkoitus (kuten Paavali toistaa) on tuoda sanoma Jumalalta koko seurakunnalle. Kielilläpuhuminen on viesti Jumalalta ihmisille. Jos Jumala antaa sanoman vain huomatakseen jääneensä ainoaksi kuulijaksi, on jotakin luultavasti mennyt ratkaisevasti pieleen! Tätä Paavali yrittää kertoa. Hän ei ole oikeuttamassa Jumalan kielillä rukoilemisen harjoittamista.

Toinen väärin ymmärretty raamatunpaikka on 1 Kor. 14: 14, jossa Paavali sanoo: *Sillä jos minä rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön.* Paavali ei tarkoita, että on mahdollista rukoilla kielellä. Päinvastoin, hän sanoo, että jos joku saa sanoman kielellä, jota hän ei ymmärrä, silloin hänen tulee rukoilla ymmärrystä, koska kaikki on tehtävä ymmärryksellä. Mitä tahansa teemmekin Jumalaa palvoessamme, sanoo Paavali, rukoilemme tai laulamme, tulee tapahtua ymmärryksessä. Pohdiskelepa apostolin sanoja: *Sentähden rukoilkoon se, joka kielillä puhuu, että hän taitaisi selittää. Sillä jos minä rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön. Kuinka siis on? Minun on rukoiltava hengelläni, mutta minun on rukoiltava myöskin ymmärrykselläni; minun on veisattava kiitosta hengelläni, mutta minun on veisattava myöskin ymmärrykselläni* (1 Kor. 14: 13-15).

Paavali ei siis puolla kielten käyttämistä rukouksessa. Hän pikemminkin osoittaa, kuinka typerää onkaan puhua kielellä, jota emme ymmärrä, osoittamalla kuinka typerää se olisi, jos meidän pitäisi rukoilla tällä tavalla. Mitä silloin anoisimme? Mistä kiittäisimme? Millä sanoin ylistäisimme Jumalaa? Vastaus on -

emme tiedä! Siten rukouksesta tulisi höpötystä. Tällä valaisevalla esimerkillä apostoli kumoaa kaikki kielillä tulleet sanomat, joita puhuja ei kykene ymmärtämään.

20

Johtopäätös - saatanan juonia

Monesti esitetään kysymys: "Jos nykypäivän profetiat, näyt ja kielet eivät ole Jumalasta, ovatko ne paholaisen innoittamia?" Jotkut näyttävät ajattelevan, että niiden on pakko olla lähtöisin jommasta kummasta. Tästä ei yksinkertaisesti ole kysymys. Hurskaat uskovat tekevät monia virheitä, mutta se ei tarkoita sitä, että paholainen suoranaisesti innoittaisi heitä. Uskova saattaa ajautua väärälle reitille matkallaan, mutta kukaan tuskin otaksuu, että virhe olisi tapahtunut saatanan suorasta asiaan puuttumisesta johtuen. Joskus uskova saattaa tulla herkästi liian innostuneeksi, kuulla olemattomia ääniä, ja - hyvin suuren paineen alaisena - jopa kärsiä hallusinaatioista, mutta kaikki nämä kokemukset voidaan selittää ilman, että henkilössä olisi riivaaja.

Erittäin monet niistä ihmisistä, jotka puhuvat käsittämättömällä kielillä tekevät niin, koska he ovat vilpittömiä uskovia, joille on opetettu sen olevan Jumalan tahdon mukaista. Vilpittömyydessään he ovat kovasti yrittäneet noudattaa, tuskailta ja kaivata tätä 'lahjaa'. Monet ovat myös saaneet valmennusta kielilläpuhumisen aikaansaamiseksi. Ollessaan voimakkaan paineen ja tarpeen alla antaa ilmoitus, on lähes väistämätöntä, että he tulevat ennemmin tai myöhemmin tekemään niin.

Kun on kysymys vilpittömistä uskovista, kielilläpuhuminen ei ole sen enempää paholaisesta kuin mistään muustakaan puolivillaisesta, inhimillisen mielen tai ruumiin yli-innostuneesta reaktiosta, vaikka äärimmäisten karismaattisten kokemusten ekstaattiset transsit saattavat varmasti asettaa ihmiset alttiiksi demoniselle häirinnälle.

Nykypäivänä tapahtuvat parantamiset voidaan selittää sekä kuvitelluiksi parantumisiksi että väliaikaisiksi toipumisiksi sairauksista johtuen mielen voimakkaasta vaikutuksesta ruumiin tuntemuksiin. Demoninen voima ei välttämättä ole mukana, vaikka saattaakin olla, että jotkut karismaattiset harhaopettajat saavat apua pimeyden voimilta aivan kuten kulttiopettajatkin.

Sitä paitsi, vaikka myönnämme, että vilpittömmät karismaattiset uskovat eivät välttämättä ole minkäänlaisen saatanallisen vaikutuksen alaisia harhakäytännöissään, he epäilemättä saattavat itsensä hyvin alttiiksi kiusauksille. Karismaattisen opetuksen vaikutuksessa ollessaan, ihmiset oppivat luottamaan ekstaattisiin kokemuksiin, ärsykkeisiin, yhteensattumiin ja joukkoon muita subjektiivisia vaikutuksia. Välittömästi paholainen käyttää hyödykseen sellaisia ihmisiä. He nopeasti alkavat luottaa ärsykkeisiinsä aivan kuin Jumalan suorana ohjauksena, ja monet edistyvät saaden kaiken ohjauksensa unien ja näkyjen kautta.

Kirjansa viimeisillä sivuilla, *'Tongues: To Speak or Not to Speak'* tri Donald Burdick viittaa hyötyihin, joita monet vilpittömät karismaatikot uskovat saaneensa

kielilläpuhumisesta. He sanovat löytäneensä uudistuneen rakkauden Herraan ja voimakkaan henkilökohtaisen suhteen Häneen ja suuremman halun rukoilemiseen. He ovat saaneet tunteet takaisin hengellisessä elämässään ja heille Pyhästä Hengestä on tullut näkyvä jumaluuden edustaja. Heidän sisäiset ristiriitansa ja jännitteensä ovat vähentyneet.

Kuitenkin kaikki nämä hyödyt ovat uskovien saavutettavissa, Raamatun mukaan, ilman tarvetta puhua kielillä. Jos kielillä puhujat ovat saaneet näitä hyötyjä, se johtuu heidän perimmäisestä hengellisestä janostansa niihin - ei heidän kielilläpuhumisestaan. Nykyinen kielilläpuhuminen ainoastaan sotkee ydinasiaa ja johtaa uskovan alaspäin väärää ja vaarallista tietä, sillä se on psykologinen korvike yliluonnolliselle kokemukselle. Kuten tri Burdick sanoo, se on jotakin luonnevikaisuuteen viittaavaa, koska se on aivojen reaktiotuote silloin, kun se on irrotettu järjen kontrollista. Se on 'leikkiä tällä hauraalla, kallisarvoisella elimellä, jonka Jumala on antanut meille`.

Kielilläpuhuminen ja kaikki muutkin muodot karismaattisen tunteellisuuden huolettomuutta väistämättä johtavat uskon korvaantumiseen näkemisellä, kun uskovat pikemminkin etsivät konkreettista todistusta Jumalan olemassaolosta kuin että hyväksyisivät sen uskon kautta. Ne johtavat heidät pois ammentamasta innoituksensa ja lohdutuksensa Sanasta ja Jumalan lupauksista jättäen heidät subjektiivisten vaikutteiden armoille. Lyhyesti, se on kaikkein pahin ja vaarallisin keino, jota uskovat voisivatkaan käyttää etsiessään kaipaamiaan hengellisiä siunauksia.

Nykyään on hyvin monia uskovia, jotka ovat mentyään mukaan karismaattisuuteen, tulleet sieltä ulos. Jonkin aikaa he olivat syvästi mieltyneitä 'palvontaan silmät kiinni, kädet kohotettuina` ja tunteiden estottomiin ilmaisuihin vastauksena (tai siltä se vaikutti) Hengen liikkumiseen. Palvonnan elämäniloisuus ja suhteiden läheisyys sai heistä otteen. Kielilläpalvomisen kokemus - heittäytyminen taivaallisten kielten ekstaattiseen virtaan - vetosi heihin ihmeellisenä 'vapautumisen` muotona.

Kuitenkin he lopulta ymmärsivät, että heidän karismaattisen ryhmänsä yleispiirre oli kaukana Jumalan Sanan selkeästä opetuksesta. Heidän Sanan tutkimistaan häiritsi jatkuva profetioiden virta ja yhä enenevässä määrin he havaitsivat, että karismaattisten opettajien opillinen ymmärrys oli pintapuolista ja hengellisesti epätydyttävää. Monet ovat järkyttyneet viime vuosien kasvaneesta äärimmäisyyksiin menemisestä ja erikoisesti villedistä ja kohtuuttomista väitteistä liittyen eksorkismiin ja parantamiseen.

Entiset karismaatikot ovat kertoneet pettymyksistään todellisen vanhurskaudesta ja pyhydestä huolehtimisen puuttumisesta. He ovat havainneet, että henkikasteen muoto pyhittymiselle ei todellisesti koskettanut heidän elämäänsä tai antanut voimaa taistelussa syntiä vastaan. Monet ovat arvostelleet erikoisesti karismaattista ylistystapaa sen tunteellisen huolekkuuden korostuksen takia. Ajan kuluessa he havaitsivat sen kaiken hyvin itseään toistavaksi, jopa arkipäiväiseksi. Heille tuli tuskallisen selväksi, että tämänkaltainen ylistys harvoin kohosi perustavan ja korkean subjektiivisen pelastuskäsityksen pohjalta. Yleinen arvostuksen ja kunnioituksen puute yhdistettynä häpeämättömään maailmantyyllisen musiikin käyttöön, alkoi heistä tuntua vihlovalta ja hyökkäävältä. Heidän sielunsa tuskailivat

ja kaipasivat jotain syvempää, todellisempaa, kunnioittavampaa, objektiivisempaa ja jumalallisempaa.

Toinen entisten karismaatikkojen painottama tyytymättömyyden aihe on lakkaamaton taipumus liioitteluun, joka on nähtävissä jatkuvissa väittämissä valtavista ihmeistä, mutta jotka eivät vastaa todellisuutta. Kaikista eniten entiset karismaatikot todistavat vapautumisestaan ilmapiiristä, jossa he kehittivät lähes täydellisen luottamuksen tunteisiin, kokemuksiin, väristyksiin, ihmeisiin, ärsykkeisiin ja yhteensattumiin.

Näinä hengellisen sekaannuksen päivinä Jumala kutsuu kansaansa seisomaan lujina todellisessa Hengen opissa - opetuksessa, joka on säestänyt Kristuksen omien palvontaa ja todistusta läpi koko tämän evankeliumin aikakauden. Uskonpuhdistuksen aikana todellinen hengellinen voima puhdisti monet läntiset kansakunnat taikauskosta ja riivaajien opeista niin, että ihmiset eivät enää eläneet peläten varjojaan Rooman kirkon tarujen orjuudessa. Mutta nyt vuorovesi on vaihtunut ja saatanan koston päivä on käsillä. Karismaattisen liikkeen kautta Kristuksen omista itsestään on tullut puoltajia sellaisille harjoituksille, jotka vain hiuksenhienosti eroavat noituudesta ja taikuudesta. Koskaan aiemmin eivät Raamattuun uskovat ihmiset ole tarvinneet niin paljon noita vanhoja kehoituksia:

Niin seisokaa siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet (2 Tess. 2: 15).

Pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen (Ilm. 2: 25).